

la puta del GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

DOCUMENT :
**l'exèrcit
a Euskadi**

MELIC : **dona
i exèrcit**

-----sumari-----

EDITORIAL.....	pàg. 3
TURQUIA I L'O.T.A.N.....	pàg. 4
L'AMNISTIA TOTAL ÉS EL FINAL DE LA LLUITA DE CLASSES.p.	6
L'EXERCIT A EUSKADI.....	p. 9
MELIC: DONA I EXERCIT:	
A LES ARMES CIUTADANES:EL PRO I EL CONTRA.....	p. 11
RESPOSTA FEMINISTA A LA PROGRESSIVA	
MILITARITZACIÓ DE LA DONA.....	p. 15
DONA I ANTIMILITARISME.....	p. 18
LA MILI CONTRA TOTS, TOTS CONTRA LA MILI.....	p. 19
NOTÍCIES BREUS I AGENDA.....	p. 23

ATENCIÓ : EL PROPER Nº 17, ÉS EL DARRER DE LA PRESENT
SUBSCRIPCIÓ. SUBSCRIU-TE ARA I PER UN ANY. SALUT!!!!

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....Comarca.....

☐ Subscripció ANUAL (12 números, 1.100 ptes)

☐ Subscripció ANUAL DE SUPORT (1.300 ptes.)

☐ Subscripció SEMESTRAL (6 números, 600 ptes.)

☐ Subscripció SEMESTRAL DE SUPORT (800 ptes.)

FORMA DE PAGAMENT

☐ Personalment (al Casal de la Pau)

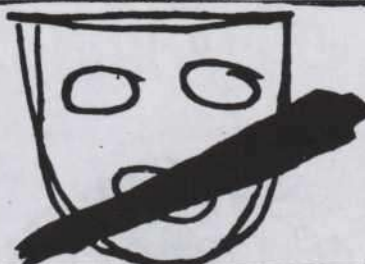
☐ Per correu (taló o efectiu al Casal). Bruc 26, 2on. Barna-10

☐ Gir postal a nom de Magdalena Gómez. Virgili 97, 1er. B-30

☐ Ingrés al compte corrent 563-78 de la Caixa de Pensions
per a la V., Agèn. Victòria, nº 329, a nom de Joan Vila.

S O L I D A R I T A T ! !

egin

**PUNTO
Y HORA**
DE EUSKAL HERRIA

DEFENSEM LA PREMSA QUE ENS DEFENSA ! TANCAR-LOS ÉS OFEGAR EL CRIT D'UN POBLE.

EDITA

GRUP D'ACCIÓ DIRECTA NO-VIOLENTA ANTIMILITARISTA

Casal de la Pau.c/Bruc, 26, 2on. Barna-10. T: 301 49 39

COL.LECTIU PER UNA OBJECCIÓ POLÍTICA

Ap. Correus 5539, Barcelona. T: 311 44 45

Imprimeix

Copisteria Xaloc. Concepció Arenal, 261. D.L.B.-38298/79

editorial

S'apropen temps molt difícils, com no els havíem patit des de fa un grapat d'anys. No és cap disbarat afirmar que els objectius del cop d'estat s'acompleixen un a un mentre Tejero escriu tranquil·lament les seves memòries entre pernils i d'altres regals dels seus milers de simpatitzants. L'acceleració de la nostra entrada a l'OTAN; el fre a les autonomies i als drets conquerits pels treballadors/es o la repressió generalitzada contra el poble basc avancen inexorablement dia rera dia. Sobre aquesta última es calcula que els efectius militars que patrullen Euskadi arribaran a uns 3.000 homes. I de debo que no ens acabem d'imaginar què deuen estar pensant ells, els eterns ignorats soldats. Perquè si alguns són voluntaris d'altres és evident que no. Què poc es figuraven que la seva mili consistiria a combatre això que en diuen terrorisme !. És ara quan els pomposos discursos amb què els oficials contínuament els obsequiaven cobren tot llur significat. És avui, mentre vigilen la frontera, quan els és possible d'entendre què volien dir amb allò de "la gloriosa misión de los Ejércitos" o de "salvaguardar la sagrada unidad de la Patria y el orden dentro de ella". En funció d'aquestes paraules els reclutes hauran de matar o poden ser matats en una batussa amb algun escamot d'ETA. Però saben bé -ens preguntem i els preguntem- què hi fan allí dalt, impermeabilitzant fronteres, sobrevolant les poblacions o restrejant el terreny ? Els han explicat que una part força considerable del poble basc -ETA inclosa- demana l'amnistia total, el dret a l'autodeterminació, l'euskaldunització, la integració de Nabarra o la millora de les condicions de vida dels treballadors/es, i per contra l'únic que rep són promeses a les institucions i bales -de goma i no tant de goma- al carrer ? Han tingut oportunitat de llegir que des que ells s'hi troben la policia i la guàrdia civil han pogut detenir més de 150 persones, o que han estat engarjolats a Ceuta i El Ferrol dos reclutes acusats d'implicacions amb ETA mentre que a un tercer li reservaven encara menys sort i en desertar moria a mans dels "coscos de seguretat" ? Algú els ha preguntat, en fi, si volen lluitar en aquesta guerra i, encara més concretament, fer-ho des del costat del règim ?.

Tornant al que dèiem abans és clar que des del 23-F militars, empresaris, govern i "oposició" tenen posats ulls i ungles sobre Euskadi. Però la tempesta no es cerneix sols allí. Egin és certament el primer objectiu d'aquesta llei que porta cínicament per nom "Ley de Defensa de la Democracia y contra el terrorismo", però d'altres diaris, revistes i revistetes el seguiran. La repressió se centra al País Basc (al "nord" diuen ells, com volent ignorar un poble), nogensmenys tam bé la sang esquitxa Barcelona (amb l'assassinat d'un noi de 15 anys a les Roquetes), Almeria (una dona que demanava aigua) o Madrid (un marroquí mort al vell estil de la llei de fugues). Olarra, amb l'ajut de la policia, aconseguiria al final doblegar la resistència obrera i acomiadar uns quants treballadors però aquí les companyies portuàries tiren al carrer més de 100 estibadors. Rosón acaba de demanar la il·legalització d'Herri Batasuna, però hi ha algú que cregui que es conformarà amb aquesta ? . Per acabar, si govern i "oposició", un cop més agermanats, fan un crit al cel contra la pastoral dels bisbes bascos per la seva tèbia crítica a l'exèrcit, què ens espera llavors als antimilitaristes ?.

El futur depèn -prou que ho sabem- de la fermesa de la nostra resposta -la de tots els que lluitem contra aquesta societat- i de l'actitud dels qui sentint-se poble es veuen obligats a disparar contra ell.

"LA PUCA i EL GENERAL"

TURQUIA i l'OTAN

Qui després del cop teòricament fracassat del 23 de febrer, opina que l'entrada de l'Estat espanyol a l'Otan i a la CEE són garanties democràtiques, cal que repassi el cas de Turquia.

Aquest país, a cavall entre Orient i Occident, membre de ple dret de l'Aliança Atlàntica, viu sota una dictadura militar des del cop d'estat del 12 de setembre del 1980. El general Evren, actual cap d'estat, declarava dies després del cop

que havia pres el poder "per tal d'evitar la guerra civil i posar fi a l'anarquia, el terrorisme i el separatisme" (com proveu l'afinitat de raons amb els golpistes espanyols). Durant aquests sis mesos de govern militar la repressió s'ha estès a tots els sectors socials. L'eficàcia de la lluita contra el terrorisme és gairebé total: les detencions, els afusellaments, les tortures han substituït els atemptats polítics. A base d'omplir presons i de condemnar a mort és segur que aviat quedarà extirpat el "càncer" terrorista (de les causes ningú no en parla)

Però per a entendre a fons els esdeveni-

ments de Turquia cal fer referència a la geopolítica i a l'equilibri dels blocs militars.

La regió de la Mediterrània occidental, on es troba el país, té una importància geoestratègica vital per ser zona de fricció entre els dos grans blocs. Representa un enclau occidental en ple Orient, l'únic país aliat amb frontera amb l'URSS. Turquia, a més, controla els estrets que comuniquen el Mar Negre amb la Mediterrània i que, per tant, barren el pas als soviètics cap al mar obert. Turquia ha estat un país cobejat per uns i altres.

Els EUA, acabada la II Guerra Mundial, la pretenen per a construir una forta barriera de contenció del bloc soviètic al flanc sud. L'any 1952 decideix integrar-se a l'OTAN, al mateix any que ho fa també Grècia. Queda així deliniat l'eix Atenes-Ankara-Teheran (règim dictatorial del Xa Palevi), amb el suport de la presència naval permanent de la VI Flota.

Dos anys després, al 54, s'autoritza l'establiment en el seu territori de diverses bases ianquis, navals i electròniques. En realitat, l'ajut nord-americà en forma d'armament, crèdits, experts,... ja arribava des del 1947.

Les bases ianquis a Turquia, situades a la frontera amb l'URSS, són les més importants del mecanisme defensiu occidental. Les tres principals, Sinope, Belvasi i Diyarbakir, aporten el 25% de les dades que el Pentàgon rep sobre moviments de tropes soviètiques i llançaments de míssils. Sinope, a la mar negra, escolta i supervisa permanentment tot tipus de comunicacions radiofòniques dels russos. Belvasi, prop d'Ankara, és una estació d'escolta sismogràfica de control d'explosions soterrànies. Diyarbakir, a l'est del país, compta amb ràdars que estudien el moviment dels satèl·lits. Les forces ian-

quis han arribat a tenir 20.000 homes en territori turc.

La tranquil·litat a la zona es veia alterada l'any 1974 arran del cop d'estat contra Makarios a l'illa de Xipre. El suport clar del règim dels coronels grecs i dels EUA féu saltar a trossos la ja difícil amistat entre Grècia i Turquia. Aquesta darrera envaeix la illa en defensa de la comunitat turca.

Això era l'inici d'una profunda crisi a tota la zona. La possibilitat d'una guerra entre dos estats membres de l'OTAN no convenia de cap manera als EUA. La posició de força turca fa canviar els plans: el Pentàgon fa caure el règim militar grec i evita la guerra. Però poc després Grècia abandona l'organisme militar integrat de l'Aliança.

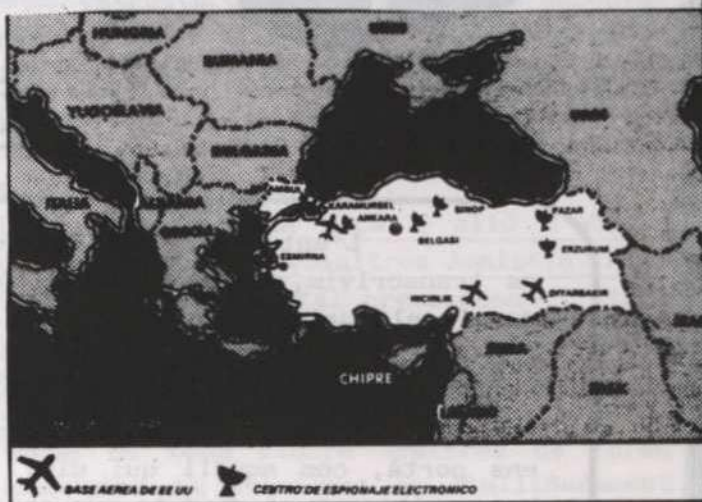
Les relacions ianquis amb Turquia també s'enrareixen arran de l'embargament d'armes decretat pel govern nord-americà. La resposta turca consisteix a "nacionalitzar" les bases. L'hegemonia ianqui queda en qüestió. Des de llavors Ankara vetà sempre la petició grega de reincorporar-se al comandament militar de l'OTAN. No és fins el 1973 que el Pentàgon aconsegueix convèncer el Congrés i aquest aixeca l'embargament. La repressa de relacions culmina amb la signatura d'un tractat de defensa que assegura el control ianqui de les bases turques.

L'any 79, la revolució islàmica a l'Iran i la invasió de l'Afganistan són gotes que fan vessar el got: els Estats Units no poden recular més. El general Haig és substituït pel general Rogers en el comandament suprem de l'OTAN a Europa, amb una missió concreta: reconstruir el flanc sud.

I és en aquesta tasca que cal situar el cop d'estat d'Evren a Turquia. Perquè si bé existien factors interns que propiciaven la intervenció militar (crisi econòmica i inflació del cent per cent, terrorisme amb una mitjana de 22 morts diaris, resorgiment de l'islamisme) és també cert que calia el vist i plau dels aliats occidentals per a dur-la a terme.

Només calen veure les tímides reac-

cions dels governs europeus, que troben suficients les declaracions de retornar a la democràcia una vegada pacificat el país. O la mal dissimulada alegria nord-americana que qualificava el fet de "bon cop d'estat" i l'anunciava fins abans de produir-se i tot. Una de les raons d'aquesta eufòria ianqui és el desbloqueig de la crisi xipriota: la Junta Militar turca ha posat fi al veto que impedia el retorn de Grècia, circumstància que es produí el 21 d'octubre passat. D'altra banda les negociacions a l'illa es fan en un clima de distensió a causa de les nombroses concessions que la part turca està

disposada a realitzar.

L'OTAN torna, doncs, a disposar de dos aliats fidels al flanc sud. I tan fidels!: set dels ministres de la nova junta turca havien estat alts oficials de l'OTAN. No hi ha por: el comunisme, el separatisme i el sectarisme religiós estan ben vigilats. Turquia està "estabilitzada".

Però tornant al principi, hi ha algú que realment cregui que la democràcia (¿?) espanyola està més segura estant dins de l'OTAN?.

Pensem-ho bé; dictadura o democràcia no estan sinó en funció dels interessos geoestratègics i econòmics de les grans potències. I la resta és fer castells a l'aire.

Joan Vila

«L'amnistia total és el final de la lluita de classes»

Gestores Pro Amnistia de Basauri

L'entrevista amb les Gestores, una part de la qual avui us transcrivim, tingué lloc ja fa uns quants mesos, concretament durant els primers dies de gener. Guardem un bon record d'aquells companys i companyes; malgrat que ens advertien contínuament que "allò" ja no era com abans, que la mobilització havia baixat i que molta gent ja "passava", per a molts de nosaltres la visita ens portà, com aquell qui diu, sang nova a les venes, en veure que no tot estava perdut, que encara hi ha qui es mou, que no solament ens queden motius per protestar sinó, el que és fonamental, companys/es amb qui compartir la lluita.

La puça.- Com van néixer les Gestores Pro-Amnistia, en quin any i en quines circumstàncies ?

Gestores.- Per fer un estudi de com vam néixer cal tenir en compte dues dades molt importants: una a nivell de tot l'Estat espanyol, que és l'execució de Carrero Blanco, i l'altre a nivell autònom d'Euskadi que és el naixement de tot aquest moviment nacionalista abertzale juntament amb les grans mobilitzacions i vagues generals.

Abans de donar-se aquests processos existien grups que a nivell humanitari es dedicaven a passar menjar, roba, a tenir cura de la situació econòmica dels presos, etz.. Ara bé, en adquirir el poble

un grau de mobilització i de resposta al carrer més gran se sent la necessitat de crear una sèrie de grups on l'ajut humanitari no sigui suficient. D'aquesta manera neixen les Gestores que donaran a la lluita per l'alliberament dels presos un caire clarament polític, de denúncia de la repressió.

La puça.- Quins grups i quina gent estan treballant dintre les gestores ?

Gestores.- Les gestores tenen uns miniestatuts (reconeixement dels drets del pres i refugiat, independència, socialisme, ...) que, com és natural, tothom que vulgui ficar-s'hi ha d'acceptar. En un principi en el si d'aquestes hi havia militants de tota l'esquerra abertzale però en do-

nar-se les divergències entre ETA(p.m) i ETA (m) s'aguditzà el problema dintre de les gestores, i féu que EIA, que està per la lluita institucional, marxés i no reconeguessin mai les gestores, perquè segons ells no les veien com a òrgan obert i a més per la finalitat que tenien.

La Puça.- quins tipus de presos defensen les Gestores ?

Gestores.- El gran problema que tenen avui dia plantejat les Gestores és si s'assumeix la defensa dels poli-milis, grapos, i de tots els presos socials (avortistes, gays, delinqüents comuns, ...). Tot això encara està molt verd i hi manquen tota una sèrie de debats profunds i clarificadors entorn de quin és el camp d'actuació que ens fixem i de quina forma es desenvolupa. S'havia fet l'intent de coordinar tota una sèrie de lluites com poden ser el problema de la dona, del gay, del delinqüent comú, de l'amnistia laboral, ... però la gent que compona aquests grups és mínima, i llur funcionament dèbil així que no va reeixir aquest tipus de col·laboració.

La Puça.- Hi ha llibertaris treballant a Gestores ?

Gestores.- La participació dels llibertaris és mínima. El camp llibertari aquí no és gaire gran. Existeixen els "Comandos Autónomos" que reben per part de les Gestores la mateixa atenció que qualsevol altre pres polític.

La Puça.- Esmenteu com a data clau per al naixement de Gestores l'execució de Carrero Blanco; per quin motiu?

Gestores.- Perque d'ençà de llavors s'obra una nova època. Qui havia de succeir el franquisme mor i sorgeix l'oligarquia més espabilada que planteja la reforma, que no és una altra cosa que permetre unes determinades llibertats en alguns moments, que després són tallades en el moment que a ells els convé.

La Puça.- D'ença que hi era EIA fins ara quins canvis a nivell de treball i de plantejaments s'han produït ?

Gestores.- Al principi tots els qui treballàvem en les Gestores lluitàvem per la ruptura, però dins d' EIA i de Euskadiko-

Ezquerria- que just acabava de néixer - es donà un viratge estratègic, es pasava del plantejament rupturista al treball institucional, pensaven que podrien treure els presos mitjançant l'Estatut i d'altres coses. Actualment les Gestores no reconeixen les institucions com la única -o la - via per treure els presos al carrer.

La Puça.- Les Gestores, no formen part de KAS (Coordinadora abertzale socialista) per què ?

Gestores.- Perquè en el sí de KAS conviuen unes organitzacions (HASI; LAB, ASK, i ETA-militar) que tenen uns plantejaments i unes estructures que tothom ha d'acceptar per entrar i com que en les Gestores no tan sols treballa la gent de KAS no és pot entrar a la coordinadora. De totes formes actualment existeix un fort debat entorn d'aquesta qüestió.

L.P.- Tornant una mica a allò d'abans, què vol dir per a vosaltres Amnistia Total

G.- L' amnistia total pressuposa el final de la lluita de classes . Però malauradament en les Gestores penso que l'amnistia vol dir simplement la sortida dels presos. També es dona dintre Gestores de forma important la prioritat en l'alliberament de certs presos, com són els de ETA (m.), quan l'important no és treure a tals o tals presos sinó a tots, i tenir present que existeixen altres sectors en lluita que estan amb nosaltres; això no té clar la gent. D'altra banda Euskadi és un marc autònom de lluita i per aquest motiu tenim per tasca principal treure els presos d'aquí però tampoc podem oblidar-nos dels altres sectors o nacions en lluita.

L.P.- Per quins presos, avui dia, les Gestores estan lluitant ?

G.- Clarament, avui dia, a Gestores es donen dues tendències: els qui estan per la llibertat dels presos polítics en sentit estricte (milis, polis-milis, autònoms, grapos i d'altres) i els qui entenen la lluita per la lliberació dels presos dintre de la lluita de classes i d'una forma més oberta. incloent gais, dones, antimilitaristes,....

L.P.- Quina és la situació actual dels presos ?

G.- Avui dia els 286 presos bascos es troben distribuïts en les penitenciaris de Sòria, Carabanchel, Herrera de la Mancha, Burgos, Basauri, Matutene i Yaserías. La situació ja us la podeu imaginar, allí els registres són constants, les pallises també a la mínima que s'assebenten de la mort d'un guàrdia civil peguen a tothom. Les visites són contades i programades, el passar diners i menjar està super-controlat; així per exemple el cas d'enviar un pernil i sota l'excusa d'esmicolar-lo com a mesura de seguretat, al pres només l'hi arriben els "tacos", perquè la resta s'ha l'han menjat els guàrdies. Trenquen els llibres, i tota classe de distracció que puguin tenir els presos.... Fa ja un temps s'esta notant un notable perfeccionament en el tipus de tortura (les importen d'Alemanya i Irlanda del Nord, fonamentalment). Ara ja no es tracta només d'aïllar-los de la societat en presons sinó de destruir llur personalitat, de tal forma que surtin destruïts psíquicament.

A Herrera de la Mancha, quan et creïes amb un funcionari has de baixar el cap, mirar-lo a la cara està prohibit. A més a més passen vint-i-tres hores en les cel·les i només quaranta minuts al pati sortint d'un en un, - això qui pot sortir !!- . Els hi posen pels altaveus marxas militars cançons de la Legión i fins i tot s'ha

arribat a incomunicar un pres en una cel·la de càstig, durant 4 mesos seguits.

L.P.- Quina incidència tenen les Gestores en el carrer ?

G.- Fluctua segons les zones. Per ex.: allí on es parla més l'euskera i on existeix un sentiment nacional més desenvolupat, com pot ser Guipúscoa, és on les Gestores tenen una veritable implantació. Hem de tenir present que hi ha pobles on és rar trobar alguna persona que no tingui cap parent empresonat o que hagi passat per comisaria, llavors alhora de cridar a qualsevol acció és el poble sencer que es llança al carrer. Nogensmehns, aquí a Biskaia, la lluita ha decaïgut molt, a conseqüència de la confiança en la democràcia burgesa i la psicosis de por. Malgrat tot pensem que la reforma a Euskadi no està asentada perquè es dóna una resposta -en part gràcies a la lluita armada- a aquesta enganyifa de democràcia.

L.P. Quin és el futur de les Gestores ?

G.- El seu futur ha de ser segons la meua opinió, el d'unes gestores més clarificades en un termini posem-hi d'un any i mig perquè més temps així no aguantem, o ens clarifiquem o en tranquillem. S'ha de donar un significat ideològic a l'amnistia i coordinar-se amb tota una sèrie de lluites en les quals no podem treballar directament per incapacitat física. Però insisteixo que sobretot allò que fa falta és un debat profund.

L'exèrcit a Euskadi

Quina és l'estratègia que pensen seguir les FAS a Euskadi? De quina manera intervenen i intervindran en un futur en el cas que les actuals mesures antiterroristes no aconseguissin vèncer la resistència del poble basc i no s'arribi a una treva o a un pacte entre les diverses forces en presència? El següent text ens parla de tot això. Pertany a un document de l'Estat Major Central del qual s'ha fet un tiratge de 1000 exemplars (podeu comptar per a qui!) titolat "Subversió. Contrasubversió". Realment una llàstima: podia haver estat un best-seller i hagués contribuït a un coneixement més profund de la realitat de l'exèrcit pel poble (que és al capdavant el que diuen voler els partits parlamentaris quan parlen de la necessitat d'apropament FAS-poble, oi?)

" 4.2.1. A LA FASE PREINSURRECCIONAL "

L'objectiu general és que la subversió no prosperi, retallant el seu desenvolupament. El problema del manteniment de l'ordre, llavors, té exclusivament un caràcter polític, policial i psicològic.

En realitat, conegudes les possibilitats de l'organització subversiva, es deduiran els objectius a assolir per la contrasubversió que, en general, seran:

- Impedir que la població, tant com les Institucions i Serveis, es deixin influenciar per la propaganda i agents subversius; la lluita contra la subversió és una lluita per la població, mai en contra d'ella; mantenir o recuperar el contacte amb les

masses ha de ser la missió de tots els òrgans de l'Administració i de tota autoritat constituïda.

- Descobrir i destruir l'organització político-administrativa de la subversió i les seves xarxes.

Per aconseguir el primer es requereixen simultàniament amb un control efectiu de la població el següent:

- Demostrar, mitjançant accions psicològiques de tot ordre, que la ideologia subversiva no té fonament ni raó d'ésser, evitant mites, cants de sirena, etzètera, de la subversió; que, per al contrari, és donant suport a les Autoritats establertes com la població fruità de major avantatge. L'acció governamental estarà diri-

gida en aquest camp a mantenir un clima de confiança en la població, assegurar la seva col.laboració i reforçar el principi d'autoritat.

-Defensar les persones i els béns contra els agents subversius. En cas de no aconseguir llur eliminació cal impedir llur extensió en superfície i profunditat.

-Salvaguardar el funcionament de les institucions i els serveis i les cotes de benestar i prosperitat econòmiques generals ja assolides.

-Localitzar l'organització subversiva i les seves reds a fi i efecte de conèixer els seus components.

-Neutralitzar aquests components mitjançant redades, cops de mà, etc. i d'una acció judicial enèrgica i legal en el fons i les formes.

-Bloquejar les comunicacions rebels amb l'exterior i les connexions entre els seus agents.

-Actuar psicològicament per a desacreditar l'organització subversiva i fraccionar i captar els seus elements; conèixer els perills que per a les fites obtingudes i per a les reformes previstes entraïa el moviment subversiu; la violència i la immoralitat dels seus mètodes; la falsedat i la contradicció dels seus fonaments ideològics. Es motivarà la població protagonista de l'acció per a una més gran participació, a no deixar-se intimidar per la violència i a una cooperació amb les autoritats.

En aquest aspecte les FAS poden ser cridades a:

-Ajudar l'acció de les FOP, reforçant-les i treballant en cooperació amb elles, especialment pel que fa a la vigilància de les comunicacions, en la guàrdia de punts sensibles, etc.

-Assegurar el manteniment dels serveis i entitats essencials per a la vida de la Nació.

-Assignar personal militar al servei d'informació i al d'acció psicològica, amb mires al posterior perfeccionament i desenvolupament d'ambdós.

-Formar personal militar professional en les tècniques antisubversives i mentalitzar els oficials i suboficials davant el problema.

Quan les Autoritats i les forces policials, per la seva petita entitat o per altres raons, resultin insuficients per a garantir l'indispensable control de la població, es pot donar a les FFAA la missió d'efectuar aquest control, la qual cosa constitueix una altra forma de suport a les referides Autoritats...

Aquest suport de les FAS porta a la dispersió de les unitats per totes les zones a controlar i l'establiment de cert nombre de mesures, l'aplicació de les quals seria de la seva responsabilitat:

-control d'aprovisionaments, per a impedir que queviures, medicaments i d'altres articles essencials de l'organització o organitzacions subversives.

-Restricció de la circulació. limitant-la en cada nucli de població a les seves immediacions; bloqueig de les comunicacions dels rebels amb l'exterior.

-Imposició obligatòria del toc de queda.

-Control d'armes i explosius, mitjans de transmissions i transports. Assegurar punts sensibles.

-Renovació del cens de la població mitjançant la distribució de documents d'identificació, exigència de salfconduïts,...

-Concentració en localitats prèviament disposades de les poblacions rurals massa disperses, per així reduir els efectius militars necessaris; només s'efectuarà en casos excepcionals.

-Rasteig del terreny per mitjà del reconeixement de caserius, boscos, coves, etc.

--Increment de la vigilància en fronteres, arribant a la seva impermeabilització,...

Les FAS també poden sempre:

-Exercir vora la població una acció psicològico-social intensa, mantenint o recuperant el contacte amb aquella.

-Actuar en la seva sola presència per a tranquilitzar la població, i pertorbar o evitar el desenvolupament de la subversió.

Dona i exèrcit

A les armes ciutadanes: el pro i el contra

Amb aquests articles que avui us presentem i que a partir d'ara anirem oferint en propers números de "La Puça", pretenem encetar un debat sobre una temàtica poc parlada i coneguda: la relació dona-exèrcit, o millor dit, la imatge que l'exèrcit té de la dona, així com la valoració que nosaltres -dones- fem de l'exèrcit. Qüestions com la possible incorporació de la dona a l'exèrcit, prevista pel 1982, i de la qual ja es tenen indicis (Acadèmia Militar de Tortosa), ens han de fer donar una resposta, que haurà de ser rotunda.

"Les dones exigeixen els mateixos drets que els homes. Per tant és lògic que estiguin obligades als mateixos deures". Partint d'aquest principi, el ministeri de Defensa acaba de proposar un projecte de servei militar per a la dona. Un sondeig efectuat ha mostrat a més a més que un 62% de les dones estan disposades a batre's si la Pàtria estigués en perill. Batre's ?. No és aquesta la pregunta que es plantegen en el projecte oficial: les dones no poden, "per raons biològiques" portar un fusell.

Alguns diputats han aprovat el projecte: la repartició de les tasques permetria reduir una mica la durada del servei militar dels homes. Però les interessades han protestat vigorosament. Una dona diputada pertanyent a la majoria ha afirmat amb força que el lloc de la dona està a la

llar i no als terrenys de maniobres (els comunistes, contra el que era d'esperar, l'aplaudiren...).

Les feministes estan indignades: "els generals pensen que l'exèrcit seria més eficaç si els homes dediquessin totes les seves energies a manejar les armes en lloc de perdre el temps pelant patates i netejant les casernes. I a qui van a buscar per acomplir aquestes tasques tan poc glòrieses ? A les dones, segur!. Certament volem defensar la Pàtria en perill. Però volem fer-ho amb les armes a les mans com els homes". D'altres tenen un punt de mira diferent: "Rebutgem el servei militar. Si la Pàtria està en perill no és per culpa nostra ja que no participem pràcticament en els afers de l'Estat. Quan el nostre lloc sigui reconegut en tots els nivells aleshores compartirem amb els homes

totes les responsabilitats, i entre d'altres defensarem voluntàriament la Pàtria, que serà la nostra i no solament la seva. Però quan arribin aquests moments hi hauran encara guerres ? ".

Finalment el govern grec (doncs tot això acaba de passar a Grècia, potser ho haguéssim hagut d'especificar abans...) ha abandonat el seu projecte. Malgrat tot el problema de les dones-soldat es tornarà a plantejar si la guerra de Turquia esclata. El problema se situa a Israel, en el Sahara Occidental, a Irlanda. Se situa a França el 1792, el 1914 i el 1940.

Com ho demostrarem més endavant les dones són capaces de batre's en el moment que la societat les "inciti". Han de preparar-se per al combat per mitjà de complir un servei militar que potser seria canviat en el seu esperit autoritari i jeràrquic que fa que l'exèrcit sigui sovint tan impopular entre els joves a través de la seva participació?. O per al contrari és preferible quedar-se al marge com ho recomana Virgínia Wolf ?.

Per a resoldre aquests interrogants vegem algunes experiències històriques de la participació de la dona en l'exèrcit de diversos països.

1940: JUGANT UN FOSC PAPER DARRERA ELS COMBATENTS A L'OMBRA COM A RESISTENTS.

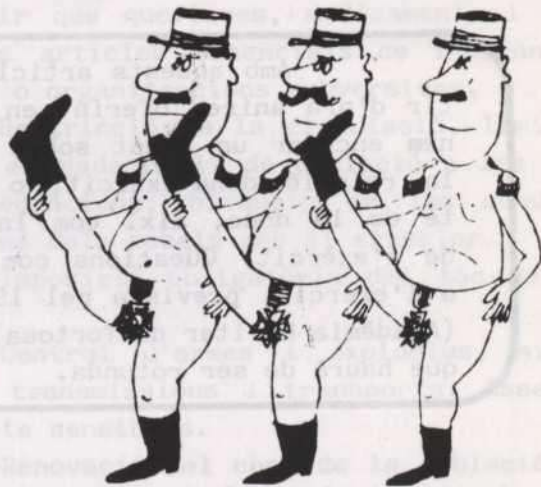
Jean Giradoux, el 29 de novembre de 1939 es dirigia així a les dones de França per exhortar-les a la paciència en l'absència dels seus homes que van partir a lluitar: "l'home està a la cacera que és la guerra, Ha partit per a fer fora Hitler de la cuina, del jardí, de l'habitació i del cor de la nit. Vosaltres, dones, feu que aquesta absència no sigui inútil".

Quan arribà l'ocupació, les dones tingueren l'audàcia de sortir de la seva cuina per a participar a la Resistència. Però aquesta participació no incloïa forçosament la lluita armada.

"He de reconèixer, una mica en contra del meu gust, escriu Claude Gerard, una de les poques dones caps de red, que el que jo hagi ocupat responsabilitats militars en l'esgrao regional, és una cosa d'allò més excepcional.

Madeleine Marzin, encarregada el 1941 de l'organització dels comitès femenins, explica com va ser condemnada a mort per un tribunal especial juntament amb nombroses companyes. Rebutjà evadir-se del tren que les conduïa a la presó central de Rennes per haver participat el 31 de maig de 1942 en una audaç manifestació al mercat del carrer Buci a París.

Aquestes manifestacions als mercats, la distribució d'octavetes a la cua de les mestresses, en temps en què es moria de gana, varen ser determinants en el naixement de l'esperit de resistència. Normalment s'ignora que foren les dones les que inventaren el sobrenom "doryphores" per designar els alemanys, amb el nom de l'animal verdós que devora les patates.

Parlant de la seva acció als mercats Madeleine explica: "Deixaven directament les nostres octavetes als cistells de les dones amb els soldats a dos passos de nosaltres!. Teníem una moral terrible en aquest equip de dones. Els homes no volien anar als mercats. Preferien participar en la distribució a les portes de les fàbriques en bicicletes. Els mercats no era 'cosa d'homes' ".

Algunes de les resistents desitjaren passar a la lluita armada de la Resistència però se sentiren frustrades perquè mai s'entregaren armes a les dones, fins i tot a aquelles que havien realitzat a Anglaterra cursets d'entrenament per a escamots, combat tancat, ús de metralladores, atac amb explosius,...

Això no obstant, i deixant de banda la disciplina militar, elles passaren a l'ac-

ció. "Rainer, estudiant a qui el Cap havia lliurat aquest matí un revòlver alemany passa a peu el pont de Solferino. Un alemany anava davant seu. Oblidant la seva missió dispara, el mata i se salva tot corrent..."

ISRAEL, DONES-SOLDAT A LA CUINA

En un article de "Quaderns del Grif" números 14 i 15, la feminista israeliana Marcia Friedman reclama per a les dones el dret de pendre les armes per a defensar la pàtria en perill: "La qüestió és la mateixa que quan ens enfrontem amb el problema de la violació. Aquesta subsistirà fins a l'eliminació de l'opressió sexual. I una de les maneres d'oposar-s'hi és la d'aprendre a autodefensar-se.

Igualment fins l'eliminació del nacionalisme (i això és, crec jo, una tasca clarament feminista), la guerra és un fenomen que caracteritza la vida humana. Hem de ser capaces d'ocupar-nos del problema de la mateixa manera que els homes: entrenar-nos per a participar en les activitats militars. Penso que és possible ser pacifista per principi, treballar per la pau, i al mateix temps reconèixer que hi ha situacions en què cal lluitar amb les armes".

Les dones-soldats d'Israel són cèlebres, però llur situació no es conforma als dissenys de Marcia Friedman: el seu paper en el si de l'aparell militar és el "d'escriure a màquina". "Mentre que això sigui així la igualtat entre els dos sexes és impossible, els homes continuaran ocupant les places d'honor a la societat a causa del seu servei militar en qualitat de combatents i seran sempre millor qualificats en el mercat de llocs de treball com a conseqüència dels coneixements tècnics adquirits durant el seu servei".

D'ençà del 1946, al Vietnam, les dones s'organitzen en unitats exclusivament femenines compostes per camperoles normalment analfabetes i que formaren l'anomenat "exèrcit dels llargs cabells".

La famosa generala Dinh, el primer de

gener de 1960 posà en fuga a Ben Tre 1300 soldats nord-americans inventant una estratègia que servirà després de model per a tota la guerra. Madame Dinh explica ella mateixa la guerra de les dones vietnambeses: "Amb els seus arcs i fletxes, amb els seus paranyes, amb les seves trampes camuflades, els seus fusells autoconstruïts, les mines i les granades, les nostres dones han matat els invasors en nombrosos llocs i ocasions... En el transcurs dels primers sis mesos de 1966 les guerrilleres del districte de Cu Chi destruïren 99 vehicles. Les de Quang Nam travessaren nedant el riu de Bau Nuoc Lon per atacar els soldats americans. Després de matar a 21 tornaren nedant a la seva zona i es posaren a treballar de nou la terra com si no hagués passat res."

el "recortable" de totes les nenes

SAHARA, VOLEN TORNAR A LES SEVES LLARS

Després d'alguns mesos, les dones saharauis del Front Polisario s'entrenen a la guerrilla per combatre els exèrcits del Marroc i de Mauritània, acusats d'invasió el seu país. Una corresponent a Alger, Geneviève Bevilacqua, ens explica: "Vestides amb pantaló i túnica de cotó de color beige, l'uniforme dels guerrillers normalment amb els peus nus sobre les pedres, simulen la captura d'un lloc de guàrdia enemic i s'exerciten en el tir de precisió amb bales de debò. Han perdut molt sovint els seus fills, -declara Sanatxu, el seu responsable- revoltant-se han demanat participar a la guerrilla. D'altres es troben ja a l'exèr-

cit, treballant a les bases sovint com a infermeres. Participen ocasionalment en operacions militars, sobretot en atacs sorpresa; desitgen arribar a ser guerrilleres amb els mateixos honors que l'home"

VIRGINIA WOLF: ESTEM EXCLOSES DE LA SOCIETAT, LA GUERRA NO ES COSA NOSTRA

El 1938, un advocat preguntà Virgínia Wolf com valorava la guerra. Ella li respongué en el seu llibre "Tres guinees" que la seva pregunta era molt sorprenent: "Però em preguntareu per què és tan sorprenent? Imagineu que el duc de Devonshire, vestit de púrpura i amb pells, baixés a la cuina i digués a la seva minyona que pelava patates amb les galtes brutes: "Deixeu de pelar patates, Mary, i feu el favor d'ajudar-me a traduir aquest passatge de Píndaro que se m'està fent molt difícil". Mary es quedaria sorpresa i correria cap a Lluïsa, la cuinera, cridant-li: "Auxili, el senyor es deu haver tornat boig!!".

Per a Virgínia Wolf les dones, malpagades, excloses dels col·legis i les universitats, sense accés a les responsabilitats polítiques, no tenen la possibilitat de combatre a la guerra. Ubicades de fet en una situació d'exclusió i marginalitat les dones no poden dissuadir els homes de batre's. No poden fer altra cosa que quedar-se indiferents. I assenyala Virgínia Wolf: "Però, si vosaltres insistiu a lluitar per a protegir-me o protegir el "meu" país, que quedi clar entre nosaltres (racionalment, calmadament) que lluiteu per respondre a un instint específic del vostre sexe, un instint que jo no puc compartir; que lluiteu per procurar-vos beneficis que jo mai no he disfrutat ni mai disfrutaré amb vosaltres; però no lluiteu per respondre els meus instints o per protegir-me a mi o al meu país. Doncs, com a dona jo no tinc país".

Les dones no poden opinar sobre aquest fet, des d'una posició pacifista, ja que no tenen la possibilitat de valorar els esdeveniments i la política de què la guerra és el resultat, conclou V. Wolf: "Elles varen prendre la decisió de no participar a cap manifestació patriòtica; no consen-

tir cap forma de xauvinisme, no formar part de cap dels seus clixés, de les audiències que animen la guerra".

A L'ENDEMA DE LA GUERRA: ALLIBERAMENT DEL PAÍS PERÒ NO DE LES DONES

Si és legítim que les dones participin en la defensa de les seves llars, de llur vida tenen també dret a creure que unint-se al combat dels homes treballen a l'entorn per l'alliberament de les dones. El fet és constant: la llibertat promesa a les dones per després de la guerra ha estat sempre reprimida un cop firmada la pau: 1914 fou seguit en el 1920 per la llei que prohibia la contracepció i el dret a l'avortament. A l'any 1945 se'ls concedí el dret de vot a les franceses però el seu nombre després no ha deixat de decreixer a l'Assemblea Nacional. Les dones algerianes després d'haver construït bombes i sofert tortures s'han trobat amb què la situació pràcticament no ha variat.

Franceses, vietnameses, algerianes, han estat animades pels homes a participar a la guerra mentre el seu país estava en situació dramàtica. Però aquesta participació en les guerres de resistència no ha estat més que tolerada. Després que la pau es restableix són novament excloses dels centres de decisió.

(traduït de la revista francesa "Marie Claire" setembre 1977).

Dona i exèrcit

Resposta feminista

a la progressiva

militarització de la dona

Podriem començar preguntant-nos: per què va ser la dona l'explotada per l'home i no aquest per la dona, per què la dona ha de patir una doble explotació, la de l'home i la del poder?...

En el primer interrogant només ens podem trobar amb respostes hipotètiques, ja que les eres geològiques ens limiten. Però les investigacions culturals ens diuen que sembla ser que la "força física" va jugar un paper decisiu. La dona, per la seva inferioritat fisiològica en front de l'home i per la seva missió procreativa sempre es veié exclosa com a dirigent actiu del grup: "cada grup primari se centra al voltant d'un gran mascle adult dominant, que és clarament el cap. Els mascles dominen les femelles i existeixen jerarquies en l'interior dels sexes.. La relació materna/filial de dependència-protecció és intensa i atenta durant tres anys..." (antropomorfs, una de les nostres primeres branques ancestrals) (1).

Però el que van ser només unes diferències físiques i unes funcions diferents en

front al grup es transformà en una explotació de l'home sobre la dona. I encara que la "força física", en la seva majoria, ha estat substituïda per la "força del poder", seguim sent explotades per la gran càrrega històrica com a "sexe dèbil" i per interessos i de nosaltres, les DONES depen que aquesta explotació es freni i es transformi en el nostre alliberament real i total.

Com hem de frenar aquesta explotació? Canviant les estructures coercitives? Evolucionant cap a la nova persona o cap a la nova dona? O introduint-nos dins les estructures creades per l'home tot cercant la nostra "igualtat" amb ell?

Un procés paral·lel es donava a nivell social. Es pot dir a grans trets que des que sorgí la propietat privada i amb ella la por de "perdre" allò material o l'ansietat de tenir més, ens submergim en una escala de competències que

s'ha traduït en una lluita pel poder. La necessitat de "defensar" que es configuraria més tard amb la creació de l'exèrcit començà per uns motius reals a favor d'uns pocs. Però en l'actualitat l'alarmant progressió militarista senyala vers un únic fi que és la nostra destrucció, encara que per a ells sigui aconseguir "l'equilibri de forces"

Sí, som en un moment històric que destacaria per la militarització que està sofrint la seva societat. Concretament se'ns està aguditzant a les dones amb la nostra integració dins d'institucions com l'exèrcit, la guàrdia civil i la policia municipal, i amb la nostra participació en la policia nacional.

L'exèrcit espanyol(2) ens presenta dues vies d'accés: una com a dames auxiliars de sanitat militar (ja existeixen) i una altra com a soldats (en projecte).

Com a dames ens consideren, a tots el efectes, funcionaris civils al

servei de l'administració militar (no formen infermeres per a la societat sinó per a l'exèrcit). A part el nostre treball com infermeres (on mantenim els nostres papers tradicionals de "cuidadores") podem "altruïstament" (com ells diuen) treballar en: extracció de sang (consisteix a extreure sang al personal de les diferents Unitats per a la posterior subministració als hospitals militars), maniobres, (consisteix a participar com a infermeres en operacions militars), desfilades (és a dir, la participació en la desfilada anual que fan les Forces Armades), formació d'entrevistadores (s'encarrega de la nostra preparació en el Gabinet de Psicologia de l'exèrcit de terra) i en Missió Nicaragua (consisteix a fer-te "heroïna" pel teu propi esperit de sacrifici, anant en expedició a Nicaragua amb militars i metges).

I com a soldats, obrint la possibilitat d'un ser

vei militar voluntari per a nosaltres. Per això, segons declaracions de Rodríguez Sahagun s'està creant una acadèmia femenina de l'exèrcit a Tortosa, que s'espera acabada per l'any 1982. En les mateixes declaracions ens diu que paral·lelament a aquestes construccions s'espera, per a finals de l'any que ve, és a dir, per a principis del 1983 que estigui en el Congrés la llei que ha de permetre la incorporació de la dona a l'exèrcit.

Amb la nostra integració reforcem l'exèrcit d'una manera ben clara i consolidem els nostres papers tradicionals ja que per aconseguir la total igualtat li imposen grans problemes en haver de fer front a una nova concepció dels valors bàsics del soldat, com pot ser per exemple el "coratge" que segons ells és virtut masculina.

L'avantprojecte de creació del guàrdia civil femení ens motiva la nostra introducció com una "necessitat de millorar-la imatge de cara a la societat de manera que al mateix temps beneficiï el servei en tot allò que la dona és capaç de desenvolupar en millors condicions que l'home".

Encara que ens vulguin donar una imatge anti-masclista o feminista, aquesta es trenca quan més enllà de l'avantprojecte s'analitzen les

funcions d'aquest nou guàrdia civil.

La dona només rebrà instrucció de tipus policial, fiscal, informació i oficines per a ser col·locada en: ports i aeroports, formant part de les unitats de Resguard Fiscal de cara al control d'equipatges, registre de les dones i custòdia dels menors d'edat. Disciplinàriament estariem acol·lides al Codi de Justícia Militar i tindriem, després de rebre el mateix

temps de formació que l'home, el grau de suboficial. El ritme de reclutament, a base de 150 el primer any i 200 els següents fins a omplir la plantilla de 1000 guàrdies civils femenins. És a dir, els necessaris per a reemplaçar la plantilla burocràtica d'homes que necessita el cos, i així poder tenir més homes en "unitats d'acció".

És una estratègia perfecta on ens tornen a demostrar que el paper que sempre ha fet la dona en el joc d'interessos, ha

estat el de magatzem de recursos, i no de participació directa.

I la història es torna a repetir amb la policia municipal i la policia nacional. La policia municipal té en les seves normes comunes la integració de la dona en igualtat total amb l'home, però en ser els ajuntaments autònoms, cada un ens integra segons els seus plantejaments polítics.

Un exemple d'aquests efectes autonòmics el tenim entre els ajuntaments de Madrid i de Sevilla. Mentre que el primer destina funcions especials per a la dona (principalment de trànsit), el segon s'ho planteja amb to

tal igualtat. En aquest només s'estableix una diferència amb l'home: Totes les dones treballaran un mes a les oficines amb l'objecte que en quedar embarassades puguin durant aquell període, retirar-se del treball del carrer i realitzar el de

l'oficina amb un coneixement previ.

A la policia nacional només hi realitzem funcions burocràtiques o d'investigació. I apareixem a nivell fiscal com a funcionàries de l'Estat sense participar així en els seus codis interns.

Els fets parlen per ells mateixos. Com hem d'afrontar la nostra explotació? Hem de trencar les relacions de forces. I deixar al descobert l'enteniment

Un cop documentades està claríssim que introduir-nos dins les estructures ja creades per l'home, la nostra explotació continuarà mantenint-se. I no només això, sinó que amb la nostra integració reforcem les estructures que sempre ens han explotat a totes i a tots.

Les dones que creuen en aquesta mena d'"igualtat" estan molt lluny d'aconseguir l'alliberament total i real de la dona, ja que no hem de copiar l'home sinó **CREAR**. A més, és una posició **re**accionària, reformista i irreversible.

Nosaltres, en canvi, per la nostra situació de doble explotació som les que reunim més condicions per donar una resposta nova a tota aquesta explotació. I aquesta ha de ser revolucionària per la dona.

Per això cal rebutjar

la igualtat falsa que **no** més beneficia el poder i sortir al carrer d'una altra manera. Hem d'anar a profundir en nosaltres mateixes cap a la recerca de la nova dona i de la nova persona que creuarà una nova societat igualitària.

La meua resposta és la **NO-VIOLENCIA**, i aquesta entesa com una nova manera de ser i de viure que inclou una manera nova de respondre les injustícies.

La no-violència com a forma de vida i com a lluita política és la meua resposta.

May (Sevilla)

NOTES

- (1) E. Adamson Hoebel "Antropología. El estudio del hombre". Omega
- (2) Revista "Ejército", maig del 1980, n.484

Parlar d'antimilitarisme en aquest país ha vingut a ser sempre sinònim de referir-nos a l'objecció de consciència i al moviment no-violent.

Al voltant del "no volem fer la mili" s'han anat creant tota una sèrie de grups en els quals hi ha dones treballant però sense sortir-se mai del camp que avui dia marca el moviment d'objectors (bàsicament la lluita perquè l'Estat reconegui el dret a objectar).

I és que penso que com a dones la qüestió militar ens afecta en molts aspectes fins avui pràcticament mai treballats, i que se surten del marc estricte del servei militar. Mili no, ni per a ells ni per a nosaltres, però com a base aquest no pot ser l'únic punt a treballar dins el moviment anti-

relacions humanes, mantenidora i fonamentadora del masclisme, fet que exigeix per la nostra part una pressa de consciència que ens porti a donar respostes al problema.

No vol dir això concebre la lluita contra tot el que el fet militar comporta (a nivell econòmic, repressiu i ideològic) com una tasca a dur al marge dels grups d'objecció ni com un treball aïllat de tots aquells altres moviments que d'una manera o una altra intenten canviar aquesta societat que ens va ofegant cada vegada més a tots sinó que crec que les dones que ens movem dintre el camp de l'antimilitarisme hem de trobar els punts que dins d'ell ens son mes propis per a partir

silvia

Dona i exèrcit

Dona i antimilitarisme

militarista i molt menys encara vist des d'una postura en què la dona formi part activa de la lluita (d'aquesta o de qualsevol altre).

És veritat que a nosaltres no ens és possible declarar-nos insubmisses al S.M. i al S.C. El mite de la nena jugant a cuinetes i del nen a pistolets ens lliura d'un any i escaig d'acatament ceg i mud al Poder, però tot i així l'exèrcit ens afecta igualment encara que les seves formes envers nosaltres siguin més subtils, que no vol dir menys perilloses.

Tractar aspectes com ara el de la ideologia masclista de l'exèrcit, analitzar el paper que a la dona li assigna la moral militar, veure quins són els interessos que pot tenir l'Estat perquè la dona s'integri a les FAS...són punts gairebé gens treballats. Perquè des del moment que l'exèrcit està al servei de la classe dominant, defensa una societat basada entre d'altres coses en una concepció patriarcal de les

d'ací encetar un treball en aquest sentit.

Potser per això ens caldria analitzar quin lloc ocupa en el moment actual aquesta lluita en el si del moviment més global per l'alliberament de la dona, quins han estat els problemes que ens hem trobat en el moment de treballar la qüestió militar conjuntament amb els tios (tant a nivell teòric com interpersonal; el masclisme no deixa d'estar també present en els grups d'objecció), estudiar quina seria la manera d'enfocar el tema per desmitificar la mili com a lloc on per excel·lència es fan els homes,...i tot un grapat més de qüestions que se'm plantegen des del moment que enfoco la lluita antimilitarista des de la meua perspectiva concreta de dona i, per tant, per ser doblement explotada, pel sexe i com a treballadora, per una institució, la militar, que comptà amb tot el meu rebuig.

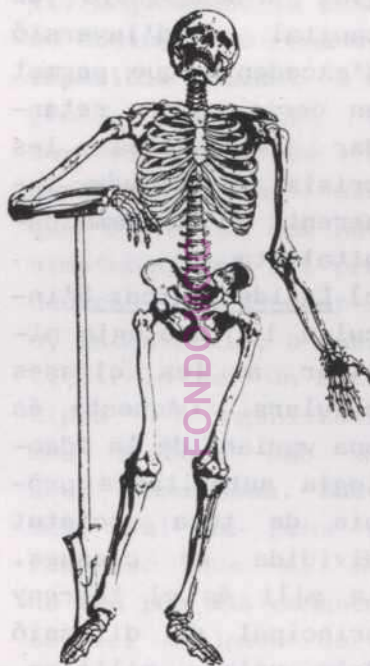
La mili contra tots, tots contra la mili

I. INTRODUCCIO

Ningú no em negarà que si indaguessim sobre la visió que tant la persona del carrer com la dedicada a alguna activitat política tenen dels objectors de consciència (OCs) aquests serien descrits com uns nois de bona fe, amb vocació de màrtirs, que no volen tocar un arma i que mai no han trencat un plat. Qui se senti a gust amb aquesta imatge no té cap problema, serà reconegut per tothom. Però els qui no hi estan -estem- d'acord convindran amb mi que canviar aquesta situació es converteix en una exigència de primer ordre. No és el moment per a discutir entre nosaltres qüestions com ara si la imatge és més desajustada que real o al revés, o bé sobre qui ha contribuït més a implantar-la, si el Poder, les forces polítiques i socials que en teoria haurien de donar-nos suport o nosaltres mateixos. Tant se val, deixem-ho per una altra oportunitat. Es pensi com es vulgui allò que sí cal és modificar la imatge de l'OC, requisit creiem que indispensable cara a l'obtenció d'una incidèn-

cia política real capaç d'ajudar a la transformació social.

En el COP, és clar, ens hem proposat resoldre aquests problemes des dels nostres plantejaments i pressupostos. Convençuts com estem que la imatge ha correspongut a gro-

Objector partidari del servei civil esperant que surti la llei d'objecció de consciència.

ssó modo amb la realitat, l'única solució rau per a nosaltres en atorgar-li un nou contingut, tant pel que fa a les motivacions com a l'estratègia i els objectius; en una paraula, a repensar -i refer- l'OC.

Sense creure, ni de bon tros, que haguem ja acabat aquest procés

Jordi Garcia Jané
(C.O.P.)

de renovació teòrica (ara és la pràctica quotidiana la que ha de pulir els nostres plantejaments) us oferim esquemàticament la nostra línia a la qual anomenem per entendre'ns Objecció de Consciència Política (OCP).

II. UNA OBJECCIÓ PER CAUSES POLITIQUES

Evitem en primer lloc malentesos. Quan afirmem que les nostres motivacions són polítiques tampoc pretenem donar a entendre que mai cap grup d'objecció no hagi compartit -o comparteixi- aquests raonaments. Però sí que cal admetre aquests tres punts:

- i) Històricament, tant a l'Estat Espanyol com al món, l'OC prové d'actituds religioses i no-violentes; però no pas polítiques; i de les quals normalment no s'ha després, possiblement perquè mai ningú no ho havia desitjat prou com per a intentar-ho.
- ii) La imatge que es té avui dia de l'OC, a l'Estat Espanyol almenys, és la descrita en el punt anterior i al començament d'a-

quest article.

iii) Els plantejaments polítics que actualment puguin existir en els grups d'OC són vagues (la declaració de Landa n'és el paradigma) i, en tot cas, es dilueixen en associar-les a moltes d'altres: religioses, ètiques i no-violentes. En el nostre cas, en canvi, les motivacions polítiques constitueixen l'eix teòric vertebrador de la lluita.

I quines són concretament les raons polítiques que ens mouen a objectar? Sense estendre'ns-hi diguem que partim d'una anàlisi política dintre de la qual ens situem des d'una perspectiva de classe. Segons la nostra anàlisi política constatem que actualment la institució castrense és destinada a l'acompliment de tres tipus de funcions, totes elles mantenidores de l'actual sistema capitalista:

a) la repressiva. L'exèrcit es configura com el darrer baluard de la dominació burgesa i actua sempre contra la classe treballadora i les nacions oprimides quan les contradiccions opressors/oprimits arriben a un punt només solventable a favor dels primers -o almenys així ho creuen- a través de l'ús generalitzat de la violència

física. La intervenció oberta de les FAS a Euskadi reflecteix l'inici d'aquesta situació. Negar-se a combatre directament o indirectament el poble basc és fer objecció política.

b) L'econòmica. La producció d'armament per a la "defensa nacional" es constitueix com un camp bàsic i privilegiat d'acumulació de capital i d'inversió d'excedents que permet en certa manera retardar i suavitzar les crisis econòmiques inherents al sistema capitalista.

c) La ideològica. S'inculca la ideologia militar a les classes populars. Aquesta és una variant de la ideologia autoritària pròpia de tota societat dividida en classes. La mili és el terreny principal de difusió dels valors militars, que tendeixen a normalitzar els individus i integrar-los acríticament, en funció de llur pertinença de classe, a l'estructura social.

Fins ara hem parlat de la nostra anàlisi política; cal explicar seguidament com ens hi enserim; vista la realitat de quin costat ens posem i en quines qüestions ens implica davant del fet de la mili. Abreujant:

adoptem la posició dels oprimits/des i per això mateix ens neguem a col·laborar amb una institució creada per mantenir-nos explotats, en el nostre cas nacionalment com a poble català, i socialment (com a classe i com a sexe pel que fa a les dones).

Però per a nosaltres no es tracta simplement d'adoptar una actitud de no col·laboració individual sinó estendre-la per combatre l'exèrcit fins a suprimir-lo. Explicat d'una altra forma podem dir que centrem, com un aspecte més a treballar, la nostra perspectiva de classe en la qüestió militar i arran d'això ens declarem antimilitaristes entenent per aquest terme la lluita de classes a l'entorn de l'exèrcit a favor dels treballadors/es.

III. UNA OBJECCIO AMB OBJECTIUS POLITICS.

Quan parlem d'objecció política ens referim a aquells objectius l'assoliment dels quals comporta una modificació en la correlació de forces entre explotadors i explotats en el nostre cas. La fita natural i lògica de l'OCP ha de ser no la conquesta en les millors condicions possibles del dret a l'OC i a un ser-

vei civil, sinó l'aboli-
ció del servei militar
i, de retruc, de tot
servei que el substitu-
eixi. Aquest objectiu
es reflectirà a través
de l'increment de la
consciència antimilita-
rista i de classe.

De segur que molts
exclamareu automàtica-
ment: "Aquests demanen
la mili professional!"
i no és així. El COP
com a antimilitaristes
i comunistes-lliberta-
ris-o el que sigui,
lluitem contra tot exèr-
cit (no contra la defen-
sa -armada si cal- per
ella mateixa, atenció!)
sigui obligatori o vo-
luntari, professional
en els llocs d'importà-
ncia o professional
a tots nivells.

Però tampoc no
ens estem d'afirmar
que considerem la su-
pressió -i més arran
de la lluita- del ser-
vei militar obligatori
(SMO) com un pas end-
avant respecte a la pos-
sible resposta de l'Es-
tat que consistiria
a crear un exèrcit vo-
luntari.

Malauradament ens
manca espai per a expli-
car amb detall les raons
en què se sustenta la
nostra afirmació. Es-
mentem sense aprofun-
dir-hi només tres dels
arguments que creiem
avalen la nostra asseve-
ració:

i) Històricament no
existeixen exemples
en que l'exèrcit s'hagi

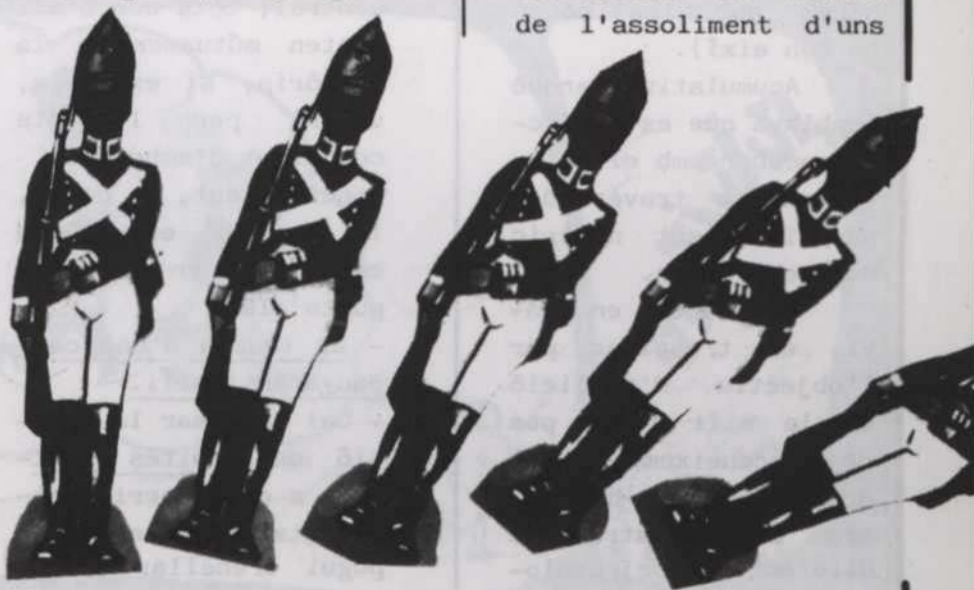
negat, en una part mini-
mament significativa,
a disparar. Tot al con-
trari, a la immensa
majoria dels països
-es basin en el SMO
o en el voluntari-
l'aparell militar sem-
pre ha restat fidel
a la classe en el poder
(Xile, Bolívia, guerres
colonials franceses...)
i mai no han impedit
una guerra externa o
una intervenció interna
ii) Lògicament la clas-
se dominant no romandrà
impasible davant d'un
procés hipotètic de
control popular de l'a-
parell militar sinó
que tan aviat com noti
simptomes del fet pro-
cedirà a depurar-lo
o, in extremis, a subs-
tituir-lo per un altre
tipus d'organització
més d'acord amb els
seus interessos. Ende-
més, val la pena de
recordar que el SMO
no fou pas una conques-
ta del moviment obrer
sinó una imposició de
la burgesia, i que gai-

rebé mai aquesta no-
l'ha desitjat canviar
per un exèrcit profes-
sional presumptament
més segur per a ella.
Tal vegada no consti-
tueixi prou símptoma
la circumstància que
els qui ens manen pre-
fereixen el SMO ?.

iii) En el cas que els
arguments donats -i
els que no podem inse-
rir avui per manca d'es-
pai- fossin falsos i
que per tant es dedueix
que el SMV fos pitjor
que l'obligatori, enca-
ra cabria interrogar-
nos sobre quin dret
s'atorga l'Estat o l'o-
posició al govern, tant
se val, per obligar
les persones mascles
(per ara) a deixar-se
segregar legalment
per més d'un any ?.

IV. UNA OBJECCIÓ AMB UNA ESTRATÈGIA POLITICA

Entenem per estra-
tègia política l'arti-
culació d'un conjunt
d'activitats i tàctiques
executades en funció
de l'assoliment d'uns

objectius polítics prèviament determinats. Personalment sóc de l'opinió que fins avui l'OC ha pa(r)tit d'una concepció que podríem qualificar "d'objectalocentrista" i acumulativa. "Objectalocentrista" en tant que ha consagrat l'objector com el subjecte fonamental en l'enfrontament contra la mili i l'exèrcit. Així l'OC ha descollat per aparèixer totalment separada de desertors i soldats contestataris. D'altra banda les dones i els companys a qui la mili (ja o encara) no els afecta han jugat un paper de simples comparses. I resulta fins a cert punt natural; en una lluita centrada en l'OC els qui no ho són han d'ocupar un lloc secundari, de simple suport als "màrtirs objectors" (dit de passada de res serveix amagar la realitat parlant d'objectors i objectores quan tots sabem que les coses no són així).

Acumulativa perquè semblava que es projectés acabar amb el militarisme a través del mer increment numèric dels objectors.

Nosaltres, en canvi, en treballar per l'objectiu d'abolició de la mili i no pas de reconeixement del dret a no anar-hi par-tim d'una estratègia diferent. "L'objectalo-

centrisme" es transforma en l'obertura cap a la participació de tothom, sense actors de primera i de segona fila: objectors, desertors, soldats; tots ells coordinats per aconseguir unes fites, si no potser iguals, sí similars; i d'altra banda els afectats directament i els indirectament situats ambdós al mateix nivell a causa tant de l'anàlisi política del paper de l'exèrcit i de la mili com de la comprensió de la rellevància social general de l'objectiu pel qual es lluita.

Per un altre costat, l'estratègia acumulativa abans descrita obre pas a una estratègia combinada de mobilitzacions anti-mili/enfrontaments exemplars (objectors, desertors, soldats contestataris...). En conseqüència aquest darrer aspecte en cap instant és l'únic ni tan sols el central; tots dos s'alimenten mútuament i la victòria, si existeix, vindrà per l'efecte coordinat d'ambdues. Concretament, doncs, la nostra estratègia es basa en aquests punts clau:

- Es tracta d'una campanya anti-mili.

- Cal impulsar la creació de comitès anti-mili a cada barri, universitat, poble... on pugui treballar tothom

interessat en la campanya. Coses que pot fer un comitè anti-mili, per ex: celebrar actes anti-mili (xerrades, movilitzacions, recollida de signatures...) denunciar la situació dels joves (especialment els del barri, universitat, poble... determinats) dintre de les casernes, dels qui han desertat o dels objectors; mobilitzar-se enfront de la repressió contra aquells... - L'altre pol de l'estratègia també és menester que sigui impulsat. Cal treballar per la creació de grups de desertors organitzats (a França n'hi ha), d'un moviment de soldats que denunciï la repressió dins les casernes, que difongui propaganda antimilitarista, etc., i d'un grup d'objectors insubmisos. I tot seguit emprendre la coordinació entre tots aquests col·lectius.

A aquesta feina ens hem consagrat. D'algun manera som una expressió del bloqueig que pateix avui dia l'OC, almenys a Catalunya; d'aquest no saber per on tirar, d'aquesta espera passiva i desmobilitzadora a que surti la llei d'OC. Davant de tot això hem apostat -perquè de veritat hi creiem- per l'OC. Vols arriscar-te amb no saltres?

NOTICIES

BREUS

Un míting i una manifestació foren els actes principals de la campanya "contra l'OTAN, les bases i la militarització dels Països Catalans" realitzada a Barcelona els dies 4 i 5 d'abril.

La campanya, convocada per GANVA, MOC, COP, LCR, MCC, N d'E, BEAN, CSUT, SLMM, CANC, CANG, AAVV Barceloneta, GE.St. Andreu, C.Defensa Subirats i G. Anti-OTAN de l'Infanta Isabel, coincidí amb el 37 aniversari de la creació del Pacte Atlàntic i ha estat la primera mobilització important a la nostra ciutat en torn a aquest tema.

Al míting, realitzat dissabte a la tarda als locals de l'AISS hi assistiren unes 200 persones. En Dani, en Toni i en Quim, del GANVA, parlaren sobre l'oposició a l'entrada

a l'OTAN i a la signatura dels tractats. Seguí un polèmic debat entre els assistents.

Pel que fa a la manifestació, l'assistència també fou nombrosa (els diaris variaven entre el miler i els cinc mil) i no es produí cap incident desagradable. Els eslògans més cridats foren "Ni OTAN ni bases, desarmament", "OTAN, NO, ianquis fora", "No als acords hispano-ianquis" "Fora l'exèrcit d'Euska di", "Fora ianquis de El Salvador i d'arreu del món", "Oa, oa, oa, missils a la Moncloa", etc. La manifestació començà a la cruïlla Gran Via/Passeig de Gràcia i baixà pel Portal de l'Angel fins a la catedral, acabant-se davant del consolat ianqui, on els xiulets i l'esbrancament foren generals.

III JORNADES ANTI-OTAN

Si tot va bé les farem la setmana de l'11 al 16 de maig. El programa serà el següent:

- 11:conferència sobre OTAN i bases (GANVA).
 - 12:taula rodona sobre "dona i militarisme".
 - 13:taula rodona sobre "Zones afectades per futures instal.lacions militars".
 - 14:"Nova etapa en la cursa d'armaments. La política Reagan" (GANVA).
 - 16:"Cinema i militarisme (pel.lícula i fòrum).
- Encara ens cal concretar el lloc. Us hi esperem!.

XERRADA AL CASAL

El dia 21 a les 7 del vespre al Casal: xerrada-debat sobre el seminari de Cuixà.

ASSEMBLEA DE MOC

Els propers dies 1, 2 i 3 de Maig es realitzarà al País Valencià una assemblea estatal del MOC. En el proper número procurarem informar de com ha anat.

ATENCIÓ:

La "Banda de la Renda" fent servir el "timo de la declaració" actua de nou!

NO PIQUIS!

(Ataca els treballadors i gent més indefensa)

la puta i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

Mov. obrer i antimilitarisme

Feixisme al País Valencià

Document: El Salvador

FONDOMOC

31 DE MAIG : DIA DEL CAÇAMOSQUES

Nº 17

1981

MAIG

20 -

100 ptes

SUMARI

EDITORIAL.....	pag.3
EL FEIXISME AL PAÍS VALENCIA.....	p.4
ELS EUA I LA REPRESSIÓ A EL SALVADOR.....	p.5
HELIC: MOVIMENT OBRER I ANTIMILITARISME	
ENTREVISTA AMB EL S.L.N.M.	p.7
E.R.T.: VIDES MUTANES EN JOC.....	p.9
LES INTERNACIONALS, EL MILITARISME I LA GUERRA.....	p.10
CLASSE OBRERA I ANTIMILITARISME.....	p.13
AMNESTY INTERNACIONAL I LA INSUBMISSIÓ.....	p.20
LLIBRES.....	p.21
EL GENERAL CONTRA LA PUÇA.....	p.21
SERVEI CIVIL I INSUBMISSIÓ.....	p.23
NOTÍCIES BREUS.....	p.26

No hem tingut altre remei que apujar LA PUÇA a 100 ptes. En compensació t'ofe-
rim més pàgines i el consell que subscriuint-te et sortirà més barata. Per cert
et recordem que amb aquest número s'acaba la subscripció; així doncs, A RENOVAR
TE QUE ENCARA HI HES A TEMPS !

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....Comarca.....

- ☐ Subscripció ANUAL (12 números, 1.100 ptes)
- ☐ Subscripció ANUAL DE SUPORT (1.300 ptes.)
- ☐ Subscripció SEMESTRAL (6 números, 600 ptes.)
- ☐ Subscripció SEMESTRAL DE SUPORT (800 ptes.)

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Personalment (al Casal de la Pau)
- ☐ Per correu (taló o efectiu al Casal). Bruc 26, 2on. Barna-10
- ☐ Gir postal a nom de Magdalena Gómez Virgili 97, 1er. B-30
- ☐ Inscrés al compte corrent 563-78 de la Caixa de Pensions
per a la V. Agèn. Victòria, nº 329, a nom de Joan Vila.

EDITA : GRUP D'ACCIÓ DIRECTA NO-VIOLENTA ANTIMILITARISTA
Casal de la Pau. C/.Bruc, 26, 2º .Barcelona-10. T:301 49 39

COL·LECTIU PER UNA OBJECCIÓ POLÍTICA
Apartat de Correus 5539, Barcelona. Telefon : 311 44 45.

IMPRIMEIX : Copisteria XALOC. Concepció Arenal, 261. T : 346 92 11
D.L.B-38298/79

editorial

QUE BONTCA ÉS BARCELONA !

Enguany els barcelonins i en general tots els catalans gaudirem de l'immens honor d'assistir a l'ocupació militar de la nostra bella ciutat que tindrà lloc dels dies 23 al 31 de maig, en una setmana titulada "de homenaje a las FAS y a la bandera".

També des de la nostra modesta atalaia volem retre el més sincer homenatge al gloriós exèrcit espanyol que tantíssimes vegades ha demostrat estar al servei del nostre poble i de la Humanitat sencera. Ni ens podem estar d'agrar-li la seva sorda i abnegada tasca d'educació moral i espiritual de la joventut a través del servei militar perquè els drogats i melenuts es converteixin en productors disciplinats pilars de l'Espanya del demà. Tampoc podem deixar de vanagloriar -i no és retòrica- l'inigualable esforç imaginatiu de la Institució per esbrinar com gastar més dels nostres diners per a renovar-se l'equip.

Embarçats (de moment només) per l'emoció, fem des d'aquí una crida a tots els nostres amics i lectors perquè acudeixin massivament en processó cívica i disciplinada, així com cal, a tots els actes de les jornades i especialment a l'entrada de les tropes el diumenge 31, així com a l'exposició sobre "Cataluña y el Ejército" on de bon segur podreu admirar preciosos grabats, fotos i documents triats entre els més insignes records que ens uneixen indisolublement amb l'Institució: els rebomboris contra les Quintes, les manifestacions obreres massacrades per un cavall, un sable i un militar, la Setmana Tràgica, l'assalt al Cu-cut, l'alliberament de Barcelona pels nacionals, les assegudes d'objectors davant Capitanía General o la Marxa anti-OTAN per les terres del Principat (segons explica el dors de la invitació amb què ens han obsequiat).

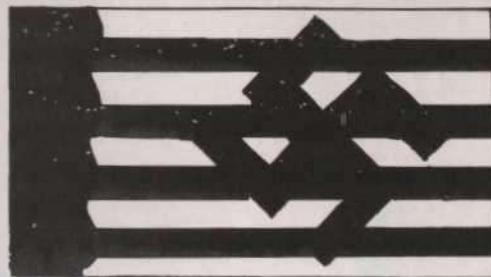
SOLIDARITAT AMB LES FORCES REPRESSIVES!

VISCA ESPANYA, UNA GRAN I LLIBRE!

LA PUÇA AMB EL GENERAL

El feixisme al País Valencià

A València quan les urpes del franquisme començaven a flaquejar i el refús popular es manifestava en les lluites obreres i també en el resorgiment cultural i nacional; apareix en tot el País Valencià el fenomen del feixisme o de la blavor; i en dic fenomen valencià perquè es prou diferent del que es dona a la resta de l'Estat com pot ser a Madrid o Valladolid on l'extrema dreta té certa força o més ben dit on fan soroll.

Podríem trobar dues classes de feixismes, els dos reaccionaris i que ben bé es complementen quan no són el mateix gos; ara bé, en collars distints: un el que ve de fora del país o espanyolista i l'altre l'autòcton, que pel cas també produeix els mateixos efectes.

El feixisme espanyol és sobradament reconegut per tots, representat per F.N., Carlistes tradicionalistes, falangistes i els més reaccionaris encara, el Frente de la Juventud, els neonazis de Cedade o associacions culturals com Nueva Acrópolis, suposadament lligades als neonazis. Aquests últims consideren els anteriors una banda de borratxos ja que segons ells no tenen bases científiques. Però tota la família sol juntar-se quan fan la paradeta i es posen en front de l'estàtua del dictador per venerar-lo i perquè els guie espiritualment, que encara que mort és viu en l'esperit (segons ells).

De tots en tenim notícies, dates, anècdotes... Sabem que són violents i que ataquen tots els qui no pensen com ells. "Son todos unos rojos que les paga Moscú" àdhuc el senyor Fraga (aparegueren cartells de Fraga amb Carrillo que posaven "dime con quien andas...", a més feren una encartellada on se'l titllava de separatista, socialdemòcrata,...). Trobar-los mai no resulta agradable però no hi ha hagut manifestació en què aquesta gentussa no molestés. Evidentment qualsevol encartella-

da que no és del seu parer automàticament l'arrenquen. Curiosament també se'ls pot veure donant suport a qualsevol moviment en defensa de la "senyera amb el blau" (a les paradetes sempre tenen les dues banderes mentre que a d'altres indrets de l'Estat no és pas així). Hom pot comprovar que en la revista Fuerza Nueva el corresponent de València sempre treu temes de llengües, de banderetes o de "catalanisms imperialistas". Són evidents els lligams d'aquests moviments amb el de la blavor o de l'anticatalanisme.

Encapçalen aquest darrer moviment el conegut GAV (Grup d'Acció Valencianista), València 2000 i l'Acadèmia de llengua valenciana (les dues presidides per l'anterior batlle de València) i l'URV (Unió Regional Valenciana) que ha canviat de nom per a separar-se del moviment blaver més radical. Tots ells han protagonitzat al llarg dels darrers anys del franquisme atemptats amb bombes a intel·lectuals com en Joan Fuster, Sanchis Guarner (conegut filòleg) i l'antic president del Consell Valencià, el socialista Albiñana. A més en diversos actes culturals han intentat boicotejar. Fins i tot es manifesta un cert racisme que es veïé en una campanya perquè la gent no comprés productes catalans. Dir que hom és català, parlar de Països Catalans o portar la matrícula de Barcelona, en un moment donat arribava a ser perillós (la xenofòbia va ser molt radical en una època).

Hi hagueren manifestacions més o menys nombroses quan fa dos anys el programa "Gaceta Cultural" va dir que Àusies March escrivia en català quan el Sr. Pujol defensà la unitat de la llengua catalana. Hem de dir que darrerament el fenomen ha decaïgut lleugerament encara que ja ha aconseguit el seu propòsit: aborrir el poble valencià de tot allò referent a autogovernos o llengües.

MOC de València

Els EUA

i la repressió a

El Salvador

El document que us presentem a continuació és un petit fragment del "Document de disseny sobre El Salvador i Centreamèrica" elaborat pel grup "ESCATF" del Departament d'Estat dels EUA en consultes amb altres analistes i funcionaris del Consell Nacional de Seguretat al Pentàgon i la CIA.

En ell hi trobareu la confirmació de l'ofensiva militar ianqui al petit país centreamericà. Com sabeu, des de fa més de mig any El Salvador viu un clima de guerra total contra la Junta Militar però l'ajut dels EUA i d'altres dictadures sudamericanes fan impossible de moment la victòria de les forces democràtiques i revolucionàries.

El Document l'existència del qual fou revelada primer pel periodista Stephen Kinzer del diari "Boston Globe", ha estat reproduït pel comitè de solidaritat amb El Salvador dels EUA.

(per més informació sobre la lluita a El Salvador recordeu que en LA PUÇA de febrer publicàvem una entrevista amb el cònsol de Nicaragua a Barcelona).

"Les declaracions de la política sobre Centreamèrica, siguin per a ús intern o bé pel consum del Congrés o del públic, són punts de partida inadequats per a una discussió del nostre paper actual a la regió

En lloc d'enfocar l'articulació dels objectius polítics i la seva exposició raonada, preferim esboçar les accions de les nostres agències governamentals que afecten els aconteixements a El Salvador.

Hem determinat que les activitats que agrupem i relacionem tot seguit són implementades pel cap baix per dotze agències

del govern i tenen el suport de nombroses NGO (oficines no governamentals).

A continuació, una llista parcial d'aquestes activitats:

1. El millorament de les condicions polítiques i econòmiques a fi d'augmentar la viabilitat de l'actual coalició governant mitjançant:

- L'acceleració dels desemborsaments, de l'ajut econòmic bilateral i la cessió d'assistència administrativa i tècnica.

-L'establiment d'un equip administratiu salvadorenc/estadunidenc que dona assistència al govern en la planificació i l'administració per a evitar un colapso econòmic.

-L'estreta vigilància i la moderació de les diferències latents i obertes entre els integrants de la Junta Governant i el Cos d'Oficials.

2. El millorament i la protecció de la legitimitat internacional i el prestigi del règim:

-Estimulant el reclutament salvadorenc de personal moderat i reformista per a la representació diplomàtica.

-Proporcionant suport logístic i orientació mitjançant les ambaixades i missions nord-americanes.

-Estimulant activament un suport major diplomàtic per part dels governs simpatitzants de l'Amèrica Llatina i d'altres països aliats.

-Desanimar resolucions i d'altres iniciatives diplomàtiques crítiques del govern actual o que possiblement contribuïrien a la legitimació de les forces opositores.

-Activant mecanismes per sabotejar els esforços de l'oposició per obtenir suport i legitimitat internacionals i per a limitar l'impacte d'aquests esforços.

-Creant condicions propícies per a l'involumament d'altres països en ajut a les iniciatives de l'OEA i l'ONU relacionats amb la situació a Centreamèrica.

-Vigilant estretament i formant les notícies sobre la regió a la premsa nord-americana i mundial, i donant extensa publicitat a la confiança i el suport nord-americà a l'actual procés en El Salvador.

3-) Enfortiment de les capacitats de contra-insurgència de les Forces Armades

-Incrementant l'entrenament per oficials mitjans i baixos.

-Millorant les infraestructures militars per assolir comunicacions en combat rural i urbà més eficaces i per al desplegament ràpid de les tropes.

-Donant assistència i assessorament als caps tàctics i estratègics.

-Buscant posar sota un comandament unificat les unitats paramilitars que operen en el país.

-Establint o millorant la comunicació la cooperació entre les forces armades i les organitzacions paramilitars a Guatemala, el Salvador i Hondures.

4-) Posant al dia els plans de contingència que detallin les respostes alternatives dels EUA davant el deteriorament de les condicions a la regió, incloent:

-Iniciatives polítiques i diplomàtiques que es prendrien en l'eventualitat que es requereixi la intervenció de tropes americanes per preservar i mantenir l'actual règim.

-Plans operacionals pel desplegament multilateral i unilateral de forces militars en El Salvador i Guatemala.

-Estimació de la necessitat i la preparació de plans de contingència per accions destinades a sabotejar el suport i les línies de proveïment de les forces guerrille res salvadorencs a Cuba i Nicaragua.

5-) Assegurament del continu suport del Congrés i de l'opinió pública a l'actual política mitjançant esforços d'enllac i relacions amb la premsa que enfatitzin:

-Una imatge moderada i reformista de l'actual govern.

-El suport nord-americà a reformes extenses però moderades a la regió com un mitjà per a contenir l'expansió extremista i comunista.

-Els vincles entre els grups guerrillers de l'oposició en El Salvador i Guatemala amb Cuba.

-Una estreta vigilància dels reportatges a la premsa nord-americana sobre els esdeveniments a El Salvador, per evitar publicitat tipus Nicaragua per als insurgents de l'oposició.

-El descrèdit als portaveus centristes de l'oposició per ser titelles dels dirigents guerrillers de línia dura.

Entrevista amb el Sindicat Lliure de Marina Mercant

Tràfic d'armes

Per què es diu Sindicat lliure ?

Encara que mort Franco, l'única manera d'intentar legalitzar el sindicat amb el tipus de sindicalisme que representa era posant el mot de "lliure". Com tots sabem, en aquella època, tots els sindicats legalitzats que portaven aquesta parauleta eren els "grosos".

Quan neix i quines són les accions més importants dutes a terme ?

Sorgeix l'any 75 i un any més tard ja és legal. El sindicat ha capitalitzat totes les lluites per millorar les condicions de vida en la mar. Des d'aquella època ens plantejem com a tasques primordials: la reducció de la permanència a bord (abans de cada 11 mesos treballats teníem un mes de vacances; ara de cada 5 mesos de navegació en tenim un de lleure), reconeixement dels drets sindicals i retirada de la llei penal i disciplinària de la Marina Mercant,

la substitució de les Comandàncies de Marina per capitanies civils de port...

En les darreres eleccions sindicals, quina ha estat la correlació de forces a la marina mercant ?

Nosaltres hem tret un 62% i l'UGT un 16%. La resta, majoritàriament són independents o d'un sindicat nou format per oficials que acaba de sortir ara: el "Sindicato español de la Marina Mercante".

Parla'ns de la vostra situació de militarització.

Un dels grans problemes que hem tingut els treballadors de la mar ha estat la llei penal i disciplinària de la Marina Mercant. Data dels anys quaranta i és una còpia exacta del codi de justícia de Mussolini. Implica per exemple que no es poden fer assemblees a la mar o demanar un increment de sous perquè era considerat com un motí, o l'abandó del vaixell per un mariner era tipificat com a "sedició".

Encara continua vigent aquest codi de justícia militar, el que passa és que normalment no s'aplica. Recordem un exemple: el cas de l'enfonsat petrolier Urquiola. Part de la culpa la varen tenir les cartes marines en no assenyalar unes agulles amb les quals es van encallar, i la comandància de Marina, que en comptes d'indicar que s'aturessin fins a fer amb un altre vaixell de menys calat una investigació de la zona, ordenà que continués i esquivés les roques. Doncs bé, va ser el capità del vaixell, mort en el succés, qui va pagar els plats trencats. Sembla mentida -i més que mentida, és demencial!- que a qui menys culpa tenia i a la vegada, l'únic mort, van i li fan un consell de guerra deixant així les coses "solucionades".

Quina ha estat la vostra lluita per l'abolició d'aquesta llei ?

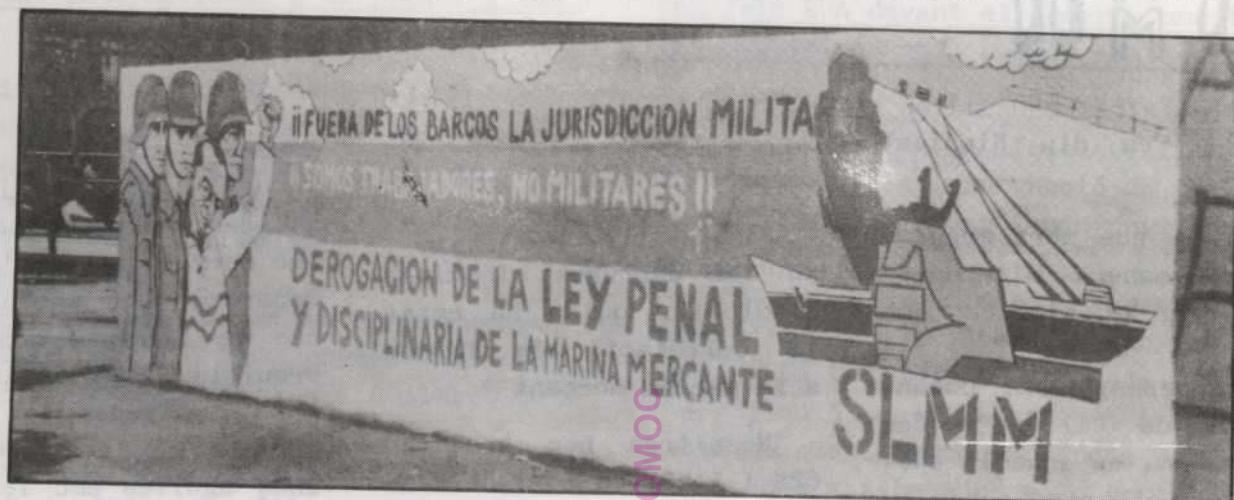
Hi ha hagut jornades de lluita que han estat secundades per la majoria

dels treballadors. Sempre hi hem estat batallant. Ultimament es va tractar al Parlament i ara en teoria la llei no hauria d'afectar els civils però com demostra la pràctica no és veritat. Fa uns mesos un company de Comisiones Marineiras fou jutjat militarment i li van caure sis mesos de presó.

i a més amb l'agreujant que tota la tripulació fou acomiadada en negar-se a transportar-les. També mereix assenyalar-se l'acció duta per la coordinadora d'estibadors fa uns mesos quan s'oposà a carregar unes tanquetes FIAT en el port de Barcelona amb destí cap el Perú. Es creia de totes formes que allò era

internacional amb aquells pobles que estan patint una repressió brutal a causa de les dictadures allí imperants, i d'una altra, obeeix a la mateixa seguretat del treballador en aquest tipus de feines, ja que corre el risc que en qualsevol país en conflicte li sigui col·locada una bomba per exemple.

EL SLMM ES UN DELS SINDICATS MÉS COMBATIUS DE L'ESTAT ESPANYOL

De quina forma heu afrontat tota la problemàtica del tràfic d'armes?

Des de fa uns anys ens oposem al transport d'armament a totes les dictadures i de tot tipus d'armes, i de fet, han gaudit de molt bons resultats les accions efectuades. Un cas concret fou la detecció a Barcelona d'un vaixell carregat de tanquetes cap al Líban per a combatre els guerrillers palestins i que es va aturar davant la negativa dels treballadors a embarcar-les. Un altre cas va ser el boicot realitzat al vaixell Alahma de la companyia Garcia Miñol, que portava armes pel règim racista de Sudàfrica

una trampa per després portar-les a El Salvador. Una de les coses sospitoses és que ens els fulls de càrrega constaven com a vehicles industrials.

Tot això ha contribuït a minvar aquella facilitat que hi havia anteriorment a l'Estat espanyol per a transportar armament. A la vegada, és clar, ha fet que aquest material passi d'una forma més soterrada i encoberta (a través de contenidors, falsificant els manifestos de càrrega, etc.)

Quines són les raons que teniu per a boicotejar el tràfic d'armes?

Fonamentalment dues. D'una banda, la solidaritat

A nivell internacional, existeix algun tipus de coordinació en aquest sentit?

Sí, ens coordinem amb els diversos sindicats de mariners de la resta d'Europa i tenim molt bones relacions, sobretot a nivell d'informació. Així, si ells coneixen d'algun vaixell que porta armes es passa l'avís i en la mesura que es pot se'l boicoteja.

Què seria necessari per a fer un boicot més generalitzat al tràfic d'armes?

Allò que estem intentant és evitar que el boicot es deixi sempre per última hora, que siguin només els

mariners o els portuaris que el facin. Es tracta de començar des d'on es produeix el material. Des de la fàbrica fins al vaixell hi ha tota una cadena en la qual intervenen diversos sectors de treballadors. Fóra molt interessant que treballadors i sindicats es posicionessin al respecte per poder aturar el tràfic.

Quin suport heu trobat fora del Sindicat en les diverses lluites ?

El màxim de solidaritat que hem rebut ha vingut de la coordinadora d'estibadors portuaris. També ens l'han donat CCOO i CSUT però no podem dir el mateix de la UGT, a qui molts cops hem convocat i no s'ha presentat. Com és normal, existeixen divergències en la pràctica sindical però també hi ha coses que hi estan per sobre, com pot ser el tràfic d'armes.

Quines són les companyies més implicades en el tràfic ?

La companyia que nosaltres hem detectat més sovint ha estat la de Garcia Miñón. Creiem que deu haver n'hi d'altres però ho desconeixem, suposo perquè saben amagar-ho tant bé que no ens adonem.

Dins dels vostres plantejaments també hi entra el boicot a peces per a centrals nuclears ?

Nosaltres estem contra les nuclears mentre no donin una seguretat plena.

E.R.T.: Vides humanes en joc

Es aquesta una empresa dedicada a la fabricació d'explosius tant d'ús civil com militar. Es caracteritza per un elevat índex d'accidents que es tradueix en el període d'un any en una mitja de dues a tres morts i en un nombre de ferits bastant considerable. A part d'aquests accidents que l'empresa els veu normals (aquesta ja paga un increment salarial als treballadors que en la seva feina s'exposen a un risc més elevat), en destaquen d'altres no estrictament laborals (en la mesura que transcendeixen de l'esfera empresarial), que per la seva magnitud permeten ser qualificats com no menys que calamitosos. Concretament destaca l'últim d'aquests, esdevingut el juliol del 74: "es tracta d'una explosió en una secció del departament de pólvora que s'escollà en un radi de més de 10 Km.; el nombre de morts s'elevà a vint-i-dos i el pànic corregué a les poblacions veïnes", ens explica un company de Basauri.

Pensem que allò que haurien de plantejar-se els treballadors d'ERT és el qüestionar-se a fons l'ús d'allò que es produeix. Tampoc no hauria de menysprear-se la possibilitat d'estudiar seriosament la reconversió d'ERT en una altra mena d'empresa no perillosa ja que, i al marge del perill constant i real a què són periòdicament exposats els seus treballadors, fora d'això els seus productes posen en joc també vides humanes. En aquest sentit només queda per dir que en algunes ocasions s'han servit comandes a l'Iran del Xa, a la Nicaràgua de Somoza, al Marroc,... i que el principal destinatari dels productes de l'empresa, el seu client més mimat és el nostre "gloriós exèrcit espanyol". Amén.

A la pràctica vam boicotejar, per exemple, una peça destinada a Lemoniz, farà aproximadament un any. Aquesta va haver de ser desembarcada a Portugal i des d'allí transportada per terra a Euskadi.

Quins són els problemes més importants que teniu ara ?

Estem preparant una jornada de lluita de la qual encara no sabem els dies

de vaga. Protestarem per la massiva venda de vaixells a l'estranger (fet que està augmentat l'atur) i pel projecte de llei de la marina mercant amb què la Patronal intenta ficar marins estrangers. Naturalment nosaltres no hi estem en contra sempre que es respectin les mateixes condicions econòmiques i socials.

Les Internacionals, el Militarisme i la Guerra

Joan Vila i Triadú

La qüestió de com analitzar la guerra i de com enfrontar-se a ella, la qüestió del militarisme en general, ha estat una constant dels debats en el si del moviment obrer al llarg de la seva història. Farem aquí un petit repàs dels moments en què el tema ha passat a un primer pla i de les principals opinions que suscitava.

És amb la AIT o I Internacional (1864-1872) quan per primer cop, davant el perill d'un enfrontament bèl·lic entre França i Alemanya, el naixent internacionalisme proletari es qüestiona la postura a adoptar. La guerra entre dues nacions posava en crisi l'axioma de lluita comuna dels obrers contra la classe opressora.

Així, en el congrés que l'AIT celebrà a Brusel·les l'any 1868, s'aprovà una resolució que cridava a evitar el conflicte mitjançant "ura vaga dels pobles contra els governs". La principal divisió es trobava en els socialistes alemanys, alguns dels quals consideraven que era just defensar-se de les agressions de Napoleó III, i estaven a favor de contribuir a la defensa de la seva pàtria.

Quan esclatà la guerra (coneguda amb el nom de "franco-prusiana"), l'any 1870, alguns diputats socialistes alemanys s'abstingueren a l'hora de votar els crèdits

militars. A part, els internacionals parissins publicaren un manifest en el qual qualificaven la guerra com una "absurditat als ulls dels treballadors".

Els governs respectius, però, assoliren de fer creure tothom allò de la "guerra defensiva". Els esdeveniments que desembocaren en la proclamació de la III República francesa i posteriorment en la revolució de la Comuna de París, canviaren els plantejaments dels socialistes alemanys, que demanaren la proclamació de la pau immediata.

El tema de la guerra passa a un segon pla davant les discussions internes que desemboquen en la desfeta de la Internacional l'any 1872.

Des de llavors fins a la I Guerra Mundial, la manca de conscienciació proletària sobre el que volia dir l'internacionalisme a l'hora d'oposar-se a la guerra no es veié reduïda per algunes decisions antimilitaristes de partits com el Laborista

Anglès o l'ala esquerra dels socialistes alemanys o francesos.

El 1907, mentre la majoria dels socialdemòcrates alemanys es negaven a fer servir cap mitjà d'acció contra la guerra, Liebknecht publicà la seva obra Militarisme i antimilitarisme on es mostra partidari d'acostar l'antimilitarisme a les masses.

Dins de la II Internacional (1889-1914) la postura contra la cursa d'armaments és enèrgica, imposant-se el 1893 a tots els partits membres l'obligació de rebutjar els crèdits de guerra en les votacions parlamentàries. Però si bé tots estaven d'acord a considerar la guerra com un fenomen derivat del capitalisme, les discrepàncies sorgien a l'hora de decidir quins mètodes eren els més adequats per a combatre-la. Les dues tendències principals eren:

.- La sostinguda pels PS alemany i austriac que consideraven abusiu tot esforç especial contra la guerra i es negaven a acceptar la vaga general com a forma d'enfrontar-se a ella.

.- La que defenia el PS francès (sobretot Vaillant i Jaurès), es a dir, la que afirmava que la resposta a la guerra només podia ser la revolució, començant per la vaga general i la inauurrecció.

Les relacions entre el militarisme i el capitalisme, en concret els interessos monopolistes en la inversió militar com a forma brillant i segura de lucre, foren desvetllats per Rosa Luxemburg i l'esquerra revolucionària.

La lluita entre aquestes dues tendències en la II Internacional s'anà aguditzant fins a la guerra del 1914. El Congrés de Stuttgart (1907) fou el primer on s'aprovà un text de compromís, que no esmentava la vaga ni la deserció. Es potser el manifest més representatiu de la visió que el socialisme tenia del militarisme i acaba cridant a "utilitzar amb totes les forces la crisi econòmica i política creada per la guerra per a agitar i aixecar les capes populars més profundes i precipitar la caiguda de la dominació capitalista". Es deixava a cada país un gran marge de llibertat per a actuar segons cregues oportú.

Al Congrés de Copenhaguen (1910) la solució prposada per Keir Hardie i Vaillant (la vaga general de les indústries d'armament, les mines i els transports) és rebutjada.

El tema serà tractat novament el 1912 al Congrés Extraordinari de Basilea, convocat davant l'imminència de la guerra. Allí una manifestació pacifista de tots els partits acabava amb un memorable discurs antimilitarista de Jaurès.

Dies abans de l'esclat del conflicte les discussions no havien portat a cap mesura concreta de lluita. Si bé les manifestacions obreres contra la política dels governs foren seguides multitudinàriament, les mateixes masses, dies després, anaven a la mobilització sense gairebé resistència. El sentiment nacional, l'onada de xauvinisme que atravessava Europa, la feien impossible. Els socialistes alemanys votaren els crèdits de guerra i poc després ho feien els francesos. La guerra ja no era

imperialista, esdevenia "justa" i defensiva als ulls dels obrers. Rosa Luxemburg deia, veient la desfeta de la Internacional: "Proletaris de tot el món, uniu-vos en la pau i degollem-vos en la guerra".

En el transcurs del conflicte bèl·lic, els intents de reunions obreres internacionals i de fer del socialisme un possible mediador entre el dos bàndols, fracassaren tots.

Exèrcit i Església són els "demonis" populars del segle passat.

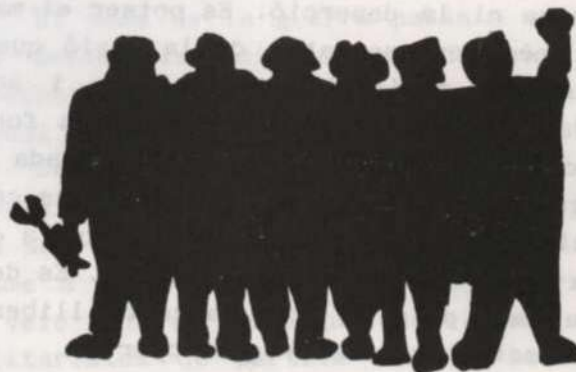
En el període d'entreguerres el panorama del moviment obrer s'ha transformat profundament: creació de la Internacional Comunista, arrencada al voltant de la URSS, i de la Internacional Socialista, formada pels partits socialistes i socialdemòcrates, divisió que a grans trets es mantindrà fins a l'actualitat. El tema de la guerra queda a un segon pla, però cal destacar la condemna reiterada de les campanyes pacifistes i pel desarmament que es realitzaven a Europa, condemna per part de la I.C., que les considerava contràries als interessos de la "pàtria" proletària, la Unió Soviètica.

Mentrestant, el feixisme i el nazisme, subvalorats pels partits obrers, anaven fent el seu camí cap al poder. La situació que es produirà serà radicalment diferent a la anterior a la guerra del 14. L'existència de potències "agressores" com Alemanya i Itàlia donen arguments als governs occidentals per a no consentir el desarmament i preparar la defensa.

El pacte germano-rus del 1939 és un fort cop al moviment obrer, sobretot als partits comunistes, que no havien deixat de cridar a la lluita contra el III Reich. El canvi de tàctica de la URSS, acostant-se a l'Alemanya de Hitler, va fer que es passés a donar a aquella guerra el mateix sentit que a la primera i buscar, doncs, l'agitació contra els governs burgesos.

Els militants comunistes i socialistes jugaren un important paper dins de les resistències als invasors nazis dels diferents països europeus, sobretot en intentar aprofitar la guerra per a canviar l'estructura capitalista. Aquesta línia d'acció xocà frontalment amb els interessos de la URSS que no es volia embolicar en d'altres processos revolucionaris i que considerava la 2ª Guerra Mundial, com una "guerra antifeixista i alliberadora, amb la principal tasca de restablir les llibertats democràtiques" (Stalin). Aquesta etapa significà l'inici d'un allunyament progressiu entre el moviment obrer i la Unió Soviètica.

El tema de la guerra i del militarisme del 1945 ençà, no ha deixat d'estar a un primer pla, però el moviment obrer continua sense enfrontar-se directament a ell, amb la mateixa posició dubtosa de sempre, entre la "defensa nacional" i la solidaritat obrera internacional.

Classe obrera i antimilitarisme

Jordi Garcia i Jané (COP)

1-) Exèrcit i societat de classes

Des que la col·lectivitat es divideix en classes calen un conjunt d'institucions i d'estructures que mantinguin llur existència, o el que és el mateix l'explotació d'una per una altra a través de l'extorsió de l'excedent a la classe productora.

Aquest organisme és l'Estat i pressuposa, doncs, una resistència a l'explotació per part dels qui la pateixen, és a dir, la lluita de classes.

Dintre d'aquell les institucions encarregades fonamentalment de concentrar i d'administrar la violència sobre els oprimits adquireixen una importància cabdal tanta que de fet constitueixen l'espina dorsal de l'Estat i del mateix manteniment de la societat de classes. Estem parlant, principalment, de l'exèrcit.

Però si acabem de suggerir quina és la tasca central inherent a tota institució militar: l'ús o l'amenaça d'ús de la coerció sobre els explotats. Comentem tot seguit quatre "dificultats":

a) L'Estat es remodela segons els interessos generals de la classe explotadora i en especial de llur fracció hegemònica, de tal manera que les tasques que ha d'acomplir són assignades en cada moment històric a una o una

altra institució en funció de diverses variables entre les quals convé destacar la pròpia idoneïtat de l'aparell per exercir la tasca plantejada. D'aquesta forma l'exèrcit pot adoptar unes quantes funcions a part de la que li és inherent (la repressió). En virtut dels trets de la seva naturalesa genèrica (organització fèrria, avançada divisió del treball, valors autoritaris,...), tant com de l'específica de cada formació social (en el capitalisme p.ex. la mixtificació de la Defensa de classe com a Defensa Nacional, la participació de la classe treballadora dins l'aparell militar la producció armamentista com a producció generalitzada de mercaderies,...) els exèrcits poden habitar la classe productora al procés de treball mitjançant el servei militar, constituir-se en camp privilegiat per a l'acumulació de capital a través de la producció massiva d'armaments o mantenir en funcionament l'aparell d'Estat com passa a moltes dictadures militars tant de dretes com "d'esquerres" al Tercer Món.

b) Quan sortim de l'àmbit de la comunitat per analitzar les relacions inter-socials descobrim una altra funció exercida per la institució castrense: la d'agressió cap a l'exterior en vistes, directament o indirecta,

a acumular nous mitjans de producció, força de treball i/o matèries primeres, i la defensa enfront d'un agressor, real o potencial. Defensa, que queda clar, que no es de la comunitat ni tan sols d'una classe en sentit estricte sinó de la societat de classes, dels explotadors en tant que explotadors i dels explotats en tant que tals.

c) Fóra un error considerar la institució militar com un simple instrument de la classe dominant i això per dues raons: la primera perquè l'exèrcit i l'Estat en general frueixen d'una certa autonomia respecte de les classes socials, àdhuc de les dominants, fet que permet donar algunes concessions a les classes explotades segons la correlació de forces del moment. En realitat l'Estat procura articular les estratègies particulars de cada classe i fracció dominants, cohesionant-les i integrant-hi, si és precís per al manteniment de l'estabilitat del sistema part de les reivindicacions del conjunt dels explotats o d'alguna de llurs fraccions.

I la segona raó que ens obliga a defugir dels esquemes instrumentalistes, que resulten excessivament simplificadors quan allò que es pretén no és donar una visió general de l'assumpte sinó aprofundir-hi, és que l'exèrcit,

com tot aparell d'Estat, és de carn i ossos, està compostat en definitiva de persones amb uns interessos comuns i una notable cohesió interna la qual cosa els dóna una força que ha de tenir-se en compte a l'hora de reelaborar les estratègies de la classe explotadora per part de l'Estat.

d) La relativa heterogeneïtat de les classes socials, i entre elles de la dominant; llur separació en fraccions amb interessos i estratègies propis per bé que no antagònics amb la totalitat de la classe, porten els conflictes al si mateix del bloc en el poder i originen postures diferents respecte -en el nostre cas- els exèrcits, llurs funcions, estructures,... Aquestes divergències polítiques abonaran el terreny per al naixement de diverses postures en el si mateix dels explotadors envers les qüestions militars.² I amb això enllacem amb l'exposició de les relacions entre la institució militar i les classes socials en el mode de producció capitalista (MPC) mitjançant les ideologies i les pràctiques pròpies de cadascun dels seus representants.

2-) Aparell militar i classes socials en el MPC

Les revolucions burgeses es nodreixen de la ideologia liberal que és la pròpia de la primera burgesia, la mercantil i industrial. Una de les components del liberalisme és precisant el pacifisme (o si es vol un cert tipus de pacifisme). Hom pensa que amb l'adveniment i posterior desenvolupament del capitalisme, amb la creació d'un mercat mundial, les guerres desapareixeran. Per un altre costat les teories del laissez-faire aplicades al paper

de l'Estat en la societat civil ataquen també els exèrcits car són considerats superflus mentre obliguen a dedicar-los uns diners que altrament podrien ser invertits en el procés de producció. Finalment, aquesta primera fase del capitalisme coincideix amb l'hegemonia internacional britànica tan abassegadora que portarà a la supressió dels conflictes bèl·lics en el centre del sistema (Europa), circumstància que alimentarà i justificarà alhora les il·lusions del pacifisme liberal. Representants d'aquest corrent són Kant que l'anticipa, Spencer, Thoreau, W. James,... i Schumpeter que el mantindria en ple segle XX.

Però a partir de la crisi econòmica del 1873 i sobretot en vespres de la I Guerra Mundial amb el recrudeixement de les rivalitats interimperialistes pel repartiment de les colònies la fe pacifista s'extingirà per deixar pas a una sèrie de doctrines lloadores del bel·licisme i de les institucions i valors militars. Escoles polítiques representatives d'aquest pensament seran, posem per cas, el pangermanisme alemany (Nietsche inclòs), el nacionalisme francès (Barrés, Maurras,...) o el demo-imperialisme (Kipling i Carlyle) britànic.

D'altra banda el moviment obrer es posicionarà normalment contra les guerres i els pressupostos bèl·lics i tractarà d'arrencar els sectors de la classe treballadora (d'ara endavant CI) sotmesos a la burgesia per mitjà de la ideologia nacionalista imperialitzant.

Existeixen tres factors que ens cal tenir ben en consideració: l'auge de l'antimilitarisme en el si de la CI. Els dos primers fan referència al nou caràc-

ter imprés a les guerres. Ara es tracta de conflictes entre nacions en què participen totes les classes socials i on els treballadors són els qui resulten més dmanificats. Per un altre costat el poderós increment de les forces destructives (potencial destructiu resultat de la integració de diversos elements: tecnologia, població, base productiva,...) augmenta tant el nombre de víctimes en el front com l'estén progressivament en la mateixa població civil. Ambdós fenòmens repercutiran majoritàriament en la CI i els altres sectors populars. Finalment, les masses obreres adquireixen sobretot consciència antimilitarista per mitjà de les seves lluites; o millor dit, quan aquestes són reprimides a sang i foc per l'exèrcit.

En el moviment obrer cap distingeix, per començar, dues posicions: la representada pels anarquistes i la dels marxistes. No és matèria d'aquest article exposar amb detall cadascuna. Diré només que mentre que la primera parteix (llevat d'excepcions com la de Kropotkin) d'una condemna frontal de tota guerra que no sigui "la

revolucionària", per bé que a l'hora d'enfrontar-s'hi adoptin sovint postures individualistes i ineficaces, els marxistes matisen més llur oposició a aquelles guerres que creuen "històricament necessàries". De fet Marx i Engels optaran moltes vegades per algun dels contendents, moguts per unes motivacions estratègiques bastant dubtoses. Sense entendre-m'hi opino que 1) estan imbuïts, sobretot Engels, d'un cert pangermanisme, i també de bel·licisme (entés com admiració cap a la guerra); 2) valoren excessivament les "condicions objectives" perquè esclati la revolució i ben poc les subjectives error que a voltes els porta al maquiavelisme en decantar-se ara per una ara per una altra potència en funció de "com pot avançar més ràpid la revolució"; i

3) parteixen d'hipòtesis falses sobre les quals basteixen llur política militar: la imminència de la revolució proletària, el control obrer de l'exèrcit mitjançant el servei militar obligatori....

Morts els pares del marxisme la majoria dels dirigents socialdemòcrates faran ben poc la guer-

ra a la guerra empantanegats cada vegada més en el reformisme. Només alguns sectors, especialment l'espartaquisme alemany, extremaran els seus plantejaments tot creant algunes de les claus per a una interpretació marxista dels aparells militars en el MPC. Ambdós corrents del moviment obrer-marxisme i anarquisme coincidiran, això sí, en la consideració de l'exèrcit com una institució específicament creada per a reprimir la CI tant com en la seva desaparició en una futura societat comunista.

"Defensa, que no és ni de la comunitat ni solament d'una classe en sentit estricte sinó de la societat de classes, dels explotadors en tant que explotadors i dels explotats en tant que tals"

Malaauradament l'antimilitarisme de la CI s'estavellarà en la I Guerra Mundial, guanyada la majoria de la classe pel xovinisme. D'enguà de llavors l'accentuació del reformisme dels partits de base obrera els portarà a la col·laboració de classes i a la renúncia a oposar-se als exèrcits sota l'excusa de la necessitat de l'entristisme dins de l'organització militar.

Els devastadors efectes de les dues guerres mundials, l'inici de la cursa armamentista amb la fabricació gairebé industrial de la bomba atòmica, provocaran el sorgiment d'una nova oposició antimilitarista que s'estrenarà a Anglaterra amb les campanyes pel desarmament nuclear (CND) i a la RFA per protestar contra el seu rearmament. Aquestes no seran lluites primordialment obres sinó que mobilitzaran amplis sectors de la petita i mitjana burgesia. És més, pel que fa a

la CI només hi participaran els sectors d'esquerra de les socialdemocràcies alemanya i britànica a part dels grupúsculs comunistes.

Cal destacar la importància que fruïran els moviments religiosos d'enguà de la postguerra en les lluites antimilitaristes. En efecte els textos evangèlics proporcionaran, no ja com abans a sectes aïllades sinó a una gran massa de creients, els principis doctrinals per a rebutjar-la i predicar la pau. A més a més la mateixa jerarquia eclesiàstica afavorirà aquesta actitud a tra-

vés de la seva contínua crida a la pau i amb el suport econòmic a campanyes pel desarmament. A mesura que el sector religiós es capbuci en la realitat social una part es radicalitzarà. Sovint també s'adoptarà de Gandhi i els seus deixebles la no-violència com a mètode de lluita lícit per als creients. Però també sota el pes de la realitat, anirà "liberalitzant-se" transformant-se paulatinament en variants més compromeses i també menys pures respecte la versió inicial (quan no oblidant-la totalment).

En conjunt podem afirmar que la lluita antimilitarista en les darreres dècades tendirà a ser interclassista, a propugnar uns objectius concordants amb aquesta base social i a mantenir, tal com explicàvem, una forta influència religiosa i no-violenta. Finalment, en no qüestionar-se el sistema capitalista (o en fer-ho de manera extraordinàriament

vada) serà tolerada i a voltes àdhuc finançada per l'Estat (cas de Bèlgica i dels països nòrdics)

3-) Antimilitarisme burgès i antimilitarisme obrer

Deixem aquí l'evolució de les postures de les classes socials en relació amb la qüestió militar per a treure ja algunes conclusions.

En termes generals existeixen dos tipus d'antimilitarisme: aquell representat, si bé amb notables variants, per diverses fraccions de la classe dominant des dels inicis del MPC fins avui (des de la burgesia lliurecanvista identificada amb el liberalisme de Manchester fins avui a un sector del gran capital ianqui que pressiona per la limitació de la cursa armamentista) i el practicat per la CI i els sectors populars (el rebuig per la insurrecció del Servei Militar a uns quants països, l'oposició a les guerres colonials, els enfrontaments contra l'exèrcit,...) i més o menys recollits pel moviment obrer organitzat.

sa de les seves funcions: repressiva, econòmica i ideològica, tant com de les seves exigències -econòmiques, humanes,...- per a complir-les) amb l'objectiu d'aconseguir-ne la supressió, que se sap indefectiblement unida a la superació de la societat de classes.

L'antimilitarisme burgès se centra exclusivament en la inhumanitat de les guerres i de la violència, en llur irracionalitat, així com en tot el malversament econòmic que la cursa armamentista representa. Parteix de la divisió de la societat en una esfera civil i un altre de militar i considera llavors el militarisme com la intromissió del poder militar en la societat civil. D'aquí que la alternativa hagi de buscar-se en civilitzar l'exèrcit, en evitar que s'extralimiti de les seves naturals funcions (us les imagineu?) i no envaeixi la vida civil militaritzant-la. Malauradament aquest corrent serà majoritari en els cercles dedicats a la investigació del militarisme. La poleomolgia

de llur lluita i del paper repressiu dels exèrcits dins d'aquesta; es més, a vegades no troben explicacions ni culpables a les guerres. "Si s'analitzen la majoria de les guerres semblen tant absurdes o tant poc voluntàries com una epidèmia o un deliri", escriu Bothoul, el pare de la poleomolgia.

Per un altre costat l'antimilitarisme conseqüent, l'obrer, pràcticament no existeix. Les causes de tal fenomen les hem de cercar en:

a)- el reformisme de base obrera, en la mesura que llurs objectius no fan necessaris ni desitjables un enfrontament amb els aparells de l'Estat Capitalista, i l'esclerosi teòrica de bona part de l'esquerra extraparlamentària que es basa acríticament i exclusivament en les "Sagrades Escriptures" per a donar explicacions al militarisme i justificar el seu oblit de lluitar-hi.

b-) Els canvis operats en el mateix exèrcit. L'aparell militar "passa a la reserva" i delega la repressió quotidiana a les forces de policia, confinant l'actuació d'aquell al moment en què aquestes se sentin desbordades. D'aquesta manera el paper repressiu de l'exèrcit es torna menys visible, circumstància que contribueix a donar per bona la ideologia de la Defensa Nacional. Paral·lelament la creació d'una potent indústria armamentista (el cas dels EUA es paradigmàtic) provoca en els sectors obrers que hi depenen una acceptació de la producció d'armaments amb totes les conseqüències que comporta a nivell pressupostari, d'increment de la repressió al tercer món,...

c-) L'exacerbació de la lluita de classes fins a conjuntures revolucionà-

"Les lluites obreres del S. XIX adquireixen consciència antimilitarista per mitjà de les intervencions dels exèrcits contra elles"

Allò que els distingeix és que mentre que l'antimilitarisme burgès prefereix ignorar la funció central de l'aparell militar (la de reprimir la classe dominada) l'antimilitarisme obrer evidentment no l'oblida sinó que fa d'ella l'eix de la seva oposició. Des d'aquesta perspectiva l'antimilitarisme ha d'entendre's com el conjunt de les lluites de la CI i dels sectors populars que arrosga, contra l'exèrcit (a cau-

a ir nologia, ciència que estudia la pau i la guerra com a fenòmens socials, es basa en pressupostos inequívocament burgesos, en siguin o no conscients els seus investigadors. En comptes de considerar el conflicte -la lluita de classes com la matriu explicativa en darrera instància dels conflictes bèl·lics - sense, caure, es clar, en reduccionismes - s'ho obliden o minimitzen l'èxistència de les classes socials,

ries crea les condicions per a la desmitificació total de l'aparell militar en tant que aquest ha de reprimir directament la CT. En no donar-se aquell moment, l'exèrcit, com déiem ara mateix, pot camuflar-se darrera la pantalla de la "Defensa de la Pàtria".

d-) La pràctica desaparició de l'internacionalisme obrer.

e-) El lògic rebuig del moviment obrer més conscient de l'antimilitarisme majoritàriament imperant, abans descrit.

I malgrat el decebedor panorama de l'antimilitarisme, la seva assumpció per la CT continua essent vital. No és per als antimilitaristes que s'han radicalitzat en tant

"L'antimilitarisme ha d'entendre's com el conjunt de les lluites de la classe treballadora i dels sectors populars contra l'exèrcit amb l'objectiu d'aconseguir-ne la supressió".

rent: sense acudir a un exèrcit (per més roig que prengui ser), institució pròpia de tota societat de classes i gens apta, per al contrari, per a una defensa del poble només realitza per ell mateix.

4-) Com desenvolupar l'antimilitarisme obrer avui i aquí

Acabem d'afermar que objectivament, per la situació que ocupa en les relacions de producció, la CT és l'única interessada en l'abolició de l'exèrcit; una altra cosa és

Esmentem, abans que tot, alguns dels factors clau de la situació social i política de l'Estat espanyol avui, sense els quals resulta impossible elaborar una estratègia antimilitarista adequada:

a) Procés de dretanització política a partir del 23-F, demostrable en tots els camps: econòmic, legislatiu, repressiu,...

b) La configuració de l'exèrcit com una força política específica amb una ideologia clarament reaccionària i antidemocràtica, sota l'impetu de la qual s'escuda la burgesia monopolista per a imposar les seves necessitats de reestructuració social, atur massiu, pau social i contenció salarial, tant com d'assegurar-se la dominació política amb l'ingrés a l'OTAN i esborrant del mapa la resistència als seus plans per part dels sectors i zones més combatives (Euskadi)

c) Claudicació una vegada rera l'altra de "l'esquerra" a les exigències de la classe dominant i l'exèrcit mentre que els sectors i zones més bel·ligerants es van desmoronant víctimes de la repressió i dels propis errors polítics.

d) Aparició dels primers símptomes de captació ideològica activa de la majoria de les classes populars cap

que la CT és l'únic grup social capaç de lluitar conscientment, sense claudicacions, contra la institució militar, i també perquè com a portador d'un nou projecte social necessita resoldre el problema de la seva defensa d'un mode completament dife-

que actualment, en la conjuntura que més que vivim patim aquella asseveració es doni patades amb la realitat de cada dia. En el nostre camp específic, és als antimilitaristes als qui ens "compet" transformar el moment actual.

a postures netament reaccionàries a causa de la intoxicació produïda pels mitjans de "comunicació" que saben aprofitar meravellosament els errors polítics dels qui parlàvem fa un moment.

Vistes així les coses és clar que l'objectiu principal per als qui lluitem per una altra societat (avui tan llunyana) estrema a neutralitzar l'ofensiva ideològica d'aquesta democràcia, més que vigilada arrestada, en el nostre camp específic. D'altra banda, i d'alguna manera, les contínues pressions militars, els inicis de la intervenció a Euskadi o el recrudeixement de la repressió aporten la base material concreta perquè la CT s'adoni de la falsedat del mite de la defensa de la pàtria, o altrament dit, per crear una consciència antimilitarista en la classe, com a contingut imprescindible per a la formació de la consciència política de classe.

D'allò que es tracta és d'escollir aquells camps de lluita especialment entenedors en el moment actual i que abordin el problema essencial: la institució militar serveix als qui manen i no a la CT i el poble en general.

Resulta evident que lluites d'aquesta mena ens ocasionaran més maldecaps que no pas si iniciem, posem per cas, una campanya pel desarmament; hom ha de valorar si corre els riscos o prefeix "passar" per ara de can

Aquí i avui iniciar una campanya pel desarmament p.ex., és pixar fora de test

viar la realitat concreta que ens envolta. Però tampoc podem oblidar un altre element a l'hora de decidir nos: "passar" és fer-se còmplice amb el silenci de la situació que patim. Aquesta asseveració no treu sinó que al contrari complementa aquesta altra: ens cal concentrar les nostres forces en les feines més eficaces, aprofitant els moments més idonis i descartant ara per ara en tant que inviable la dinàmica d'accions-resposta que ens desgasten i ens dispersen en uns moments que necessitem ser molt precisos i on cada tasca ha de constituir un èxit que ens encoratgi, incrementi el personal i ens possibiliti arribar i ser compresos per la CT.

Per acabar comentaré aquelles lluites que em semblen més importants tirar endavant aquí i avui, partint normalment d'una anàlisi de

les contradiccions més visibles de l'aparell militar. Són:

1-) La contradicció entre crisi econòmica (atur) i despeses s'armament

Es tracta d'encetar una campanya contra el pressupost de defensa i més concretament contra el programa FACA. S'ha de fer arribar als sindicats, a les assemblees d'aturats; s'ha d'introduir en l'argumentació d'altres campanyes i lluites: contra la puja dels transports, contra l'augment del cost de la vida, contra els retalls en despeses socials, etc.

2-) La contradicció entre "exèrcit democràtic" i el seu pensament antidemocràtic

Malgrat que esdevé essencial refutar sempre la tesi de "l'exèrcit democràtic" en si mateixa, tampoc podem ignorar que les FAS complei

xen actualment un paper polític -conservador- molt més prominent que a qualsevol altre estat capitalista desenvolupat, punt de referència de la majoria de les classes populars, i que aquest rol conjuntural ha de ser fortament denunciat. En aquest sentit serien tasques especialment pedagògiques i esclariadores difondre els discursos, declaracions, opinions dels seus membres en tant que reflecteixen una actitud ferotgement reaccionària: propagar també els textos que parlen sobre la intervenció militar en cas d'insurrecció popular, etc.

3-) La lluita contra l'ingrés a l'OTAN

Cal remarcar les repercussions polítiques, el fet que sigui una demanda dels col·listes; cal contestar l'intent del govern de dir-nos terroristes a les persones i grups anti-OTAN,...

4-) La contradicció entre "exèrcit al servei del poble" i una mili on l'exèrcit es veu d'una manera molt diferent

No m'hi estendré perquè ja n'hem parlat sovint³. Es tracta de crear un ampli moviment anti-mili que es plantegi la lluita amb uns fons clarament polític.

5-) La contradicció entre "exèrcit al servei del poble" i la repressió efectiva contra aquest poble.

El jutjo un camp importantíssim, en les seves dues variants:

a-) Campaña contra la in-

tervenció militar a Euskadi. Denúncia de tot el que passa tractant de trencar la barreira desinformativa que pretén aïllar-los per reprimir-los millor.

b-) Campaña contra la jurisdicció militar. Consells de guerra contra civils, reclutes, desertors, objectors, ... Difondre els casos, fer de cada un una campanya per petita que sigui, unificar grups i persones sota una lluita per l'amnistia militar (llevat Tejero i cia. que de totes formes tampoc crec que la necessitin) són tasques fonamentals.

Ambdues lluites aproximen la funció repressiva de l'exèrcit a la CT i socaven la base ideològica del mite de la Defensa Nacional. A part la segona té un innegable valor estratègic ja que llur consecució milloraria les condicions de la lluita antimilitarista. Recordem només sinó que la llei de jurisdiccions, pre-

cursora de l'actual, s'implanta enfront de les crítiques antimilitaristes a darrers de segle especialment per les aventures colonials de l'exèrcit.

notes

1: Aquest tema l'abordarem en Quico i jo en un article que, si tot va bé, ha de sortir per l'extra d'estiu.

2: Posem un exemple concret: a l'Imperi Romà, quan la decadència de la República, la fracció de la classe explotadora necessitada tradicionalment d'esclaus vol la pau amb els "bàrbars" perquè ja no n'empra en el procés productiu a causa de canvis tecnològics que modifiquen l'organització del treball. Llavors són els terratinents els qui clamen per la guerra perquè necessiten més esclaus que els treballin la terra.

3: Vegeu, si no, en La Puça anterior l'article: "La mili contra tots, tots contra la mili"

Mostra de gràfics antimilitaristes

Per què no ens envies els teus dibuixos, fotomuntatges, còmics, ... antimilitaristes, i després nosaltres te'ls anem publicant en successius números acompanyant articles, fent de portada o de contraportada...? Pensa que L'ANTIMILITARISTA ENTRARÀ PER LA VISTA O NO ENTRARÀ (Marx, tenència Grouxo).

AMNESTY INTERNACIONAL

DONARÀ SUPORT ELS INSUBMISSOS

L'informe mundial d'Amnistia Internacional de l'any 1980 dedica una pàgina a l'objecció de consciència a l'Estat Espanyol.

En primer lloc, després de comentar que els casos d'empresonaments pel fet de declarar-se objector, practicament nuls, fa una crítica del projecte de llei d'objecció en base a tres punts: la restricció de motivacions per objectar, el caire punitiu de la prestació social substitutòria, i la pèrdua dels drets polítics i sindicals dels objectors. Finalment, i com a conclusió, diu que aquells que siguin empresonats quan s'apliqui la nova llei, seran adoptats com a presos de consciència per Amnistia Internacional.

Cal aclarir, que si bé en un principi, als països d'Europa on hi havia llei d'objecció, només donava suport als insubmisos parcials, d'un any ençà ho ha començat a fer amb els insubmisos totals, com és el cas dels testimonis de Jehovà, o del bretó Alain Coraud, que fou processat per negar-se a fer la mili, ja que no va acollir-se a la llei francesa.

Per últim, el mencionat informe, parlant dels processaments i empresonaments de civils per part d'autoritats militars, comenta com a cas destacat l'empresonament dels 20 bascos per haver repartit el març del 1980 el full de "No a la mili". **X. RIUS**

Ei, escolteu !!

Volem que LA PUCA la llegeixi molta més gent. Necessitem arribar a d'altres llocs on fins ara estan sumits en la desgràcia d'ignorar que existim. Tu pots ajudar-nos en aquesta noble tasca "d'evangelització". Volem que ens diguis -per correu, telèfon, tam-tam,...-on que tu coneguis -llibreries, discoteques, grups-poden quedar-se revistes en dipòsit per intentar vendre-les. SI ASÍ LO HICIERES QUE DIOS TE LO PREMIE Y SI NO TE LO DEMANDE.

IMPORTANT !!

Les redactores i redactors d'aquesta la vostra revista, considerant la seva actual conjuntura i després de nombroses reunions intentant posar-nos d'acord sobre quines són les motivacions queus poden convèncer per tal que renoveu la vostra subscripció o en cas que no ho esteu us hi subscribiu d'una punyetera vegada; i tenint en compte que no varem a arribar a entendre'ns:

Tenim a bé convocar un concurs públic per trobar una raó vàlida per subscriure's a aquesta revista.

L'assumpte funcionarà així:

De la següent llista de motivacions vàlides haureu de marcar amb una X aquella o aquelles que considereu més adients:

- 1.- Per que sí.
- 2.- Per quedar-se amb els veïns quan de la vostra, generalment aborrida bústia sobresurti flamant la gloriosa revista, LA PUCA I EL GENERAL.
- 3.- Per disfrutar pensant que estem fent una cosa que en Tejero mai no faria (no sap llegir en català, el pobre !).
- 4.- Per rebre-la a casa.
- 5.- Perquè callem d'una vegada i no us fotem més la pallisa amb la subscripció dels nassos.
- 6.- Per simpatia.
- 7.- Per antipatia.
- 8.- Per no frustrar els redactors i redactores de l'esmentada revista.
- 9.- Perquè si no s'enfonnnssaaa!!!
- 10.- Per fer la punyeta al GENERAL.
- 11.-

Envieu-nos aquest full contestat i convenientment acompanyat de la butlleta de subscripció i 1.100 peles i rebreu com a premi : 12 magnífics exemplars de LA PUCA I EL GENERAL.

Aviam quants piqueu !!

LA REDACCIÓ

LLIBRES

EL GOLPE Juli Busquets-Miguel A. Aguilar-
Ignacio Puche- ARIEL Març 1981

Tan sols un mes després de l'espectacular entrada de Tejero al Congrés dels Diputats a Madrid ha sortit al carrer el llibre que avui comentem.

Està dividit en tres parts. En la primera ens explica les causes del cop d'estat Juli Busquets, ex-membre de l'UMD i actual diputat a Madrid pel PSC. Ens fa avinent amb llenguatge senzill i directe com l'exèrcit espanyol continua sent ultraconservador, conseqüència lògica i sociològicament demostrable, de l'hermetisme d'una institució franquista que pràcticament no ha canviat res en els darrers quaranta anys.

En la segona part, escrita pel corresponent de política del diari EL PAIS i ex-director de Diario-16, Miguel Angel Aguilar fa un anàlisi del que ha estat la transició política i com el refús dels militars ha anat covant un procés de descontent que ha arribat fins el "tejerazo". La tercera part no és més que un recull de notícies fet pel periodista Ignacio Puche.

Certament el llibre és interessant de llegir. El que més em sobta, tanmateix, és que Busquets i els altres autors ens diguin tan clarament que l'exèrcit es tan feixista i reaccionari com abans. I em sobta no perquè no ho sapiguem sinó perquè precisament ells són, entre d'altres, els qui ens han bombardejat des de la mort del dictador amb notícies sobre l'acceptació "sense problemes" per part dels militars, del procés democràtic.

Faltava un toc d'alerta com aquest per adonar-se del gompisme dels militars? Si estaven, com demostren en el llibre, tan al dia d'escandalosos esdeveniments

com les reaccions dels oficials davant la legalització del P.C., dels crits i manifestacions amb eslògans com "ejército al poder" (per exemple durant l'enterrament del general Ortín), del paper mullat que han representat les noves "Ordenanzas Militares" o els intents de reforma de Gutiérrez Mellado, etc...per què ens han amagat la realitat? (el mateix Juli Busquets ha patit en sa pròpia pell l'expulsió per ser de l'UMD); no han contribuït ells i els partits majoritaris a l'adveniment d'aquesta situació? Com cal classificar aquest fet?; debilitat?, por a l'enfrontament amb l'exèrcit? En tot cas, una vegada més han "passat" del poble. **Quico**

EL GENERAL CONTRA LA PUÇA

UN RECLUTA CONDEMNAT A 52 ANYS EN UN
CONSELL DE GUERRA

A finals d'abril se celebrà un judici militar contra Pablo Carral Marco, de Santander, quan ja portava dos anys empresonat.

Els fets que se li imputen són els següents: haver matat premeditadament el seu "superior", el capità de la companyia quan feia la mili a Jerez de la Frontera.

Els fets, segons testimonis presencials que feien la mili amb el recluta varen ser aquests: El mes de maig del 1978 la seva esposa i la mare viatjaven en auto per veure'l, de Santander a Jerez. Tingueren un accident i moriren ambdues. Quan el noi sabé els fets demanà al capità un permís per tornar a la seva terra i respondre's de la tragèdia. L'oficial li do

na dos dies i Pablo protestà perquè amb dos dies no tenia ni per al viatge. El capità li digué que o allò o res. Desesperat el recluta s'anà al poble i s'emborratxà. En tornar per la nit a la caserna agafà el seu cetme i anà a buscar el capità. Quan es trobaren cara a cara -davant la presència d'altres companys i d'un alferes-Pablo amenaçà l'oficial i li digué que si avançava cap ell per desarmar-lo dispararia. Aquell no el feu cas i Pablo descarregà el seu cetme sobre el capità qui moriria. No fugí, immediatament fou arrestat fins ara, dos anys després, que tenia el judici.

Malgrat els evidents atenuants de la mort i que el capità ja havia estat traslladat de CIR per haver pegat a reclutes, la sentència és d'una duresa increïble.

A més a més als testimonis -antics companys del noi- se'ls feu viatjar a Jerez i allí abans de començar el judici se'ls exposaren les preguntes i les respostes que havien de donar abans del judici.

Pablo Carral ara està tancat a Jerez esperant passar al penal militar de Tene-rife molt aviat. Amb la cara demacrada i la mirada perduda, segons els testimonis, ja podem donar a Pablo per mort o per enterrat viu, que és el mateix o encara pit-jor.

PROPER CONSELL DE GUERRA CONTRA UN CIVIL A EL FERROL

L'autoritat judicial militar obrí fa un any expedient contra Pablo Cavera, abans estudiant i avui treballador de la Bazan, per pressumptes injúries a l'exèrcit. De moment està sota fiança prèvia "donació" de 500.000 pessetes ("para mutilados....?")

Segons els jutge militar, Jesús Domín -guez Gonds el processat tenia tríptics "en los que se imputa al Ejército ser una fuer-za política de presión". A més li van tro-bar....110 adhesius (!) "en los que aparece sobre un fondo llamativo color amarillo, el retrato del artista cómico Groucho Marx ves-tido con uniforme de soldado".

Aquesta gent ens fan riure i plorar a la vegada !.

JUDICIS CONTRA OBJECTORS DE BARCELONA

Durant aquestes setmanes se celebraven judicis contra objectors per haver parti-cipat en les assegudes organitzades en la primavera de l'any passat per demanar la llibertat dels 20 detinguts a Bilbo. La resposta del MOC ha estat contundent: no reconèixer el tribunal i no anar-hi. Men-tre sempre es pugui fer així, rai!.

REPRESSIÓ CONTRA ELS OBJECTORS DE GANDIA

Van enganxar cartells amb la inscripció: "No anem a la mili. Fem objecció de cons-ciència". Els sorprengué la guàrdia civil qui els denunciaria. L'ajuntament els mul-tà amb 5000 pessetes que de moment no han pagat-per enganxar cartells sense (el seu) permís. A més han tingut un judici per dan-natges ja que n'havien enganxat 3 a una paret que resultà ser....d'una caserna!

A més a més se'ls està seguint un al-tre procés, aquest contra els objectors en general i la impremta que edità els car-tells per no tenir peu d'impremta.

UNA MORT FORÇA SOSPITOSA

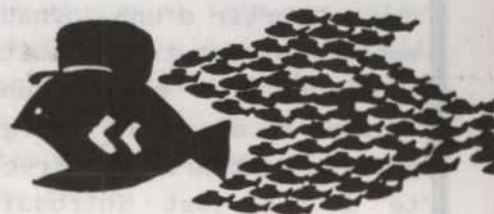
De moment tenim poques dades. Sabem, això sí, que a Cartagena el vaixell militar "Po-seidón", segons rumors dedicat al contraban de whisky des de Canàries, en desembarcar portava un fèretre d'un mariner mort a al-ta mar. Ningú no volgué en un principi fer cap comentari; només deien que havia estat de mort natural. Però grups obrers d'extre-ma esquerra iniciaren una investigació a fons i esbrinaren que els fets eren molt diferents: el recluta feia guàrdia i en tornar els ofi-cials, sembla que borratxos, no obeeiren "l'al-to" del soldat sinó que dispararen contra ell matant-lo. Una dada que avala aquesta ver-sió és que practicada l'autòpsia es trobà un impacte de bala llançat a una distància de 5

Fem d'aquesta pàgina una secció habitual. Però necessitem del teu ajut. Volem saber coses, moltes coses, de la repressió militar dintre i fora de les casernes: soldats, objectors, deser-tors, gent "injuriada a l'exèrcit",...EVITEM QUE A PARTIR D'ARA CASOS COM ELS EXPOSATS NO PASSIN TAN IMPUNEMENT !

Servei Civil

i Insubmissió

No crec anar molt errat si m'atreveixo a dir que la pràctica totalitat dels objectors organitzats establerts en els Països Catalans plantegen principalment i com a reivindicació més immediata el dret opcional a complir un servei "alternatiu" al militar, que és anomenat servei civil.

No vull dir amb això que els moviments d'objectors s'aturin aquí ja que repasant una mica la història de les diferents accions realitzades fins ara, un s'adona amb immediata facilitat que allò que s'intenta denunciar a partir d'aquestes és sobretot el grau creixent de militarització que cada dia més es deixa sentir en tots els ordres de la nostra vida: escola, família, salut, treball, lleure (també aquest ens és acuradament "preparat" i "administrat" per tal que entretant s'evitin les possibilitats de realitzar algun treball "socialment inútil"),... fins i tot -i anant més enllà- crec que en definitiva aquestes vénen a posar en dubte el

paper que s'autoatribueix el sempre omnipotent Estat, en tant que últim supervisor i ordenador dels nostres actes.

Però no per això deixa de ser menys cert que gran part dels esforços dels objectors es canalitzen en favor d'aquella reivindicació concreta, ara per ara considerada amb caràcter prioritari: la substitució del nostre "deure" "patri" (mili) per un altre "deure" -aquesta vegada auto-imposat- que si més no ens respecti un pèl més la nostra iniciativa i personalitat en permetre'ns una certa i minvada flexibilitat per decidir al servei de quina "empresa" volem encaminar els nostres treballs (llegeixi's "servei civil").

Tot i que podem ser reser vadament "crítics" no ja davant d'un tipus o un altre de "servei civil" sinó enfront de la seva mateixa idea (i és això justament el que després intentaré argumentar), crec que s'ha de dir que el "servei civil" que els objectors proposen difereix d'una manera considerable amb el que

les autoritats disposen. De fet, només la concepció d'aquest ja varia considerablement entre uns i altres: mentre pels últims -tot i ben palesa la seva demostrada incapacitat per entendre la imaginació que en molts joves en edat militar és capaç de despertar-se per tal d'evitar la fatídica mili- el servei civil (SC d'ara endavant) ofereix una possibilitat ben real de disposar d'una mà d'obra gratuïta que a més pot ser utilitzada per fer feines fatigoses, sobretot pel que suposen d'esforç físic (apagar focs, repoblacions forestals, generalment sota el comandament d'organitzacions tan poc fiables com ICONA), i sovint feines poc sol·licitades, ben desagradables més que res pel grau d'insolidaritat que representen: substituir treballadors en vaga, trencar "vagues salvatges", fer feines d'esquirolatge en definitiva). En canvi per als objectors el SC és entès de manera radicalment oposada: un SC pot ser per ells participar conjuntament amb els veïns

d'un barri per aconseguir l'adequació d'uns serveis socials bàsics adaptats a les seves necessitats, assegurar un servei popular i gratuït de guarderies, organitzar classes d'adults que en sortir d'una jornada embrutidora es troben buits etc....Podria seguir una llista encara molt llarga però em semblaria incorrecte i poc just introduir una valoració o establir un ordre de prioritats que facultin una avaluació qualitativa dels diferents "SC"; avaluació que malgrat el que hom pugui pensar sí es produeix en molts objectors.

Sembla, doncs, ben difícil fer convergir en un mateix projecte de "SC" dues concepcions separades per una distància més que infranquejable. I és que els objectors tenen plena consciència que no seran pas ells els qui decideixin quin és el "SC" al que es volen dedicar segons creguin més interessant, necessari, etc....Una opinió força generalitzada entre els objectors és que el SC sempre serà un "mal menor" i ja que l'abolició de la mili no és més que una ingènua utopia es tracta sobretot de forçar perquè el SC sigui el més acceptable possible.

Es produeix tanmateix en el moviment d'objectors un contrasentit que fa falta assenyalar: l'Estat no admetrà mai un "SC" del que d'alguna manera no se'n pugui beneficiar. La seva

preocupació estarà sempre centrada en "recuperar" el potencial revolucionari perillosament exterioritzable de molts objectors i canalitzar-lo en favor seu, buidant-lo dels seus continguts inicials; o sigui, convertir el verita-

No és incongruent demanar un Servei Civil?

ble sentiment antimilitarista en un estrany sentiment-barreja de superstició i terror- contra el fet super-concret de tenir una arma a les mans, que -diguem-ho de passada- és considerat en l'home com una "feblesa" de caràcter (les connotacions masculistes són més que evidents), encara que pensant-hi una mica més poden arribar a entendre-ho com un fenomen "humanament comprensible". Així se'ns oferirà, doncs (amb una gene-

rositat que segurament caldrà agrair) la possibilitat de fer un altre "servei" on se'ns donin garanties de no tocar cap arma ni pel mal de morir (sorprenent solució a un problema bastant més complex). Ja que l'exèrcit espanyol està sobrat d'homes i infradotat d'armament, diuen ells, i com que a la mare pàtria se la pot servir de moltes maneres, sempre ens poden fotre en unes tristes oficines grises o si preferim respirar a pulmó obert no ens posaran cap inconvenient per anar a apagar focs,...

Naturalment els objectors ja han anunciat la seva decisió d'oposar-se al recentment presentat projecte de llei de regulació de l'Objecció de consciència per no convèncer-los en les seves exigències més mínimes. I penso que continuaran oposant-se als posteriors que el segueixin continuant d'aquesta manera immersos en una lluita que s'endevina llarga en què intentaran trobar una sortida "consensuada" que satisfagui ambdues parts. Perquè només essent consensuada serà admesa, només essent perfectament assimilable o recuperable pel conjunt de l'aparell d'Estat serà considerada la possibilitat de fer-lo entrar en vigor; perquè seria una contradicció massa forta que l'Estat abonés un SC que d'alguna manera no l'afavorís (almenys jo, en aquest punt, no crec que l'Estat de per

si tendeixi a la seva autodissolució), i dient això em limito a assenyalar el contrasentit al que volia arriar...Admetent que l'Estat consentís que els objectors realitzessin el "SC" pel qual vénen lluitant des de fa tant de temps, acceptant fins i tot que en aquest terreny s'autoexclouï de tota mena de protagonisme o iniciativa; deixaria per aquest fet de ser una obligació com qualsevol altra?. Esdevindria, penso, una obligació més a afegir a les moltes obligacions civils que se suposa ens hem d'afanyar a complir en un període concret i amb una durada també concreta.

Tot i estar disposat a reconèixer el salt qualitatiu existent entre dos conceptes marcadament diferents de "SC", potser allò que ens hauria d'interessar és posar en dubte el "SC" en la seva totalitat. És l'obligatorietat d'aquest el que hauríem de qüestionar. Personalment crec que el "SC" el fem en molts moments de la nostra vida sense proposar-nos-ho. El fem p.ex. quan intentem sensibilitzar la gent davant del problema de la mili, el fem quan intentem motivar ni que sigui una petita reflexió entorn d'un problema concret. Per què, doncs, quin sentit té que lluitem per reduir-lo dins d'uns esquemes tancats i rígids? I encara més penso que li hem de negar la "transcendència" que li hem volgut donar tot ele-

vant-lo per damunt de qualsevol dels nostres actes.

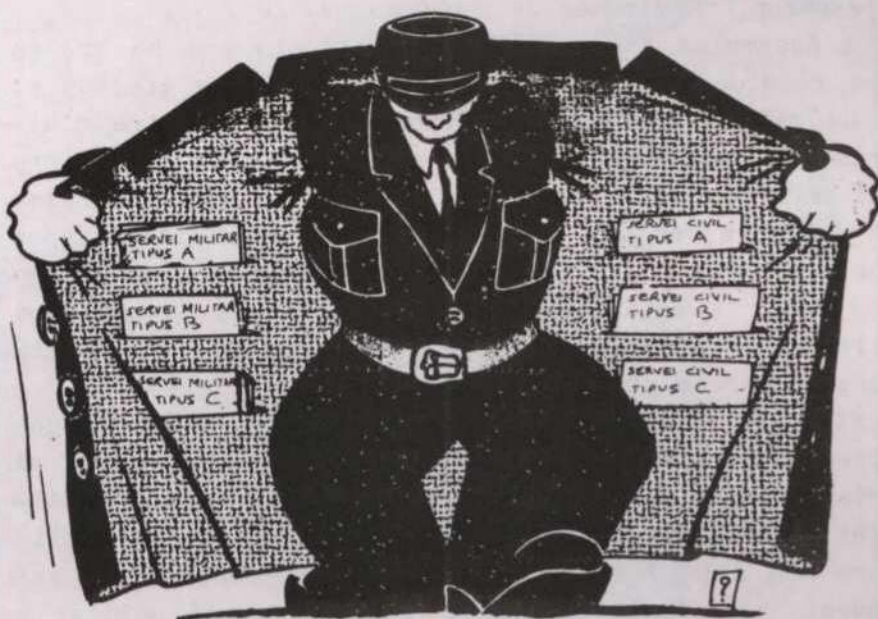
Penso que hem de fer un esforç de sinceritat i reconèixer que el "SC" no és una alternativa a la mili en la mesura que un cop desaparegut l'exèrcit no té perquè continuar existint (o si?). És clar que si pensem que sí, o sigui el concebem com una necessària obligació el problema ja és del tot diferent. En aquest cas però només ateny l'individu que així ho considera i de cap manera pot fer-se extensiu el problema a la resta de la comunitat.

De tota manera, i per acabar, m'agradaria alliberar el concepte de servei civil de les cometes dins de les quals l'he empresonat fins ara. Vull dir que caldria tenir molt clar que aquest només pot ser

definit com res de concret i limitat. Almenys no ha estat entès així fins al moment en què desproveint-lo de la seva natural llibertat, espontaneïtat, imprevisió (que de en segur és el que el feia més interessant), l'hem convertit en nov a obligació substitutòria (per a no dir-ne alternativa) d'una altra mena de servei.

I és que és aquí on neix la raó de la insubmissió. Insubmissió perquè en el procés cap al nostre alliberament (entès de manera individual i/o col·lectiva) no creiem possible accedir-hi creant-nos noves obligacions sinó i contràriament desfent-nos progressivament de les moltes que ja tenim.

Joan Casares (COP)

Contra la mili... Objecció Política!

COP (Collectiu per una Objecció Política)

Reproduïm la portada del dossier editat pel COP sota el títol de "Contra la mili, objecció política" aparegut recentment i que podeu demanar escrivint

a l'Apartat de Correus 5539 de Barcelona.

SORTIM A LES ONES

Ràdio Gavina és una nova emissora lliure de Barcelona. Si viviu a la Barceloneta o al Casc Antic podeu escoltar cada dijous d'1/4 de 9 a 1/4 de 10 el programa "L'hora antimilitarista", realitzat pels grups MOC, COP i GANVA. La freqüència és de 92 Mg.

EL PAÍS BASC, OCUPAT

L'ocupació militar d'Euskadi està portant serioses friccions amb els habitants de la zona fronterera navarresa. Per una banda, els soldats estan tan "acollonits" que disparen contra qualsevol cosa que es mou. I més d'una vaca n'ha

Notícies

patit les conseqüències. De l'altra, els navarresos es queixen de la presència abusiva dels militars als bars i llocs públics. Fins i tot hi ha hagut problemes amb gent que només parlava en euskara i que eren obligats a fer-ho en castellà. Ajuntaments i partits han signat notes de protesta, demanant la retirada de l'exèrcit.

Pel mateix motiu, l'ajuntament de Lesaka (Navarra) ha aprovat una moció que demana als establiments del poble que s'astinguin d'atendre gent que porti armes i crida l'exèrcit a mantenir-se allunyat de la població infantil. Això darrer ve motivat pels fets de Pasajes, on la policia nacional es dedicava a passejar nens en les seves tanquetes.

PONTS "MEMOIRQUES"

Segons els nostres companys del MOC de València, cal fer menció de la mort "accidental" de 5 soldats de Castelló el passat mes d'abril. Tot fou degut a una bogeria de l'alt comandament, que obligà a fer una maniobra tant perillosa com "heroica" en la qual el vehicle militar en què viatjaven caigué per un barranc. "Aquest és el resultat de l'absurd heroisme, del patriotisme i del mateix servei militar" ens

MOVIMENT ANTIMILITARISTA

. El passat dia 30 d'abril, la comissió constitucional del Congrés de Diputats va donar entrada al projecte de llei d'Objecció. Sembla, però, que la ponència encarregada no es reunirà fins passat l'estiu. Els que l'esperen, un xic més de paciència !.

. L'Assemblea Andalus de No-Violència ens ha tramés les resolucions obtingudes a la reunió que efectuà el 3 de maig a Alhaurin el Grande (Malaga). Entre d'altres, destaca la proposta d'una llei "d'usos militars del territori nacional" que fa als grups parlamentaris. En essència, és una llei de caràcter desmilitaritzador que prohibeix l'entrada de forces militars estrangeres a l'Estat i estableix l'obligatorietat de referendums a les zones afectades per la instal·lació de camps militars o d'armament nuclear.

. Els dies 1, 2 i 3 de maig es celebrà a València una assemblea estatal del MOC. En el comunicat final es feia referència al rebuig de la llei d'objecció actualment al Congrés i s'analitzaven els esdeveniments polítics des del 23 de Febrer. Una de les conclusions esdevenia una forta crítica a la intervenció militar a Euskadi. Una altra de les decisions preses fou la realització d'una trobada estatal la darrera setmana d'agost, possiblement a La Rioja. Ja us informarem.

Breus

comentaven els companys valencians. Hi estem plenament d'acord.

VA DE CAMPS MILITAR

L'ofensiva de l'exèrcit no s'atura. Més de 61 km2 de la província de León seran expropiats per al camp de tir de El Telero, que es preveu el més gran d'Espanya. Els 14 pobles afectats han iniciat una campanya d'oposició, mentre el Ministeri es fa el sord tot dient que és "una zona rocosa, amb poca vegetació i d'escàs valor productiu". Es pensa que El Telero pot ser el futur camp de tir de l'OTAN, on vindrien a entrenar-se tropes europees.

Seguint amb el tema dels camps de tir, dues preguntes han estat formulades al Congrés de Diputats, una sobre expropiacions a Guadalajara per a instal·lacions militars de la Brigada Paracaidista, i l'altra sobre més expropiacions a Barbate (Cadiz) per un altre camp militar. Les preguntes demanen que abans de decidir res es consulti als afectats i que s'estudien els efectes sobre la zona. Molt ens temem que el Ministeri de Defensa "passi" de recomanacions i les zones militars apareguin arreu com bolets!.

VENJANÇA ALGERIA: INTERVENIEM

La repressió indiscrimi-

nada dels "eficaços" cossos de seguretat de l'estat ens pot tocar a qualsevol de nosaltres i en qualsevol moment. Només és qüestió de l'atzar. I diem això perquè pensem en l'absurd assassinat de tres nois santanderins que tingueren la dissort d'anar a una comunió a Almeria i topar-se amb els tricorns. La "lleï de fugues" funcionà perfectament i la nota inventada per la Guardia Civil no podia ser més grotesca. Llàstima, perquè no estem jugant a "lladres i serenos" sinó amb la vida de molta gent innocent.

OTAN I TRACTATS: FOSC, MOLT FOSC

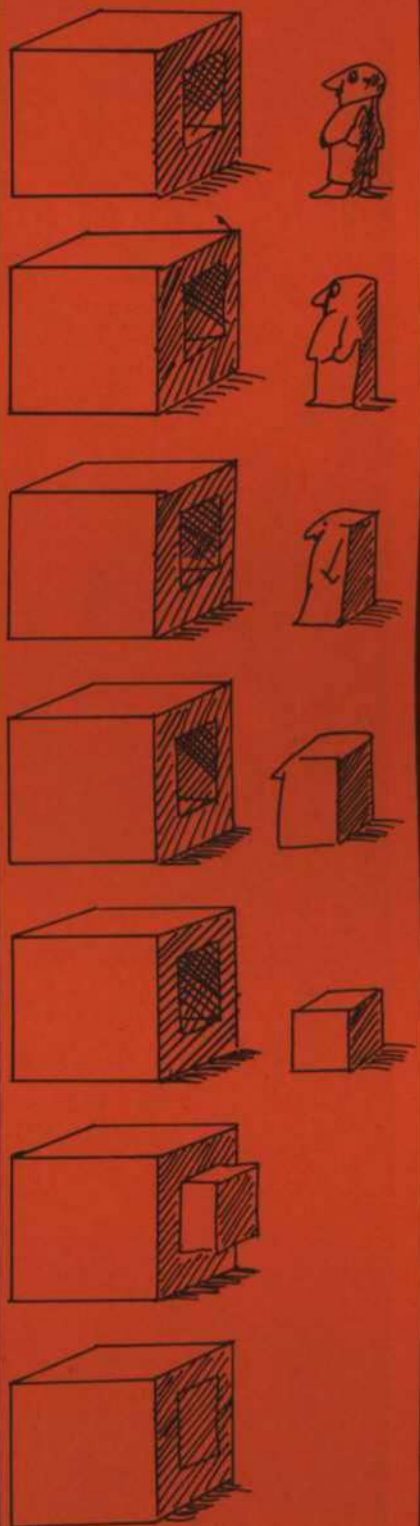
I de l'OTAN, que en podem dir?. Calvo-Sotelo ens hi vol ficar de dret i ni tan sols escolta els partits d'esquerra. Tampoc hi haurà referendums. Tant li fa!. El manipularien igual.

Per arrodonir-ho, el Consell Atlàntic de l'organització ja ha dit que accepta l'Estat espanyol i l'ha invitat informalment. Als espanyols se'ns vol fer creure que amb l'OTAN hi haurà menys risc de cops d'estat. "Ni por esas!"

En canvi, la qüestió dels tractats hispano-ianquis no està tan clara. Encara no s'han iniciat les negociacions i sembla que la causa és la idea espanyola d'entrar a l'OTAN. Els EUA, per la seva banda, han declarat que no volen concedir garanties de defensa i sí, en canvi, demanen

la possibilitat d'utilitzar les bases en eventuais conflictes al Pròxim Orient i al Golf Pèrsic. Siguin per l'OTAN o pels ianquis, si no hi ha una contestació popular tenim bases per anys!.

CÒMIC

III JORNADES ANTI-OTAN

(Del 9 al 14 de juny a la
SALA CLARET, Llíria, 5)

Dimecres dia 9 a les 20 hores

Dona i militarisme

Taula rodona amb membres del moviment feminista
i antimilitarista

Dimecres dia 10 a les 20 h. Zones afectades per expropiacions militars

Xerrada pels companys de Subirats, l'Ares, Mallorca...

Dijous dia 11 a les 20 h.

Nova etapa en la cursa d'armaments: la política Reagan

Xerrada per membres del G.A.N.V.A.

Divendres dia 12 a les 20 h.

Esquerra i exèrcit

Taula rodona amb membres de partits
d'esquerra i del moviment antimilitarista

Dissabte dia 13 a les 18 h.

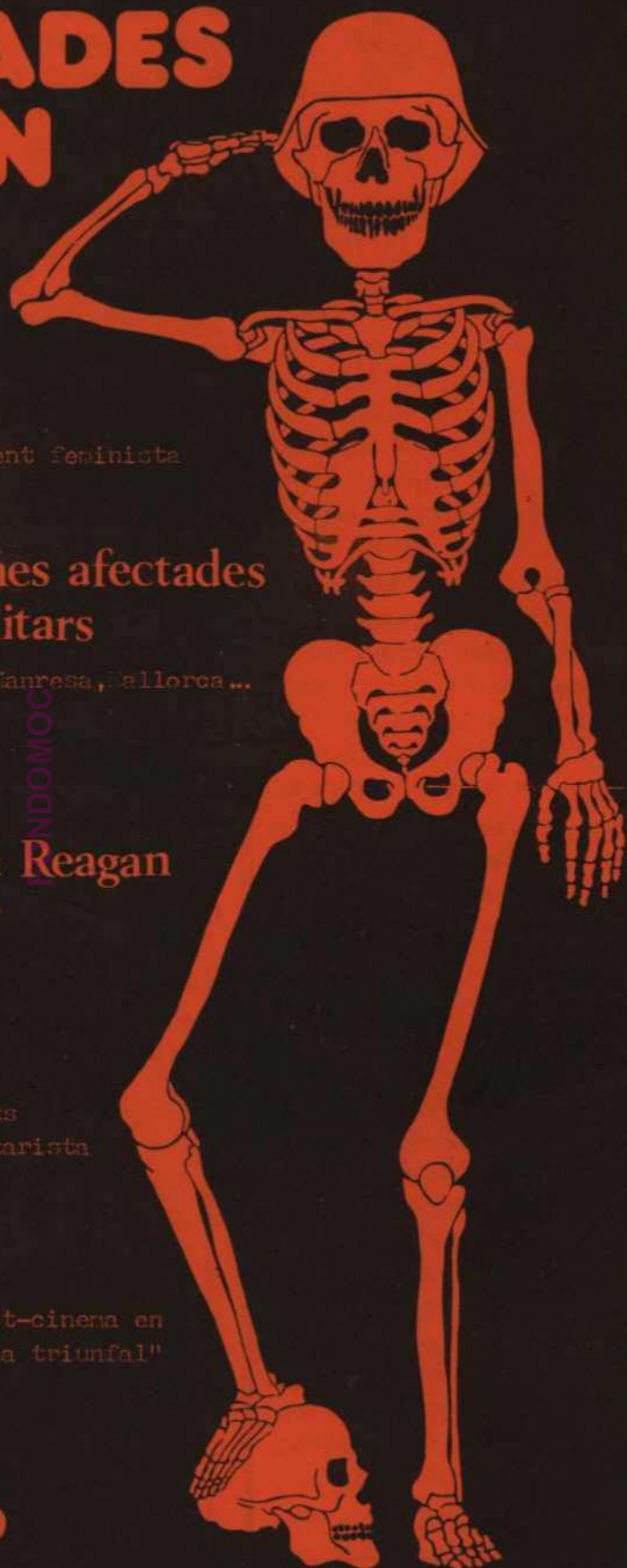
Cinema i militarisme

Xerrada sobre les relacions exèrcit-cinema en
la història i projecció de "La Marcha triunfal"
de Marco Bellocchio

Diumenge dia 14 al matí

MANIFESTACIÓ

GANVA Grup d'Acció directa No-Violenta Anti-militarista

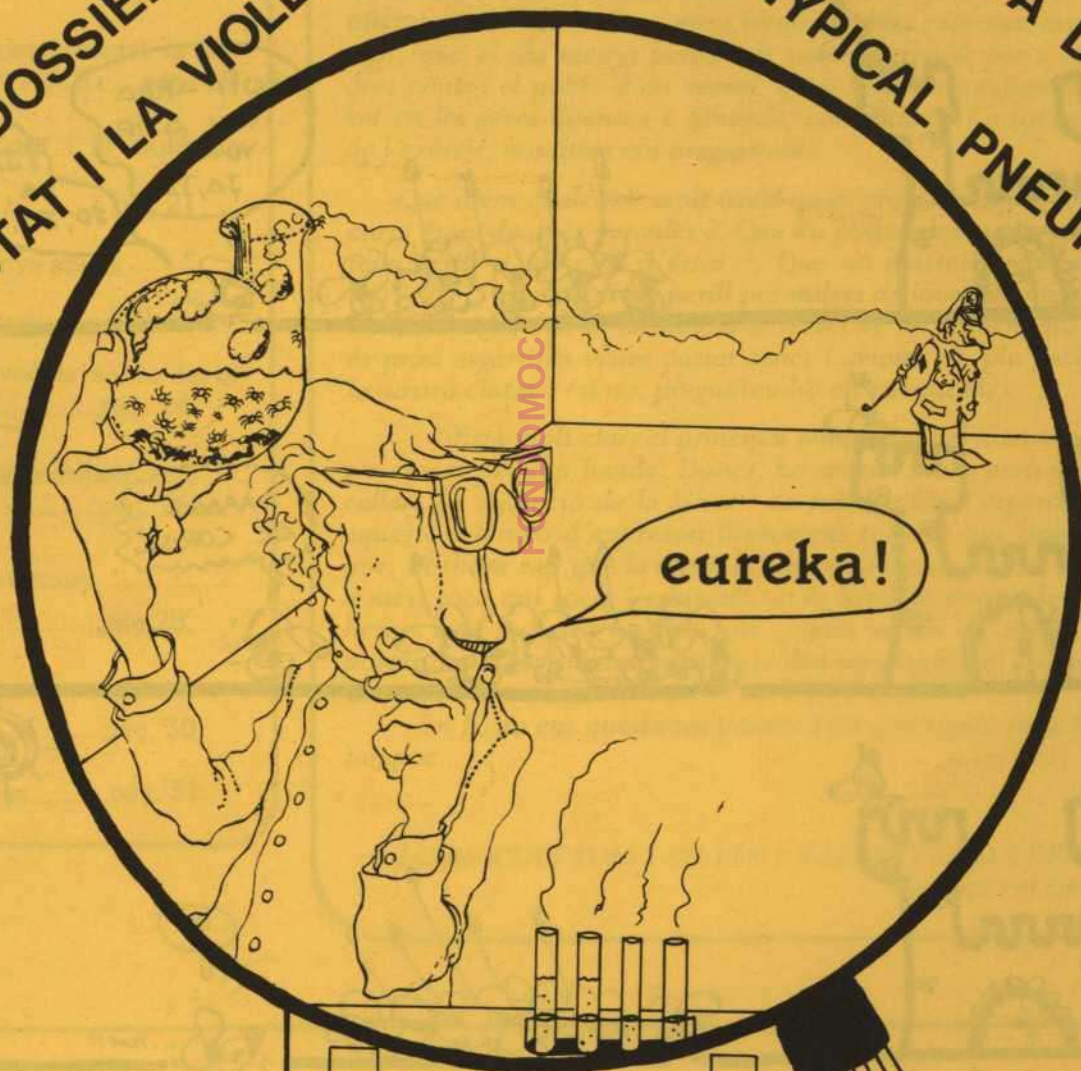

la nitca i el GENERAL

REVISTA ANTIMILITARISTA MENSUAL

DOSSIER:
L'ESTAT I LA VIOLÈNCIA

VENDA D'ARMES
ATHYPICAL PNEUMONY

BASE ATÍPICA DE
TORREJON DE ARDOZ

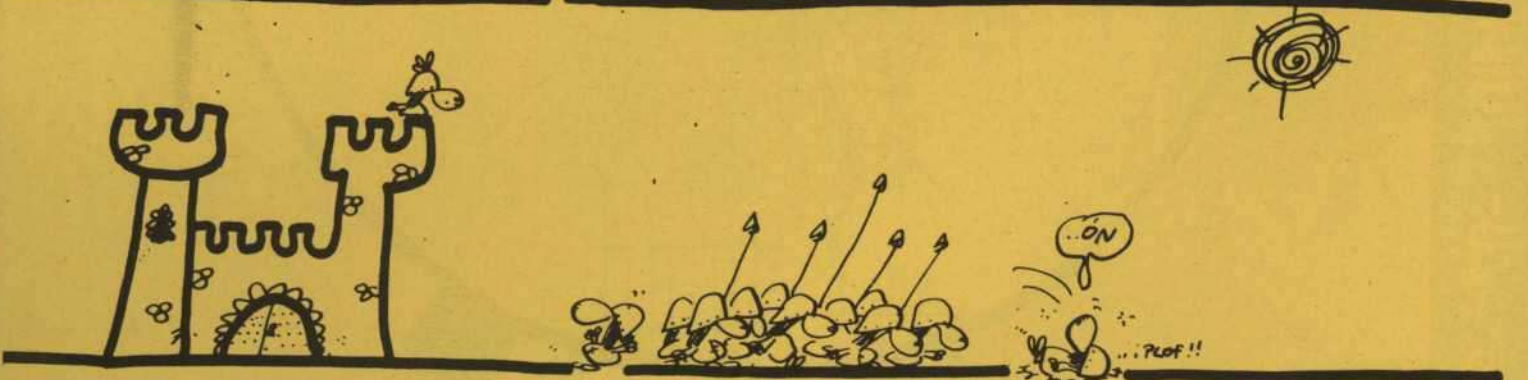
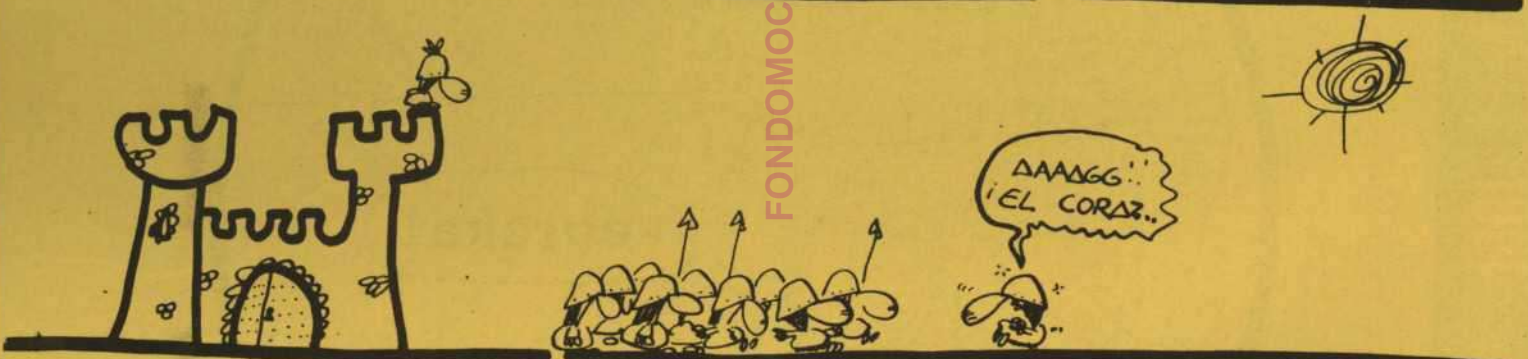
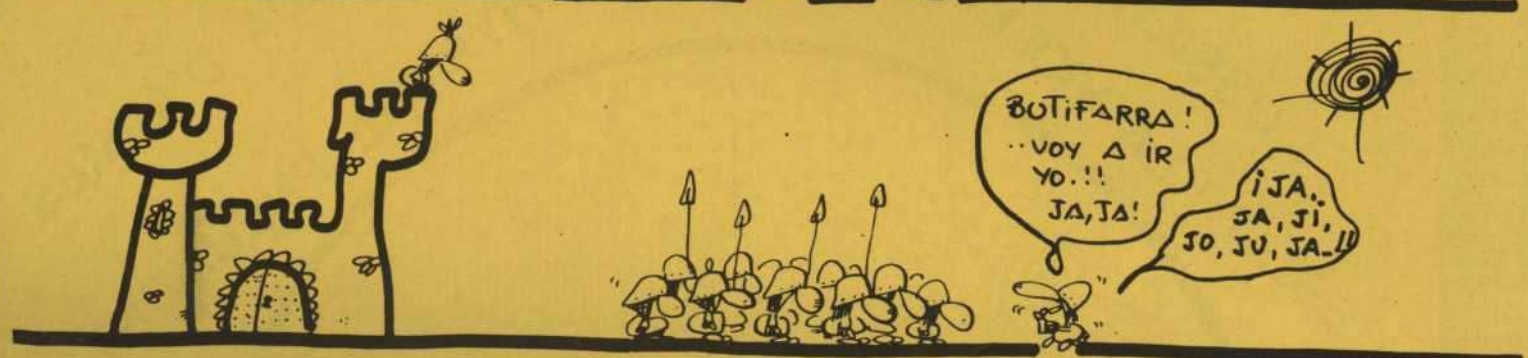
DANGER
PELIGRO!
ZONA MILITAR
PROHIBIDO EL PASO!

U.S. ARMY

Nº 18

20 - JUNE - 1981

100 ptes

SUMARI

Crítica de l'antimilitarisme.....	pàg. 4.
La lluita dels soldats: el cas holandès.....	pàg 9.
L'economia política de la venda d'armes.....	pàg 12.
La mili, 15 mesos de perdre el temps.....	pàg 17.
Els antimilitaristes contra la Setmana de les F.A.S.....	pàg 19.
MELIC: L'Estat i la violència;	
-Narració.....	pàg 21.
-1984, tres anys abans	pàg. 22.
Parlen els advocats sobre la repressió.....	pàg. 24.
L'espai judicial europeu.....	pàg. 26.
Athypical Pneumony.....	pàg 28.
Llibres.	pàg. 30.
Notícies Breus.....	pàg. 31.

EDITORIAL

Un cop més, els fets ens han demostrat que la tan anomenada llibertat d'expressió no existeix.

Dos companys nostres, la Silvia i en Juli, del C.O.P. i de l'Ateneu Llibertari de Sant Andreu, van ser detinguts el dia 31 de Mai en finalitzar una acció contra la desfilada de les F.A.s, en la qual ells no hi participaren. En el moment d'escriure aquest editorial encara són a la presó, acusats de propaganda il·legal (en realitat només els trobaren una vintena d'enganxines amb el lema de Perill, exèrcit).

Quan tot el muntatge ja s'ha acabat, quan els tancs, els avions, les banderes, les tribunes, han estat desades, quan milers de joves utilitzats pel numeret han estat retornats a les casernes, esperant, qui sap!, que el dia menys pensat els tornin a treure per a complir ordres contra el poble d'on venen, quan la premsa espanyola ha minvat en les seves lloances a generals, comandants i a tots els quadres de l'exèrcit, nosaltres ens preguntem:

Que diem quelcom molt irreal quan prevenim a la gent amb una curta frase de dues paraules ?. Que ho poden demostrar que no existeix perill d'un cop d'estat ?. Que no existeix perill d'entrar a l'OTAN ?. Que no és un perill per milers de joves anar a fer el servei militar i convertir-se en ninots al servei de tots sabem qui ?. Que no és prou esgarifós veure passar tancs i avions en "pla pacífic (?) per la nostra ciutat ? (si no, pregunteu-ho als valencians).

Està molt clar: el principal tema tabú del nostre país no pot ser atacat per cap banda. Doncs, ho sentim molt, però no ens faran callar. La detenció de la Silvia i en Juli ens ha d'esperonar més en aquesta intenció d'expressar lliurement tot allò que opinem i sense por. Tothom sap que la repressió va en augment en tots els camps. I a més, toca qui toca; l'arbitrarietat és total. Si portar deu o vint adhesius a la butxaca implica uns quants mesos de presó, editar un poster o una revista antimilitarista deu ser pitjor que assaltar el Banc Central.

En fi, no ens quedarem parats. Fins que siguin fora. Ni després tampoc.

LLIBERTAT JULI I SILVIA ! LLIBERTAT D'EXPRESSIO !
La Puça i el General

EDITA

GRUP D'ACCIÓ DIRECTA NO-VIOLENTA ANTIMILITARISTA

Casal de la Pau.c/Bruc, 26, 2on.Barna-10.T:301 49 39

COL·LECTIU PER UNA OBJECCIÓ POLÍTICA

Ap.Correus 5539, Barcelona.

Imprimeix

Copisteria Xaloc.Concepció Arenal,261. D.L.B.-38298/79

Crítica de l'antimilitarisme

Us presentem tot seguit un article que de bon segur ocasionarà polèmica. Terriblement dur, l'autor -que escriu sota pseudònim- critica les diverses formes d'antimilitarisme actualment existents. En previsió de les reaccions i a la vegada per incitar-les perquè com ell mateix diu i amb això si que ens hi avenim completament- ara més que mai cal un debat a fons sobre els objectius i pressupostos de l'antimilitarisme, us anunciem que per a LA PUÇA de setembre iniciarem un debat sobre el tema d'aquest article. Necessitem per tant que ens envieu totes les reaccions que la lectura d'aquest article us puguin ocasionar. Criticar l'antimilitarisme està molt bé. Fer una crítica a la "Crítica de l'Antimilitarisme" també, i no solament ho diem nosaltres sinó el seu mateix autor.

La crítica al militarisme i l'anàlisi de la "qüestió militar" requereix, al meu parer, també la crítica de l'antimilitarisme. Almenys de l'antimilitarisme existent, i d'allò que normalment se n'entén. Aquesta crítica -o autocrítica- radical, és condició sine qua non per arribar a establir una orientació antimilitarista real i eficaç. Sense per això menysprear qualsevol esforç o acció que es faci a la pràctica, per menut que sigui.

Ha de quedar, per tant, clar, que encara que sóc antimilitarista, amb aquesta crítica només pretenc aprofundir i obrir un debat. Debat més necessari avui que mai, després d'un segle de fracassos de l'antimilitarisme. Convé subratllar que es tracta d'un debat teòric, i que per raons d'espai, s'ha prescindit dels matisos existents, formulant la crítica amb tota la violència polèmica que suposa un esquema. Vagi per endavant aquest advertiment tant com les meves disculpes als qui, objectors, insubmissos, empresonats i perseguits per les seves accions antimilitaristes puguin sentir-se lògicament molestos per la violència d'aquesta crítica esquemàtica i teòrica. Però no s'ha inventat res més pràctic que una bona teoria, i els debats, les crítiques i la desmitificació són sempre indispensables.

Deixant de banda les retòriques antimilitaristes (sempre idèntiques) que al-

gunes tendències polítiques (p.ex.: els inútils anarquistes) repeteixen monòtonament des de fa un segle, podem classificar l'antimilitarisme en cinc grups: 1-) l'antimilitarisme "pacifista"; 2-) el "revolucionari"; 3-) el "petit-burgès"; 4-) "l'economicista"; i 5-) l'antiautoritari. Existeixen algunes variants i a més a més aquests tipus d'antimilitarisme i s'interrelacionen i s'influencien mútuament, però les actituds habituals es poden resumir en aquests cinc grups. Esquemàticament, com ja hem dit. Veiem com es detallen.

ANTIMILITARISME PACIFISTA

Crítica l'exèrcit i la guerra des d'un punt de vista "pacifista", "moral": la violència és odiosa -diuen-, tots som germans, tots volem la pau. Aquest pacifisme "moral" és propi de moviments religiosos, anarquistes proudhonians, cristians "progres" i l'afortunadament desapareguda contracultura ianqui (que culminà en automàtiques com la d'aquella comuna contracultural de Guayana; tot moviment religiós, "milenario", acaba en l'holocaust). Aquest antimilitarisme és completament inútil, àdhuc nociu. Com que estan "contra la violència", vingui d'on vingui, medeixen per un igual la violència de l'opressor i la contra-violència de l'oprimit, fan el joc a la conservació de l'ordre vigent, no perceben

la permanent violència institucional (només veuen algunes de les seves manifestacions més brutals), s'oposen a qualsevol temptativa revolucionària i són incapaces de situar el paper de la violència en la Història ni poden analitzar la societat actual, etc. Les anàlisis morals no porten enlloc i menys a la crítica de l'exèrcit o la guerra.

ANTIMILITARISME REVOLUCIONARI

S'oposa a l'exèrcit perquè es tracta d'un exèrcit "burgès, classista, autoritari i jeràrquic" (??). Com alternativa presenten "exèrcits populars", "guerilles" i semblants. És l'antimilitarisme dels infelços maoistes, dels troskistes, dels anarquistes violents (que somnien amb la resurrecció de la Columna Durruti).

No anem a negar que hi hagi alguns elements vàlids en aquesta anàlisi. Tampoc debatrem ara les formes que ha o pot adoptar la defensa popular d'un Estat socialista o d'una societat comunista. Les experiències anteriors no poden ésser desestimades (encara que siguin com exemples del que no s'ha de fer com la ja esmentada Columna Durruti). Allò que ha d'evitar-se és convertir aquelles experiències en ideologia, en fórmula màgica que es talvia l'anàlisi, com fan tals grups. Aquests no analitzen ni critiquen l'exèrcit, no es preocupen en qüestionar

el funcionament de la màquina militar; simplement li posen etiquetes a l'actual -burgès- i proposen en contrapartida exèrcits "d'esquerres", "populars", "obrer i camperol", "columna vertebral del futur estat "popular" o "llibertari" autogestionari, del que aquests esquerranistes aspiren a ser caps. L'anàlisi, l'estratègia, el debat sobre el que seria una defensa popular són substituïts per la repetició de fórmules contingudes en diversos devocionaris: els escrits de Che Guevara, de Mao, de Trotsky, o els engendres sobre "guerri-

en les seves memòries "El Eco de los Pasos" quant absurd és l'expressió "el poble en armes"; aquest relatiu antimilitarisme "revolucionari" acaba provocant autèntics desastres o bé la inactivitat més gran.

ANTIMILITARISME PETIT-BURGÈS

Es el més estès: és el de qui, individualment, se sent fastidiat per fer la mili ja que espatlla el seu confort, el seu modus vivendi, interromp la seva carrera laboral o acadèmica; els quarters són poc còmodes, "vas vestit com una paio", s'han de fer totes aque-

sistència a la mili dient que això eren tiquismiquis de la burgesia per la dura vida de la caserna. Semblant discurs continua vigent. I no deixa de tenir la seva lògica: una oposició d'aquesta mena a la mili és simple senyoritisme.

I la seva única manifestació són els intents individuals -en pla "campi qui pugui!"- de lliurar-se al·legant malalties imaginàries o reals, o, una vegada a la mili, d'escaquejar-se sovint a costa dels companys o aconseguir sovint

lla popular" de l'anarco-peronista Abraham Guillén. Seguint a aquest darrer, s'han arribat a dir coses com ara que l'estructura de "guerrilles" és revolucionària, mentre que els exèrcits regulars són contrarrevolucionaris. Per definició. D'acord amb aquesta fórmula, les COES de l'exèrcit espanyol serien revolucionàries i l'exèrcit regular: soviètic, contrarrevolucionari. Massa!

Marxistes que no han llegit l'Engels de "Teoria de la violència", anarquistes que menyspreen Garcia Oliver -qui amb molta raó, assenyala repetidament

lles coses que en la vida civil estan reservades a les dones o als obrers i camperols (treball domèstic, escombrar, fregar, fer-se el llit, cuinar, realitzar treballs pesats a l'aire lliure). Aquest tipus d'oposició a la mili -que insistim resulta individual i egoista- serveix eficaçment els militars professionals, que amb raó se n'enfoten d'ella, i redueixen tot antimilitarisme a aquesta postura: l'antimilitarisme és cosa de mandrosos i efeminats. Quan, a França, s'instaurà el servei militar obligatori, la premsa desacreditava qualsevol re-

gràcies al nepotisme i les recomanacions -un "bon destí", és a dir, un lloc on no es treballi gaire.

ANTIMILITARISME ECONOMICISTA

Es queixa de les excessives despeses militars, critica la cursa armamentista (afegint, sovint, que tot aquest diner podria emprar-se en educació), etc. Antimilitarisme mesquí, també petit-burgès, que rera muntanyes de dades estadístiques i inacabables llistes de fàbriques d'armament, oculta la major nul·litat de l'anàlisi. Les despeses mi-

litars són, evidentment, una barbaritat; és molt interessant saber com es detallen i la part que ocupen en l'estructura capitalista; però, per què es produeixen aquestes despeses? A aquesta pregunta no pot respondre aquesta classe d'antimilitarisme, com no sigui amb vagues retòriques economicistes: l'exèrcit és una indústria capitalista, la guerra s'apropa per la rapacitat dels fabricants d'armaments, etc. Moralisme economicista d'allò més mesquí i impotent, del que fa un subtil ús la burgesia en les seves baralles amb els militars per al repartiment del botí, de la plusvàlua.

ANTIMILITARISME ANTIAUTORITARI

Correspon a aquell esquema tan repetit durant els anys 60-70: família-escola-mili igual a homes i dones per al funcionament del capitalisme: submisos en la feina i autoritaris a casa. L'exèrcit, doncs, estaria integrat dins el cicle d'institucions "educatives" encarregades de produir i reproduir la força de treball. Encara no fa gaire, en el núm.46 de El Viejo Topo pp.35-37, es defensava aquest punt de mira, heretat de les retòriques antiautoritàries dels anys 60. L'antimilitarisme més "radical" consisteix, doncs, a afirmar que l'exèrcit és un perllongament o en tot cas la culminació de l'aparell educatiu, autoritari i educastrador. L'autoritat, aquí està el monstre! Tenen raó quan diuen que l'exèrcit forma part de la cadena educativa, però es queden a meitat del camí, prenen la part pel tot: l'exèrcit és això i moltes altres coses. Endemés el mecanisme "educatiu" de l'exèrcit resulta molt diferent al de l'escola (figura típica del discurs escolar: "A vere, ensenyeu-me el que heu fet," del discurs militar: "Aténtao! quien te ha mandado actuar por tu cuenta?").

Alguns arriben a donar-se que l'exèrcit és una maquinària implacable però són incapaces d'analitzar com funciona tal màquina i per a què. Com a molt deriven fins a consideracions morals sobre la intrínseca maldat de l'autoritat (concepte que mai defineixen, entre d'altres motius perquè resulta impossible definir-lo científicament ja que és una noció romàntica i moral), quan no es posen a parlar de la maquiavèlica maldat dels caps i oficials.

Aquest antimilitarisme, per bé que estigué a punt d'encertar-la -en parlar de l'exèrcit en tant que Màquina- no aconseguí anar més enllà de la crítica moral, de les anècdotes, de l'atacar els anacronismes flagrants de l'exèrcit (aquests mateixos anacronismes que els mateixos militars combaten mitjançant reformes militars i modificacions parcials de la màquina, perquè sigui més efectiva). La seva anàlisi és ahistòrica i feble, nogensmenys pretén ser el summum de la radicalitat. Fins i tot es pretén "revolucionària".... "No

Fig. 8.—Todo servicio tiene una obligación. Pon buena cara siempre. La crítica petit-burguesa de la mili és satiritzada per l'exèrcit i emprada per a caracteritzar tot antimilitarisme com "senyoritisme". La Para el soldado. Tu comportamiento, que fins fa poc es distribuïa als reclutes, ho il·lustrava de la següent forma. Es fácil reconèixeren el soldat que escombra a disgust i intel·lectual (caracteritzats per les ulleres) descontent amb la mili.

han vist mai una revolució aquests senyors? Una revolució és, sens cap mena de dubte, la cosa més autoritària que existeix; és l'acte mitjançant el qual una part de la població imposa la seva voluntat a l'altra banda per mitjà de fusells, baionetes i canons, mitjans autoritaris si n'hi ha, i el partit victoriós, si no vol haver lluitat en va, ha de mantenir aquest domini pel terror que les seves armes inspiren els reaccionaris. Així doncs, una de dues: o els antiautoritaris no saben el que es diuen; o ho saben, i en aquest cas traeixen el moviment del proletariat. En qualsevol dels dos casos, serveixen la reacció" (F.Engels. De l'autoritat).

Fins aquí la crítica (recordo una volta més que esquemàtica). Però, en fi, què proposes?, es preguntarà el lector. Anem a assenyalar algunes línies, desordenades i no menys esquemàtiques, per a la crítica de la institució militar.

L'exèrcit és una màquina (però producte històric, de complexa formació i unificació sempre inestable i inacabada i d'aquí els seus desajustaments i anacronismes, etc.). Encaixada en el mode de producció capitalista i per ell determinada, però d'una forma complexa, encara poc esclarida (les tradicionals categories marxistes i no parlem ja de les retòriques anarquistes trontollen a l'hora d'analitzar l'exèrcit). Aparell d'estat, aparell educatiu, paradoxal producció de destrucció, part de l'Estat i de l'estructura capitalista que somnia passar de ser una part a convertir-se en el tot, l'exèrcit és una societat a part, una contra-societat utòpica. Es presenta com l'espectacle de la violència (si l'Estat, en la teoria liberal, és qui detenta el monopoli de la violència, l'exèrcit, les forces armades com es diu a l'Estat espanyol, és la part de l'Estat encarregada d'aplicar tal monopoli), com "última ratio legis" anti-subversió, com dipositari de valors eterns, com la pàtria mateixa o l'interès nacional pur. Vegeu el que diu un manual per a formació d'oficials de l'exèrcit espanyol: "... el Ejército y el Estado tienen una finalidad común, y dentro de su peculiar función, y con la debida subordinación por parte del Ejército, se ligan por mutua alianza (???) de lealtades a la Patria. Y por eso el Ejército robustece y apoya al Estado tanto más cuanto mejor dispuesto lo vea al servicio de ella. Y por eso sustituye un día al Estado mismo cuando éste compromete ciega o traídonamente la vida nacional". O les conegudes declaracions d'un ministre francès de Defensa: "L'Exèrcit és l'últim baluard de la societat liberal" (opinió del 1972, però en absolut nova; ja en el seu Diccionari de tòpics, el segle passat Flaubert recollia una opinió similar: "Armée: le rempart de la Société").

Això no obstant, el desenvolupament del capitalisme, el creixement de les

forces productives, les innovacions tecnològiques, etc., posen en crisi la funció tradicional de l'exèrcit i el servei militar. La infanteria, la cavalleria, p. ex., pateixen profundes transformacions i es reorienten cap a funcions, sobretot, d'ordre públic (multiplicació de companyies de Policia Militar i d'unitats tipus COE, en l'arma d'infanteria; creació d'unitats com ara la "Brunete", aquarterades en el cinturó perifèric de les grans ciutats que, proveïdes d'autometralladores, carros es configuren essencial com arma anti-insurreccional, a l'igual que les COES i PM, destinades a esclafar rebelions populars i, si cal, donar cops d'estat, tal com es veié recentment). D'altra els exèrcits nacionals es converteixen en batallons d'exèrcits multinacionals (OTAN, Pacte de Varsòvia, ASEAN, la futura OTAS), i la creixent tecnificació de la guerra (que s'estén fins i tot a l'espai) exigeix personal especialitzat, que difícilment pot ser ja de reemplaç. L'escolarització obligatòria, l'extensió de l'aparell educatiu, el fort pes dels mass-media, l'evolució dels costums causada pel consumisme, la urbanització, etc., fan irrisori el "paper educatiu" de l'exèrcit. Etzètera. Si avui es multipliquen les crítiques a l'exèrcit: no és perquè haguem descobert que és opressiu sinó perquè la seva crisi i desfassament resulten evidents, perquè es copsen els seus punts febles.

La perillositat de l'aparell militar no prové només de que tingui armament, ni que tal o tal cap sigui especialment reaccionari (en especial en el cas de l'exèrcit espanyol), ni dels seus somnis totalitaris, ni del seu caràcter corporatiu. La seva perillositat resideix en

LA VIOLENCIA COM A FEINA

a) Organitza una col·lectivitat al voltant d'una activitat comuna: l'aprenentatge (servei militar) de la violència militar és a dir, enquadrada i rígidament conduïda. Allò paradoxal és que la violència que s'ensenya resulta ser purament disciplinària: respecte a les jerarquies, treball, necessitat "natural" del comandament, violència de les relacions socials, llei del més fort; tantmateix la instrucció militar, amb els seus exercicis per temps, marxar al pas,

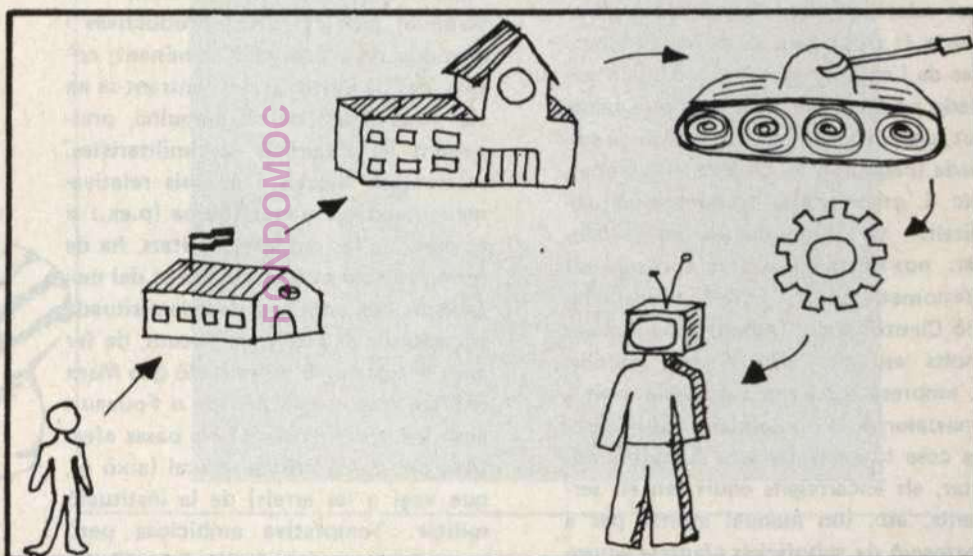
formacions, revistes, etc., es correspon perfectament amb el taylorisme, els cronometratges, etc. En canvi, a aprendre a emprar armes es dedica menys temps, "et pour cause...". Ingenu Engels que creia que el servei militar serviria perquè el proletariat aprengués a emprar les armes!

COMUNITAT DISCIPLINARIA

b) En tant que comunitat de gent diversa realitzant una mateixa activitat, en una època en què les relacions comunitàries es vénen avall, el capital liquida les bases de la família, els individus es troben cada vegada més aïllats, etc., pot presentar-se com a comunitat de substitució als valors comunitaris perduts i futurs (comunistes). En una època de crisi, la comunitat militar i

felicitat disciplinària que pot arribar a generar l'exèrcit amb els seus rites i mites. El feixisme, i les adhesions de masses amb què comptà, tenien molta relació amb aquest fenomen.

La "comunitat" militar resulta tant més perillosa en la mesura que se sosté només per mecanismes disciplinaris, menys perceptibles i més interioritzats com més "normals" es considerin. Qualsevol persona que hagi fet la mili sap prou bé quant "normal" fins i tot "lògic" arriben a considerar-se, al cap d'uns quants mesos, aquells rites disciplinaris (formacions, revistes, arrestaments, etc) que en un bon començament es veien amb autèntic horror, com si fossin anormals respecte a la vida civil. Per últim, la "comunitat" militar esdevé perillosa, òbviament, en tant que la seva activitat central és la guerra, o en el

L'antimilitarisme "antiautoritari" es resumeix -i a vegades es queda- en aquest esquema, molt difós en els anys 60-70. Util en el seu moment, avui ha estat superat; d'esquema pedagògic i resum, s'ha convertit en una altra més de les "fórmules màgiques" que bloquegen l'aprofundiment en l'anàlisi de la qüestió militar. L'arbre no deixa veure el bosc.

els seus valors pot aparèixer com l'única comunitat possible. Aquí tenim tant individu, estimbada la barca de la seva vida quotidiana en els acantellats del fracàs, que recorda els temps de la mili com "els millors de la seva vida" (els mal records s'obliden de pressa) i idealitza la perduda "fraternitat, camaraderia, etc." d'aquell període. Una novel·la, "El Troquel" de T.E. Lawrence (Alianza Ed. butxaca núm. 577) il·lustra a la perfecció la fictícia fraternitat i il·lusió de

seu defecte, "l'ordre públic". Però el ciutadà que, més o menys resignadament, fa la mili; i els partits d'esquerra que diuen que el servei militar és un deure cívic, prefereixen oblidar-se d'aquesta veritat central dels exèrcits: "Es recluta el soldat, se l'vesteix, se l'arma, se l'ensinistra, se l fa dormir, menjar, beure i marxar, NOMES PER A COMBATRE EN L'INDRET INDICAT I EN EL MOMENT OPORTÚ" (Clausewitz, "De la guerra"). Mots que haurien

de destacar-se millor que el "Todo por la Pàtria" o els habituals versos de Calderón de la Barca, a la porta de casernes i companyies. Perquè ningú no s'enganyi o autoenganyi.

CAPITALISME I EXERCIT

c) L'existència del treball asalariat resulta inseparable de l'existència de l'exèrcit. No solament perquè es tracta de la defensa armada del sistema capitalista i de la classe dominant, sinó perquè precisament aquest sistema capitalista li deu molt a l'exèrcit. Si la institució militar no és percebuda com a monstruosa és, entre d'altres raons, perquè molts dels mecanismes de funcionament de la màquina militar es troben també, de manera menys brutal, en la societat civil.

Una simple anàlisi filològica demostra que salari ve del spa i la sal que es donaven a la tropa (art. 23 de les Ordenances de l'exèrcit espanyol: "Ningún soldado podrá exigir otra cosa que cama, luz, agua, vinagre i sal..."), sou ve de soldada (paga que es donava a la tropa), etc. L'organització productiva del capitalisme té moltes deutes amb l'exèrcit: nos solament el Taylorisme, els cronometratges i l'O.C.T. (Organització Científica del Treball), sinó d'altres molts aspectes, fins i tot polítics. L'empresa moderna s'assembla molt a una caserna, la disciplina de fàbrica poca cosa té a envejar a la disciplina militar, els encarregats equivalen els sergents, etc. (un manual militar per a formació de suboficials planteja aquestes preguntes, al final de la llicó de disciplina: "La disciplina, és exclusiva de l'exèrcit? És necessària? Un director d'empresa, deixaria relaxar la disciplina a la feina?").

En l'origen de l'organització capitalista del treball es troba la institució militar. Marx jaassenyalava que les mutacions tecnològiques de l'aparell productiu, la divisió del treball i l'elaboració dels procediments disciplinaris han mantingut un conjunt de relacions molt estretes: "La història de l'Exèrcit il·lustra millor que res el nostre concepte de la relació entre les forces productives i les condicions socials. En general, l'exèrcit és important per al desenvolupament econòmic (...) A la vegada la divisió del treball a l'interior

d'una branca és efectuat, en primer lloc, en els exèrcits. Tota la història de la societat burgesa es resumeix en ell d'una forma sorprenent" (Carta a Engels, 25-09-1857). I recorda Foucault que "la jecció massiva dels mètodes militars sobre l'organització industrial ha estat un exemple del modelatge de la divisió del treball a partir d'esquemes de poder." Així doncs, capitalisme i exèrcit són inseparables, no tan sols per causes "polítiques" sinó, abans que tot, per raons més "infraestructurals".

Podríem continuar exposant raons, traçant ràpids bosqueigs per a una cartografia d'aquest terreny encara verge per a la crítica radical. Però millor ésser breus i apuntar ja els trets d'una reorientació de l'anàlisi de la "qüestió militar." Aquests són: anàlisi de l'exèrcit com a maquinària, com a mecanisme complex, històricament produït, i determinat per les forces productives i el mode de producció dominant; crítica "des de dintre", o sia, centrant-se en els mecanismes de tal màquina, prescindint de prejudicis "antimilitaristes", valoracions morals i anàlisis relativament anteriors a la Màquina (p.ex.: si es parla de les despeses militars, ha de ser en relació al funcionament del mecanisme i no com cosa aïllada situada per sobre). Es tracta, en resum, de fer amb la institució militar allò que Marx realitzà amb el capitalisme o Foucault amb les presons: sentar les bases efectives per a una crítica radical (això és, que vagi a les arrels) de la institució militar. Temptativa ambiciosa però que, al meu parer, és l'únic enfoc interessant i efectiu.

Per acabar, endemés d'assenyalar l'esborrany per a una discussió d'aquestes notes, cal referir-se a la qüestió de la guerra. En efecte, per a situar l'exèrcit cal situar la guerra com a fenomen. I la violència és imprescindible. Quedi, no gensmenys, plantejat un és la guerra la que determina el mecanisme militar o, per al contrari, són els exèrcits els qui projecten llur mecànica interna sobre els camps de batalla (i per extensió sobre la societat civil)? En propers treballs intentarem donar resposta a algunes d'aquestes

Tota crítica, discussió, aportació, és necessària i ajudarà a aquesta tasca.

L'existència d'exèrcits és el major fet

anticomunista: la societat consagra una part d'ella mateixa a la destrucció de béns i persones. Avui més que mai, en plena psicosis renovada de tercera guerra mundial (que per les característiques de l'armament, pot pensar-se que serà una massacre sense precedents, que pot implicar l'holocauste de la humanitat), en plena "new wave" del clàssic pronunciament militar una de les principals i més urgents tasques de la teoria comunista és l'anàlisi i crítica de la institució militar. O ara o mai.

Koldo LANDRAGON

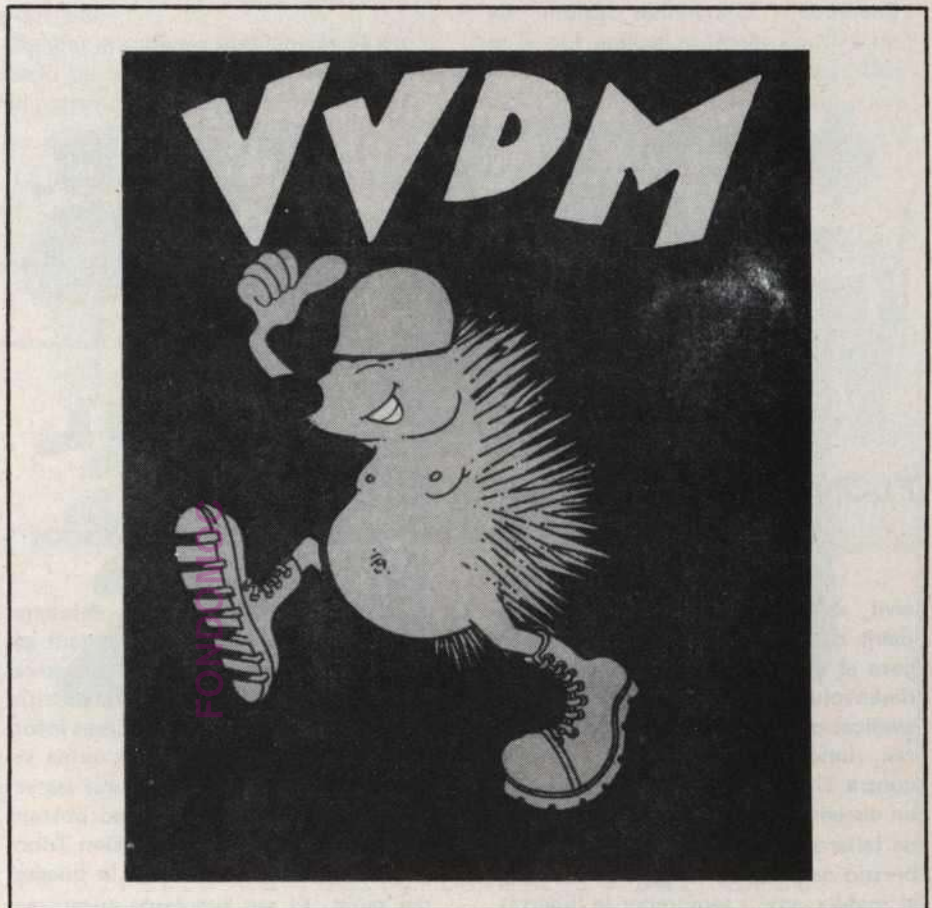

La lluita dels soldats: el cas holandès

MODESTA INICIATIVA

L'Associació de Soldats en Servei Militar Obligatori (VVDM) es fundà a la caserna Beekma d'Ede. En la primera reunió assistien vint-i-tres reclutes sota la vigilància de dos suboficials. Ho havien consultat primer amb el comandant de la companyia i després amb el del batalló. Amb ells s'havia parlat del programa de reivindicacions primàries. Al mateix temps se'ls feu saber que ells defensaven els interessos dels soldats que complien per obligació el servei militar i que desitjaven millorar els contactes entre les forces armades i la societat. La disciplina militar seria respectada en la seva totalitat. Les exigències concretes eren: dret al vot per a tots els militars, compensació per serveis durant el cap de setmana, lavabos addicionals, portar roba civil en hores fora de servei, suprimir la crida de la tarda i no haver de treure llússor al coure.

En un principi, es pensava exclusivament en termes d'una iniciativa local. Amb ajut de l'administració del quarter, es procedí a imprimir un butlletí de mil exemplars que serien distribuïts a les dues casernes d'Ede. Després de cinc dies es presentaven 250 soldats per associar-se. Uns dies més tard, la premsa se n'assabentà i els quarters s'inundaren de periodistes. El ministeri de Defensa, que només llavors tingué notícia, feu saber que prendria una actitud benèvola a la iniciativa. La gran publicitat proporcionà comentaris per tot el país. A finals de setembre, el president de la VVDM era rebut pel comandant del Primer Exèrcit. Ell també s'expressaria de forma positiva sobre l'Associació. El suport que es rebria de la direcció de l'Exèrcit permetria que el president de la VVDM pogués treballar per a l'Associació, la qual cosa el faria exclamar: "La direcció de l'Exèrcit ens recolza més que els mateixos soldats!". Per la seva banda, el president vigilava perquè les relacions amb el ministre no es deterioressin sota cap concepte. Persones que volien fer de la VVDM un organisme antimilitarista no eren admeses a la direcció.

El ministeri aprecià aquesta actitud i fins i tot nomenà un funcionari perquè actués com a contacte entre la VVDM i el Ministeri. Això era un assumpte important, ja que d'aquesta manera existia la possibilitat de resoldre queixes i problemes de les casernes directament amb la superioritat sense passar per la via jeràrquica.

L'Associació cresqué rapidament. L'any 1967 li fou atorgada el permís per a celebrar reunions als quarters. El febrer del 1968 els comandants posaren a disposició de les seccions de la VVDM telèfon i una oficina. Aquest any significà el seu reconeixement definitiu.

Hem de fer constar que les facilitats que simplificaven la formació de l'organització foren cedides per la direcció de l'Exèrcit. No és fàcil aclarir-ne les causes, ja que en el passat totes

aquestes iniciatives havien estat tallades de soca-rel. Tal vegada, i de bon principi, la casualitat i la sorpresa hagin jugat un important paper. Després, l'actitud "honrada" dels directius de la VVDM ha estat indubtablement un factor decisiu. L'Associació s'establí finalment el 1966, quan les autoritats aprenueren que la repressió no és sempre el millor mètode. La VVDM gaudí en aquells anys del suport de practicamente tots els partits polítics. Hom diria que s'esperava tranquil·lament que el Parlament i la Direcció de l'Exèrcit accedissin a les raonables exigències dels soldats.

SINDICAT

No s'esperà gaire. En el transcurs dels anys creixia l'impaciència. La VVDM publicava una nota rera altra subratllant els seus interessos i objectius. Dins la directiva de l'Associació havien

entrat gent amb títols acadèmics. En un bon començament, sobretot advocats, després sociòlegs. Persones com el primer president (electricista), el primer secretari (tipògraf) i el primer tresorer (decorador) no es veieren sovint dintre la junta directiva.

L'octubre del 1969 l'Associació organitzà la primera demostració de força. Alguns centenars de reclutes, vestits de

una concessió li seguia una altra. L'exèrcit ja no era l'exèrcit.

FORT CREIXEMENT

Quan s'esdevingué la manifestació per la paga, l'any 1969, molta gent es preguntava si era lícit que els militars es manifestessin. El 1970 el ministre de Defensa ja havia presentat per escrit a la VVDM les seves objeccions. Algun diputat digué fins i tot si no se-

de la VVDM o la BVD. Al costat dels canvis en les relacions internacionals i en l'equilibri dels dos blocs, les eleccions de diputats de 1971 i 1972 donen un gir molt gran a la composició política d'Holanda. Els partits que s'agrupen al costat dels activistes guanyaren considerablement. El govern Biesheuvel perdé i el govern Den Uyl, amb el primer ministre socialista en la cartera de Defensa de tota la història dels Països Baixos, pujà al poder. Això fa que la VVDM també s'incliní cap a l'esquerra. Des de la seva fundació els directius de la VVDM buscaren el suport de la KVP (el més gran partit en el govern) i de la PVDA (el més important de l'oposició). No obstant, l'Associació de Soldats recomanava votar per aquest darrer. El nou ministre era esperat amb expectació.

CONSOLIDACIÓ

Però les coses no anaren com es preveïen. Les exigències dels soldats no podien concedir-se dins del context de l'OTAN o simplement eren massa costoses. Això volia dir que, un altre cop, els interessos dels soldats eren els darrers, després dels dels aliats de l'OTAN i dels de la indústria d'armes. Tot el temps que s'esperà amb confiança es convertí en retrocés. Les raons eren: la situació del soldat havia millorat considerablement. Ja no era el proscrit per tots reconegut.

Amb Vredeling acabaren les concessions de defensa als soldats. També la crisi econòmica creava un mal moment per a satisfer exigències materials.

Amb el PVDA al poder, es reduí una part de l'ampli suport social que el moviment de soldats rebé en anys anteriors. Encara més quan el nou govern decidí augmentar les inversions en material de guerra en perjudici de les despeses en personal.

I per acabar, la VVDM, amb les accions del 1974, arribà al límit tolerable per a un sistema capitalista estable. També foren nombrosos els advertiments de l'alt comandament militar dient que la VVDM anava massa lluny i que calia deturar-la.

CAP ENDARRERA

Tot això afectà sensiblement l'organització de la VVDM. El nombre de socis en els quadres de militars professionals baixà dels 30.000 als 20.000. A les casernes també retrocedí el nombre de membres de l'associació i la continuïtat de proveir accions es quebrà. En tant que s'enfeblïen les accions de les bases actives de les casernes, la VVDM

civil, es manifestaren demanant augment de la soldada. Amb això començava el període amb què la VVDM es desenvoluparia per convertir-se en el sindicat que avui coneixem. Se celebren innumbrables accions: jornada contra l'obligatorietat de la salutació en els anys de 1970, 71 i 72; llibertat de tallar-se el cabell el 1971; per la supressió dels serveis els caps de setmana el mateix any, i sempre per la llibertat d'expressió, fins al dia d'avui que es lluita per a la compensació per les guàrdies i serveis dels caps de setmana. Indiscutiblement el punt culminant fou la demostració de 8000 soldats en uniforme en el centre d'Utrecht, el 14 de febrer del 1974. Els primers anys les accions havien portat uns èxits enormes: llibertat per tallar-se el pèl, supressió dels serveis els caps de setmana; toc de diana obligatori abolit; dret de manifestació reconegut; llibertat d'expressió aixamplada; seccions disciplinàries suprimides, paga augmentada, etc. Per descomptat que tot això repercutia a les casernes. Els soldats se sentien forts. Ja no acceptaven tot el que els vingués. Presentaven les seves queixes per centenars. Amenaven amb publicitat. Pels oficials i suboficials deuriem ser anys incomprensibles. Els soldats ja no tenien por i a més a més se'ls donava continuament la raó i a

ria millor que l'Associació desaparegués. L'any següent, el comandant general de les Forces Armades es queixava perquè s'estava minant l'autoritat a l'exèrcit. El general Van Elsen informava els seus subalterns de quina seria la millor forma de reprimir les accions de la VVDM. Això no obstant i a despit de tot, el ministre Den Toom abolia el salut i alliberava la qüestió del rapat. El seu successor encara accediria a algunes exigències dels soldats abans que durant l'estiu del 72 trenqués tots els contactes amb la VVDM. Com era possible que el sindicat pogués continuament avançar en el transcurs de tots aquests anys? Per què després de cada repressió surgia alguna cosa que empenyia a la defensiva el ministre i la Direcció de l'Exèrcit? Era perquè les exigències semblaven evidents, raonables i justificades.

A finals dels anys 60 i inicis dels 70 es parlava de lluites socials no solament a les Forces Armades sinó a totes les capes socials: a les fàbriques, als hospitals, a la Universitat... Com que el nivell mitjà d'instrucció dels joves augmentà, començaren a entrar a l'exèrcit reclutes amb alts graus d'instrucció, ja que hi ha excedent d'oficials. Molts d'ells els trobem en els cercles dirigents

es trobava en imminent perill de convertir-se en un sindicat tradicional de les següents característiques:

- . iniciatives per jornades de lluita que eren preses sovint per la presidència de la junta;

- . accions amb un caire de reunió de soldats fora dels quaters per a donar suport a deliberacions i demostrar periòdicament que seguien en la VVDM.

OPOSICIÓ

En la situació en què es trobava el sindicat i amb un ministre, l'objectiu del qual era reprimir-lo, la Direcció de l'Exèrcit considerà aaribat el moment idoni per a emprendre un gran atac a l'organització de soldats. Molts militars d'alta graduació opinaven i opinen que les evolucions hagudes dins l'exèrcit holandés conduïren a un aflujament intolerable de la disciplina i que la VVDM, si més no, tenia part de la culpa. El general de brigada Bouman declarà obertament que el sindicat no havia de continuar. Probablement el conflicte de generals que s'esdevingué al començament del govern Den Uyl evità temporalment que intervinguessin. A l'estiu del 75, quan la situació s'estabilitzà novament, podia començar l'atac. Un gran nombre de comandants de quaters començaren a dificultar les operacions de la VVDM amb la promoció de socis entre els nous reclutes. Pensaven que era més fàcil controlar els nous soldats des de bon principi, ja que d'aquesta forma serien pocs els socis que pugués obtenir la VVDM. No gensmenys el boicot a la VVDM no assoleix l'èxit esperat. L'organització continua mal que debilitada i l'alt comandament militar no pot sotmetre-la d'una forma definitiva i fer d'ella una organització petita i obedient.

OFENSIVA GENERAL

El mes de gener del 1977, el tinent general Gitz, comandant en cap del Primer Exèrcit escriu una carta a tots els comandants sobre la disciplina. Vredeling, novament ministre, es molesta per aquest procediment i en fa una peça per a la discussió. En el fons no té importants objeccions. Uns mesos més tard arriba una altra carta de Gitz que, essencialment, no difereix de la primera. Diu que hi ha una sèrie de factors que amenacen la disciplina militar i que a curt termini no poden ser. Amb això vol dir, el companyerisme a l'exèrcit, la supressió de la salutació obligatòria i la limitació de l'autoritat dels comandants. Gitz sap molt

bé que per a tornar enrera aquests afers calen altres circumstàncies polítiques diferents a les actuals però que ja estan planificades a llarg termini. Segons ell allò que cal de moment és tirar endavant una sèrie de mesures com són: inspeccions més freqüents i severes, limitació de begudes alcohòliques, més càstigs, supressió dels avantatges existents per a determinats grups, etc.

Malgrat el caràcter simplement de discussió de la carta, els comandants varen començar a aplicar les instruccions.

FUTUR

La pressió de l'alt comandament militar i del Ministeri s'ha fixat fer del sindicat de soldats una honrada associació amb una direcció que controli i dirigei-

xi els seus socis. Determinades evolucions dintre la VVDM en els darrers temps fan que ja s'assembli una mica a aquestes associacions. Plans d'accions són rebutjats, iniciatives dins de les casernes gairebé no existeixen, malgrat que de tant en tant, s'hagin celebrat algunes grans accions.

Per a aquells que volen mantenir la DM tal com era en els anys de lluita: un sindicat democràtic i combatiu, se'ls pot aplicar el lema: Confieu només en vosaltres mateixos; organització i movilització són i continuaran essent el més important per a la futura marxa de Joan el soldat.

BEN DANKBAAR

(traducció lliure)

MILICIA

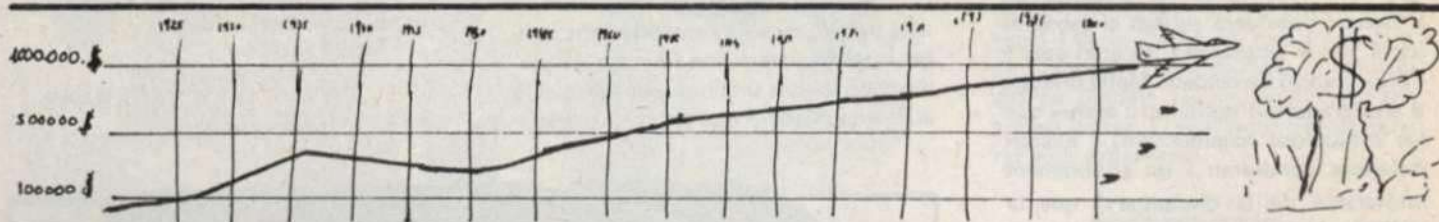
El llüstre ha fugit, repel·lit pel temps.
Tota ella fa temps que no es mou.
Les reixes de les finestres, no deixen sortir
els homes que ara hi son dins.
Culpables, els que passem pel costat
llegim: " TODO POR LA PATRIA "

De la revista "LOTTANANZA"

L'economia política

Michael T. Klare

"En un món perfecte -va dir una vegada el secretari assistent de Defensa Paul C. Warnke a un grup de senadors- no hauríem de negociar amb el comerç d'armes. Però en el tènol món actual no estem en la posició de tallar el proveïment d'armes als nostres amics ni a desarmar-nos unilateralment"(1). Mentre que aquest comentari suggereix que el pretext objectiu dels directors la po-

lítica dels EUA és l'acabament de les exportacions d'armes, totes les aparences semblen anar en sentit contrari: les exportacions d'armes dels EUA sota el programa de vendes militars a l'estranger s'han incrementat en un 1.200 per cent d'ençà de les declaracions de Warnke.

Als oficials dels Pentàgon se'ls diu que l'increment de les vendes militars és una missió essencial del departament de Defensa i executius de les corporacions (acompanyats d'una gama d'agents i d'altres influents venedors) corren per tot el món en recerca de futurs clients. Però malgrat el dramàtic augment del volum de les vendes militars dels EUA s'ha operat una profunda alteració en la qualitat de les armes exportades. Mentre que abans del 1970 Washington rarament permetia l'exportació de noves armes d'alta tecnologia, llevat als aliats tradicionals com França o la Gran Bretanya, avui no resulta estrany per als clients estrangers, incloent-hi alguns dels Tercer Món, comprar els més avançats míssils, avions de guerra o material electrònic nordamericà. I avui és normal que el Pentàgon accedeixi a comandes estrangeres d'armes

molt sofisticades fins i tot abans de procedir a la seva producció a gran escala(2)

Així, per exemple, els crítics de l'Administració estan especialment preocupats per la venda d'armament molt sofisticat als regnes petrolers d'Orient Mitjà. "La impressió que tenim -observa el republicà Lee H. Hamilton- és que pretenem vendre tot allò que aquests estats del Golf Pèrsic vulguin comprar"(3) I molts crítics comparteixen la temença de l'anterior analista del Pentàgon Dale R. Tahtinen que "la posició d'armes altament sofisticades per potenciar els bel.ligerants en situacions explosives afavoreix la possibilitat que els desacords s'arreglin per la guerra en comptes que per la diplomàcia."(4)

Per bé que s'acostumen a esmentar consideracions estratègiques com a els principals motius per a l'increment de vendes d'armaments, oficials del Pentàgon reconeixen d'altres raons: cercar seguretat per a un equilibri favorable de la balança de pagaments, assegurar plena producció (i per tant evitar l'atur) en la secció de la indústria aeroespacial així com estendre l'abast de la producció armamentista estadounidenca de cara a reduir el preu de les despeses de Washington de la seva pròpia maquinària militar. Aquests factors econòmics resulten generalment omissos en les declaracions oficials, però evidentment figuren en un lloc fonamental en el pensament de l'Administració. Qualsevol restricció en aquestes exportacions, tal com Clemens afirmà l'any 1973 "fa decreïxer la contribució po-

tencial de les vendes... i contribueix a l'enfortiment tant de la seguretat del món lliure com de l'economia i la posició de la balança de pagaments dels EUA."(5)

Òbviament moltes consideracions econòmiques, militars i polítiques contribueixen a l'auge actual de les vendes militars a l'exterior dels EUA. Com que el secret impera en la majoria de les negociacions sobre aquestes vendes, resulta impossible per a un observador exterior determinar els motius específics que envolten un negoci determinat; de totes maneres, més a llarg termini, és possible localitzar el seu principal estímul i traçar algunes conclusions sobre el seu impacte. En les bases de les entrevistes, enquestes del Congrés i d'altres fonts públiques he aïllat les següents motivacions bàsiques darrera l'orientació de les exportacions estadounidenques.(6)

Mentre que les moltes variables relacionades formen una inabastable classificació he intentat apuntar aquests factors en ordre de significació aproximada amb els afers polítics precedents als merament econòmics.

En el transcurs de l'era Eisenhower-Dulles, p.ex., Washington cercà "contenir" l'expansió soviètica a través de reforçar les capacitats militars dels "països avançats en la defensa", a la perifèria de Xina i l'URSS. Més endavant, quan aparegué l'amenaça dels moviments d'alliberament nacional, Washington es concentrà a construir les forces de contrainsurgència dels

de la venda d'armes

seus aliats en les zones conflictives del T.

Avui temps de lleialtats incertes i canviants les vendes militars són considerades com a mitjans d'enfortir els vincles i aliances que si no serien insegures (com p.ex. les vendes d'armes dels EUA a Grècia i Turquia, ambdós membres de l'OTAN però adversaris en el contenciós xipriota), o de reasegurar clients rodejats (casos de Corea i Taiwan). Les vendes d'armes són utilitzades també ocasionalment per a endolcir la firma de tractats militars com ara el compromís de vendre caces F-16 a l'Estat espanyol com a part de l'acord del 1976.

-L'equilibri local de forces.

En tant que primer exportador mundial d'armes, els EUA poden influenciar l'equilibri relatiu de forces en la majoria de zones del Tercer Món per la ralentització o bé acceleració de lescomandes militars als poders locals. Una manipulació com aquesta

està destinada a enfortir la seguretat nord-americana mitjançant el manteniment del predomini dels sectors aliats (ho siguin o no a títol formal), i també per l'augment de la influència política dels règims favorits. Tant mateix bé a través d'endarrerir o de refusar el lliurament d'armes, Washington pretén minvar la influència de règims poc amistosos.

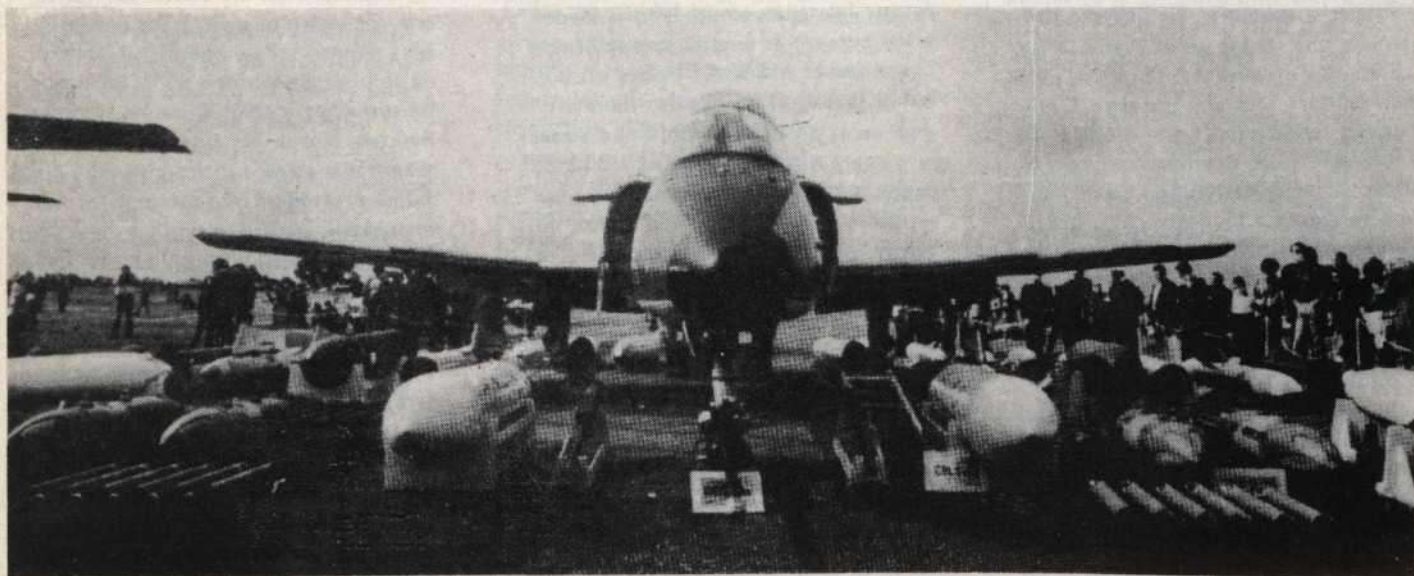
A l'Amèrica Llatina l'Administració Nixon permeté d'aquesta manera les vendes als governants militars del Brasil que acceptaren combatre els moviments revolucionaris del seu hemisferi, mentre interrompia les mateixes vendes als dirigents de Perú, que s'oposaven al paper predominant de Washington en els afers latinoamericans.

L'habilitat de Washington per a la configuració de l'equilibri militar en una regió determinada és, sens cap mena de dubte, limitada per l'existència de proveïdors alternatius. De

qualsevol manera, en moltes zones del Tercer Món els militars s'han habituat tant a l'ús d'equips nord-americans (a través del programa d'ajuts militars i d'entrenament) que una comanda a d'altres proveïdors és vista amb considerable repugnància.

EL SUPORT ALS ALIATS DELS ESTATS UNITS

Les vendes d'armes als països subdesenvolupats proporciona al venedor un considerable control sobre les opcions militars del receptor, situació que sovint pot transformar-se en domini polític. Aquest ve donat pel fet que la majoria de l'armament modern requereix de recanvis i serveis d'entrenament i manteniment que només poder obtenir-se del proveïdor. Com més sofisticada sigui l'adquisició més gran es fa la dependència. I des que es requereixen aquests serveis per tot el temps de vida del producte (20 o 25 anys per a la majoria dels avions de combat), les grans vendes d'arma-

ment "tenden a subordinar política-ment al receptor pel venedor per aquest període si es desitja mantenir certa continuïtat(7).

L'ACCÉS A LES ELITES MILITARS

Les vendes afavoreixen els avantatges polítics dels exportadors en un altre aspecte molt important; permeten una via d'accés directe als caps militars estrangers, que juguen un paper decisiu en les polítiques nacionals de la majoria dels països del Tercer Món.

Aquests lligams entre vendes militars i objectius estratègics dels EUA demostrats estupendament en el cas de Xile. Malgrat que Washington bloqueja la majoria dels ajuts i crèdits al govern d'Allende en una campanya sistemàtica de "desestabilització" econòmica, el Pentàgon donà Xile més de 25 milions de dòlars en concepte de crèdit per a les vendes militars a l'estranger i se celebraren contínues

reunions de vendes amb els oficials xilens clau amb la qual cosa es proveïa els oficials estatunidencs l'accés directe en els moments que conspiraven per a derrocar el govern de la Unitat Popular(8).

SEGURETAT

Per bé que la majoria de les armes nord-americanes venudes a l'estranger es dediquen a reforçar les forces regulars de defensa dels governs una significativa part d'elles es destina als propòsits de la seguretat interna. Està clar que amb el deteriorament de les assignacions d'assistència militar el comerç d'armes i els esmentats programes d'entrenament estan jugant un paper creixentment important per a assegurar els governs pro-ianquis amenaçats en el Tercer Món.

Endemés d'aquests 5 objectius polític-militars existeix un altre factor negatiu addicional, que podria ser anomenat acció profilàctica que consisteix en què Washington confirmarà una venda amb la motivació primària de descartar un altre possible venedor que pogués, citant a Schlesinger "ésser hostil o indiferent als objectius de la política exterior nord-americana."

FACTORS ECONÒMICS

-Productivitat del sector aeroespacial: la venda d'exportacions militars contribueixen a la salut econòmica dels EUA recorrent a la baixa capacitat productiva de les indústries de la Defensa. En temps de guerra els pro-

ductors d'armament nord-americans dediquen evidentment la seva producció total a les Forces Armades dels països bel·ligerants. Però, de qualsevol manera, les necessitats domèstiques són insuficients per a mantenir totes aquestes indústries ocupades a plena capacitat amb la qual cosa o bé obtenen grans comandes d'exportació o bé han d'enfrontar-se a aguts decreixements en la seva productivitat i llocs de treball. Aquest tipus de crisi ocorregué quan s'encetava la dècada dels 70, quan el Pentàgon començà a rebaixar les despeses de guerra a Vietnam; els llocs de treball de la indústria aeroespacial baixaren passant d'un màxim d'1,5 milions de persones l'any 1968 a nou-cents mil pocs anys després. D'acord amb dades del Pentàgon, actualment les exportacions proporcionen 350.000 feines en les indústries de la Defensa.

COMPARTIMENT DELS COSTOS

-Compartiment dels costos. A mesura que les armes són més sofisticades, el seu comerç és emprat creixentment per a passar a d'altres països els costos d'investigació, desenrotllament i inici de la producció, reduint d'aquesta manera el preu que Amèrica ha de pagar pel seu propi equipament. Les vendes militars també redueixen els costos per als EUA per mitjà de l'increment en la quantitat d'armes construïdes amb una certa patent, repartint-se d'aquesta manera els costos entre un nombre més gran d'unitats i reduint per tant el cost mitjà de una.

-Balança de pagaments. Les vendes a l'estranger són considerades com un important instrument dels EUA. Encara que la valua d'aquestes pugui semblar reduïda en comparança amb

el volum total del comerç internacional del país, pot ser molt significativa respecte al dèficit en la seva balança de pagaments. Les vendes d'armes són a més a més un dels pocs sectors comercials controlats pel govern federal, i la seva exportació és considerada com una valuosa eina per a corregir desequilibris en els pagaments. (9).

-Acumulació de petrodòlars. La puja dels preus del petroli no solament afecta l'equilibri de les balances de pagaments sinó també a la simple supervivència del sistema capitalista mundial. Això és d'aquesta manera ja que els països del Mitjà Orient estan acumulant diner procedent del negoci del petroli (o petrodòlars) més ràpid del que poden gastar-lo en el desenvolupament econòmic intern. D'acord amb un informe del Senat els estats de l'OPEP obtingueren 89 mil milions de dòlars en vendes de cru l'any 1974 dels quals només una meitat es gastà en l'interior; la resta d'aquests diners es diposità en comptes a curt termini en els bancs més importants de tot el món (10).

Unes concentracions de capital tan grans representen una temible amenaça potencial per a l'estabilitat monetària internacional, ja que si se posés tot d'una sola vegada en el mercat de diner es produiria una important crisi financera. Així, un objectiu prioritari dels polítics nord-americans és aconseguir el "descans" d'aquests petrodòlars a través de la persuasió als països de l'OPEP perquè incrementin les seves deseses en béns i serveis nord-americans. El més gran problema d'alt nivell que té plantejat el govern nord-americà al Mitjà Orient m'explicava un alt oficial del Pentàgon: és veure que els àrabs gastin els seus dòlars sense obtenir el control de la nostra economia (11). I des que les armes es troben entre les partides de més elevat preu comprades pels governants àrabs, Washington ha inundat el Mitjà Orient amb armes costoses i sofisticades.

Mal que de tard en tard, d'altres factors incideixen en la pressa de decisions pel que respecta a l'exportació d'armament els 9 aspectes esmentats més amunt recullen les principals motivacions que es troben normalment rera les vendes militars estatunidencs. Per descomptat, el pes relatiu d'un factor determinat, variarà amb cada transició i amb els canvis en la conjuntura político-econòmica. De qualsevol forma, en la majoria dels,

ARMAMENTO EFECTIVO PARA ACCIONES EFICACES

Los morteros y munición ECIA, en su gama de calibres 60, 81, 105 y 120 m/m. incorporan en su producto la más avanzada tecnología en armamento ligero, fruto de una constante investigación y experiencia en este campo.

Los morteros ECIA, fabricados en materiales y aleaciones ligeras, con un perfecto acabado, se pueden considerar como piezas indispensables en cualquier ejército moderno.

- FACIL Y SIMPLE MANEJO
- RAPIDA CADENCIA DE TIRO
- CONSTRUCCION ROBUSTA
- EXTRAORDINARIA MOVILIDAD

ESPERANZA Y CIA., S.A.

Teléfonos: 686 60 25 - 26 - 51 - Telex: 31170 ECMA E - Cables Esperanza
MARQUINA - VIZCAYA - ESPAÑA

casos, allò que se'ns presenta és una interacció dels diferents motius i per això, resulta extremadament difícil (sense informació de l'interior) aïllar els factors decisius. Com és obvi, els analistes suggereixen que es tracta precisament d'aquest conjunt de causes -cadascuna reforça les altres- que són sobretot responsables del dramàtic increment de les vendes a l'estranger.

Aquest principi també pot ser adoptat a escala mundial: les exportacions d'armes nord-americanes tendeixen a incrementar-se quan augmenta el nombre de motivacions en joc, i tendeixen a declinar quan aquest descén.

Les variacions en el moment estratègic han afectat també el panorama de les vendes. Entre la guerra de Corea i la de Vietnam, els EUA gaudí d'una abassegadora superioritat en el Pacífic i per això la qüestió d'armar el Japó, Corea, Filipines i Indonèsia fou empresa amb poca celeritat, quan les tropes ianquis es retiren, en consonància amb la doctrina Nixon, els lliuraments d'armes a la regió es realitzen a marxes forçades. Des que tots els factors anteriors estan en joc

i des de que res no sembla indicar que algun d'ells pugui resoldre's momentàniament, la nostra anàlisi suggereix que les exportacions militars dels EUA continuaran a ritme accelerat per un futur indefinit. Aquest descobriment té algunes transcendents implicacions.

EQUACIO GUERRA/PAU

El fet que els programes d'exportació armanentista contemplin un accelerat traspàs d'averçat material militar a les nacions no industrialitzades, és indiscutible. De qualsevol forma, els experts no es posen d'acord en el paper que juguen aquests traspassos en incrementar o disminuir les probabilitats de conflicte en les àrees del Tercer Món.

D'una banda molts observadors estan d'acord amb Edward C. Luck de l'Associació de les NNUU en què la massiva transferència d'armaments... pot exacerbar les tensions locals i la probabilitat de conflictes. Aquest perill resulta especialment agut diu Luck, en àrees explosives del Tercer Món "com ara el Mitjà Orient, on la introducció de "armes innovadores i

altament sofisticades...pot augmentar la imprecisió en la coneguda situació militar, portant a l'excés de confiança o a la inseguretat dintre dels rivals." En aquesta situació, qualsevol nou lliurament d'armes i/o equip usat en l'inici d'atacs sorpresius "pot incrementar els incentius a ser els primers en en atacar" (12).

Aquestes argumentacions són discutides pels portanveus de l'Administració, els qui responen que els lliuraments oportuns d'armes poden avortar conflictes mitjançant l'eliminació de desequilibris coneguts. "Aquells que diuen que les nostres polítiques de vendes i assistència són intrínsecament desestabilitzadores tenen una visió molt estreta de la història," d'acord amb Thomas Stern, de l'oficina del Departament d'Estat per afers polític-militars. Testificant davant de la comissió d'assumptes exteriors del Senat, Stern declarà que des que el risc de guerra augmenta "en situacions on existeixen un desequilibri de forces," els lliuraments de noves armes poden reduir aquest risc mitjançant l'eliminació de qualsevol fe-

blesa coneguda, restablint d'aquesta manera l'equilibri militar (13).

Mentre que resulta indubtablement cert que l'equilibri de forces pot inhibir el començament d'un conflicte sota determinades condicions, les anàlisis suggereixen que els esmentats equilibris són intrínsecament inestables en situacions en què no existeix acord entre els proveïdors per a restringir llurs vendes a zones conflictives. Des del mateix instant que els més importants productors d'armes estan competint entre ells mateixos per al control del mercat d'exportació, un comprador pot en qualsevol moment obligar que li sigui subministrat material nou (o més poderós) simplement amenaçant amb comprar-les a la competència. I en el moment que una part obtingui noves armes, la seva rival pressionarà els seus venedors perquè estiguin al nivell o millorin l'oferta original, amb la qual cosa es creï una nova espiral de transferències. Per bé que existeixen determinats límits a aquest procés (les peticions d'Egipte, p.ex., excediren la benevolència de Moscou, i se li recomanà a El Cairo que busqués algú més per a proveir-li d'armes), la majoria de les vegades produeixen nous lliuraments (14).

Hi ha d'altres importants defectes en la lògica de l'Administració. Alguns d'ells són purament tècnics. No existeix cap manera p.ex. de computar l'equilibri entre armes competidores, fins i tot si estan destinades a acomplir idèntiques funcions: no hi ha equivalència veritable entre un Mig-25 soviètic i la seva més propera contrapèlica nord-americana, l'F-14 Tomcat. Encara més, s'assegura que en la majoria de les vendes no succeeix aquest equilibri. Tots aquests problemes es compliquen a causa dels efectes d'altre principi militar, la doctrina de "l'anàlisi del cas pitjor". Aquest principi ve a dir que resulta inevitable un error en qualsevol estimació de les capacitats de l'enemic, per la qual cosa els estrategues militars prudents han de preparar-se per al pitjor cas possible, més que per al més plausible. Això significa que els països tendeixen a sobrecompensar les comandes a llurs enemics abans que a equilibrar-les.

Per a il·lustrar això que estic afirmant diré que les fonts d'intel·ligència israeliana informaren d'un lliurament d'un centenar de tancs T-54 a Egipte prenent un error del 10 per cent, i que un promig d'un 15 per

cent de tancs tan israelians com egipcis estan fora de servei en un instant determinat per reparacions. Llavors, sota l'òptica del "pitjor cas" el personal de defensa israelià dirà que la previsió és que, pel cap baix, el 400 per cent dels tancs egipcis seran operatius en el cas de batalla, i que Israel tindrà més del seu usual 15 per cent. El resultat és que Israel necessita 130 tancs per a compensar l'equilibri amb els T-54 egipcis. Però en el moment que un proveïment a Israel d'aquest volum mostri al servei d'informació egipci que s'abasteix d'un total de 120 a 140 tancs els estrategues egipcis, emprant el mateix principi, necessitarien 65 tancs addicionals per a compensar-se del conegut avantatge israelià. Teòricament aquest procés continuaria fins que es donés un desequilibri significatiu, i una de les dues bandes es veïés obligada a llançar-se a l'atac. Resulta obvi, per conseqüent, que qualsevol esforç per "equilibrar les capacitats militars en una zona d'alta tensió, dispararà automàticament l'espiral ascendent de la cursa d'armaments, i incrementarà el risc de conflicte.

La nostra anàlisi es dirigeix cap una altra inevitable conclusió. En absència de restriccions significatives en la qualitat de les armes venudes a l'estranger, el futur de les exportacions dels EUA serà el de la venda d'armes cada cop més potents a zones tènues del Tercer Món. I, mentres que és discutible el paper de les vendes massives d'armes en l'aparició de conflictes, ~~pocs~~ poden estar en desacord amb l'observació de Frank Barnaby que "tals nivells d'armament fan molt més violent el conflicte una volta que aquest comença" (15).

En definitiva, l'única sortida segura per aquest cercle viciós és que els més importants productors d'armes acordin establir estrictes controls en l'exportació d'armes convencionals a les àrees conflictives. Però, donades les pressions generades per les motivacions més a dalt descrites, i la manca de contrapressions, hi ha poques possibilitats que Washington accepti aquestes restriccions. Les previsions apunten llavors, cap a un creixent volum en la transferència d'armament juntament amb l'ascens del risc de guerra amb nivells sempre més grans de violència.

NOTES

(1) Comissió de Relacions amb l'estranger del Senat, Congrés EUA. "Vendes militars a l'estranger 1968". Pg.42.

(2) Veure Claret, A. Robinson. "Export drive aims to Offset Inflation" Aviation Week and Space Technology. 22.2.1975. Pgs. de 23 al 31.

(3) Congressional Record (31.5.73) pg.H4215.

(4) Tahtinen. "Arms in Persian Gulf" Pg.30.

(5) Comitè d'Afers exteriors "Mutual Development" Pg.110.

(6) Entre els funcionaris entrevistats per l'autor per a la preparació d'aquest estudi, estan: el diputat secretari assessor de Defensa (Assumptes de Seguretat Internacional) per al Proper Orient, Africa i Asia del Sud; el diputat subsecretari d'Estat per a assistència i seguretat; el director de l'oficina d'affers político-militars del Departament d'Estat; el director de l'oficina d'assistència de seguretat i vendes, del Departament d'Estat; i el director de l'oficina d'Afers de la Península Àràbiga del Departament d'Estat.

Fonts publicades de particular interès

(7) J.N.Chaduri. "The international arms trade: Recipient's problems Political Quarterly. Juliol-setembre del 1972. El general Chaudhuri havia estat anteriorment cap de personal de l'exèrcit indi.

(8) Veure "U.S. Military Intervention in Chile" NACLAS Latin American Record (juliol-agost del 1974). Pgs.30 a 38.

(9) ACDA "Conventional Arms. Pg.72.

(10) Comitè del Senat per afers interns i insulars. Congrés dels EUA. "Implications of Recent OPEC oil Price Increases". Committee Prints.1 1974. pg.14.

(11) Diputat secretari assessor de Defensa per assumptes de seguretat internacional. a M.Klare.22.05.73.

(12) Edward C.Luck "Does the U.S. have a conventional arms sales policy" Arms Control Today. Maig del 1976. Pg.1.

(13) Departament d'Estat dels USA, declaració de Tomas Stern a Departament Discusses Policy on the sale of use military articles and services". States Department Bulletin.21 de juny del 1975. pag.102.

(14) Per a discussió veure SIPRI "The arms trade with the Third World Cambridge Mass: MIT Press. 1971.Pgs.41 a 48 i de 215 a 356; i ACDA Conventional Arms. Pags.de la 59 a la 66.

(15) Frank Barnaby. "World Armament and Disarmament" Bulletin of Atomic Scientist. Juny del 1976.Pag. 26.

La mili , 15 . mesos de perdre el temps

T'agafen, et treuen del que estaves fent, del que estàs pensant fer, d'allò que estàs estimant, del que voldries estimar. La feina, els estudis, els projectes, les dones, els amics, la família, LA VIDA.

Et rapen, et vesteixen de qualsevol forma. Es inútil fer-se il·lusions: estàs fet una "fatxa". Es tracta precisament d'això, que et trobis estrany a tu mateix, que et trobis igual als altres però aïllat d'ells.

Et manen, et criden, et peguen alguna "hòstia", et fan anar d'ací allà sense anar enlloc. Més de pressa. Ja saps obeir: t'han fet obeir a casa, a l'escola, a la feina. Però això és poc: has de saber obeir més. Has d'acostumar-te: estaran "putejant-te" tota una vida i volen estar segurs que has après a callar.

Ordres i contraordres amb tota la mala baba, perquè no puguis pensar pel teu compte, perquè no diguis "ara allò adient seria", "jo crec que és lògic". No hi ha normalitat. No hi ha lògica. Només se senten veus en to imperatiu, i tu què, malauradament per ells, no ets un mono, un gos, o un be, has d'arribar a semblar-ho com més millor a un mono, a un gos, a un be.

Ja saps fer els moviments mecànics. Ara et posen una musiqueta. "Chim Pum, Chim Pum i Chim Pums de sar-sueles i pas-dobles. En algun indret fan cantar "La gallina papanata". Com més idiota, més "chorra", més subnormal, millor. Cal que siguis un animal, una nina que plora i diu: "Viva España".

Et parlen de la pàtria. Una pàtria inventada a la que no n'hi ha ni explota-

dors ni explotats, en la que no n'hi han gallecs, bascs, catalans, mallorquins canaris, privats dels seus més elementals drets com a pobles, una pàtria en la que no n'hi ha una Andalusia mil cops comercialitzada i explotada per als turistes, una Extremadura, un Aragó o una Mancha convertides en desert per la expulsió del

acomiarar, tancar l'empresa, canviar-te de feina, fer-te comprar el que vulguin ells per mitjà de la publicitat... Et parlen de la bandera. És necessari que creguis que aquesta bandera és la teva. És necessari que oblidis o no arribis a aprendre que els teus avis o els teus pares han lluitat per l'alliberament dels oprimits sota una bande-

camp de centenars de milers de camperols. Una pàtria tan generosa que acaba de vendre els saharauis als Marroc i Mauritania. Una pàtria tan gran que hi caben els capitalistes americans (i els alemanys, i els suïssos, i els francesos, etc ...) fent negocis amb els capitalistes espanyols i a la nostra costa. Una pàtria tan lliure que els capitalistes tenen la llibertat d'

roja o roja i negra. És necessari que oblidis que la bandera de les quatre barres és més que un adorn per a les festes, que és el carnet de identitat de un poble oprimat, ni millor ni pitjor que el dels altres: el nostre. Ja hi ets amaestrat, adoctrinat, ensinistrat. ¿per a fer què? Per a defensar la pàtria, la seva Pàtria, s'entén. La dels capitalistes, la dels que te-

men les fàbriques, les terres, les els bancs, els capitals. La dels que per tenir això manen a la teva feina, manen a les escoles i universitats, a l'ajuntament del teu poble i decideixen com de pobre, mal dotat i comunicat serà el teu barri. La dels que per tenir el poder econòmic manen també a l'exèrcit. Durant 40 anys els comandaments de l'exèrcit han fet negocis amb els capitalistes "civils" i han ocupat "enxufes" en l'escena política i econòmica dels capitalistes, fent-se pagar l'haver esclafat el 1936-1939 el perill que la lluita revolucionària dels treballadors significava per a l'explotació capitalista. En el transcurs de 40 anys els mandrosos, els xulos o també els ingenus que es creïen allò d'"España y sus glorias" o els que volien escapar de la misèria de la

ble treballador, quan aquest no accepta submissament l'explotació i l'opressió.

Tu estàs allí per això: per a fer de carn de canó en cas de rebel·lió dels oprimits, de trista mà d'obra,

però en aquest cas no la mà d'obra que fa les cases, les fàbriques, les coses que són útils sinó la mà d'obra de la repressió. Volen que tu siguis el suplent dels grisos que peguen els obrers que lluiten contra l'explotació, els veïns dels barris obrers que protesten contra unes condicions de vida mil voltes opressives, els estudiants que més o menys confusament es revoltien contra un ensenyament només útil per als capitalistes.

L'invent de l'exèrcit és fabulós. Però té un defecte. No és perfecte. Tu no ets un mono, un gos, un ase, una

I és que encara que et rapin, et facin una "fatxa", intentin que et sentis estrany a tu mateix i aïllat dels teus companys, continues essent un oprimat al qual les normes del joc d'aquesta societat capitalista han obligat a passar 15 mesos de la teva vida tancat en una caserna. No perdis el temps, pensa que a la teva companyia en el teu regiment, en la teva oficina, en el teu destí, hi ha companys obrers, camperols, estudiants com ara tu que també tenen mala llet i no saben massa bé de qui és la culpa. Pots copsar en l'imbècil del sergent que et diu ara que les coses no estan tan netes com deuen, el punyeter instrument d'una societat que aquesta sí que no està tan neta com hauria. Pots veure en els altres companys alguna cosa més que una gent amb la qual algun dia voldràs comentar quant fill de puta era aquell tinent. Pots veure en ells d'altres treballadors d'altres estudiants que no tenen negoci de família o que es caguen en els negocis i la família. Pots veure senzillament, una altra gent als quals el capitalisme continua putejant a la mili com abans ho feia a la fàbrica, el camp, el barri o el centre d'estudis. Pots veure, en fi, que les coses no variaran, que no podrem tirar els capitalistes, els amos d'aquesta societat, sinó és per la força de les armes. Ara tu les tens i potser tinguis l'oportunitat d'emprar-les. No ho facis, si arriba el cas, contra els obrers, camperols, estudiants, companys teus, companys nostres, que estan lluitant contra el que tu, nosaltres estem lluitant.....

SOLDAT, SI ALGUNA VEGADA HAGUESSIS DE DISPARAR QUE NO SIGUI CONTRA ELS TEUS COMPANYS !!

vida obrera i camperola, han tingut un lloc a l'exèrcit: manar, jugar al cu-lepe i oblidar, si alguna vegada ho van creure, la idea de defensar la Pàtria. De qui? Contra qui? No serà contra els ianquis. No serà contra els que venen, trafiquen, polucionen, destrueixen el territori dels pobles ibèrics.

No serà contra els que ens exploten a la fàbrica, en el barri o en el poble.

Aquesta és l'única realitat: "L'exèrcit espanyol" no és més que una màquina per si fallen els grisos, per si falla la guàrdia civil, una màquina en part oxidada per la corrupció, per a tornar a repetir si fos necessari el 36: "l'Aixecament" dels rics contra el po-

maquina. Per començar estas fotut, cabrejat, avorrit, fastiguejat, estàs fins als collons. Ja has jurat bandera. Ets un obrer, un camperol, un treballador, un estudiant, un ciutadà no explotador, una persona. S'acosten els llargs dies de la mili. Penses en els calès que fan falta a casa, en la feina, en els amics, en l'amor que podries fer o intentar-lo almenys, en aquella

lluita en la fàbrica o en el barri que s'estava gasant i que hagueres de deixar, en el camp que podries abonar, l'aire que podries prendre, l'indret per on voldries passejar. Et poden rapar el cabell però no treure't la mala llet.

Extret de "Ho volem tot"
País Valencià 1976.

Els antimilitaristes contra la setmana de les FAS

Xavi Rius

Mentre els partits, sindicats i institucions municipals i autonòmiques cridaven al poble de Catalunya a participar als actes que "en homenaje a la Bandera y a las Fuerzas Armadas" se celebrarien a Barcelona del 23 al 31 de maig, els grups antimilitaristes, COP, MOC, GANVA juntament amb la CCT, CSUT, Ateneus Llibertaris i alguna associació de veïns organitzaven una campanya contra els esmentats actes.

En primer lloc s'enganxaren en el transcurs de la --terriblement llarga-- matinal del 28 de maig, vora de 7.000 cartells sota el lema de "Perill Exèrcit!" per Barcelona i d'altres ciutats com Terrassa, Sabadell, Lleida, Tàrraga, Badalona i València. A la ciutat homenatgeada es produïren 12 detencions en els barris de la Verneda, Sagrada Família i Dreta de l'Eixample. Dels detinguts 6 eren del MOC

4 de la CCT-CNT i 2 d'una Associació de Veïns. Alguns foren deixats en llibertat a la poca estona, d'altres però romandrien més de 60 hores a la comisaria. Els cartells tingueren una gran acceptació popular durant els dies que van "aguantar" a les parets, pirulís i metres. Sempre era normal veure una gentada llegint-los.

Paral·lelament grups independentistes, extraparlamentaris i ateneus llibertaris feien nombroses pintades "contra les forces d'ocupació", "pels drets sindicals dels soldats" o de caire antimilitarista. Resultà curiós que la frase "Dia 31 de maig, gran carnaval" aparegués al barri de El Guinardó acompanyada de la @ anarquista mentre que a Canaletes era signada amb la falç i el martell i les quatre barres a l'estil independentista. Fent precisament pintades serien detinguts a Gràcia dos militants del PSAN. També aparegueren octavetes pels carrers de Barcelona de la CNT, la LCR, l'MC i els independentistes, a part de les repartides pels mateixos grups que havien enganxat els esmentats cartells.

Dissabte, 30 de maig, mentre el Rei i les autoritats oferïen l'homenatge a la Bandera, que encara porta "el jugo y las flechas", en Lluís Maria Xirinacs ens parlava a la sala Newman, sobre l'exèrcit i el colpisme. Al llarg de la xerrada relatà el desenvolupament dels fets del 23-F, amb les implicacions i contactes PSOE-General Armada. Per un

altre costat insistí molt en el fet que l'exèrcit no és altra cosa més que el braç armat del gran capital, els monopolis i els representants del món occidental a través de la Trilateral. Cal dir que l'acte havia estat organitzat per la GANVA, el MOC i el COP.

Per acabar el mateix dia 31, diumenge, el MOC realitzà una acció a la mateixa hora de la desfilada per Diagonal. on per cert la Guàrdia Civil sembla que fou la més aplaudida (desfilaren també alguns dels guàrdies civils del Tejerazo o dels fets d'Almeria?) (recordem a més que segons

FONDMOC

l'Interviú el 99 per cent dels números de la "Benemèrita" abonen la postura de Tejero!).

El MOC, així doncs, s'encartellà a les Rambles. Es repartien octavetes on només figurava "La cançó sense nom" d'en Lluís LLach. Recorregueren el centre de la ciutat fins arribar a la Gran Via/ Passeig de Gràcia, on els 17 encartellats romandrien vora mitja hora, poguent-se llegir en els

cartells la frase: "Perill, exèrcit." Com ja és prou conegut després d'acabar l'acció la Silvia i en Juli, membres del COP, que no havien participat en l'acció, foren detinguts just després d'acabar aquella. La Policia els trobà adhesius antimilitaristes i a partir d'aquí passaren 48 hores a la comissaria per després anar a parar a jutjat de guàrdia i d'allí a la presó Model i Trinitat acusats de "propaganda il·legal" (!). La sentència fou dictada pel jutge número 8, Sr. Manuel Saez y de Parga, qui per cert és el mateix que fa un any empresonà les avortistes de Cerdanyola i a uns quants ocupants de massies de Gallecs.

ACCIONS PER A LA LLIBERTAT DE LA SILVIA I EN JULI

Des del moment de l'engarjolament, els ateneus llibertaris, el COP, EL MOC, la GANVA, etc., varem començar a mobilitzar-nos per la seva llibertat. En aquest sentit dissabte 6 de juny 26 persones s'encartellaven pel centre de la ciutat i es repartien octavetes. En els cartells hom podia llegir les frases de "Perill, exèrcit!" i "Llibertat Silvia i Juli". La policia aparegué i després d'una espectacular detenció, on tots els participants oferiren resistència passiva a la policia mentre cantaven el "no serem moguts" i d'altres cançons i eslògans acompanyats en els moments més tensos per la mateixa gent que veia el depriment espectacle, passaren a comissaria on després de 4 hores serien alliberats.

D'altra banda a Tarragona el MOC inicià el mateix dissabte una permanència d'unes quantes persones encadenades diàriament davant de Govern Civil, produint-se al quart i cinquè dies detencions. No cal dir, és clar, que a part d'aquestes accions per tot arreu s'estan fent contactes, enganxant cartells i que es preparen evidentment moltes més coses fins aconseguir la seva llibertat.

Finalment i com a notícia d'última hora hem de dir que ha estat detingut en la nit de dijous, 11 de juny, en Quico Porret, membre del COP, quan anava a enganxar cartells murals de protesta pels empresonaments al metro. A l'hora de redactar aquesta crònica encara seguia a comissaria.

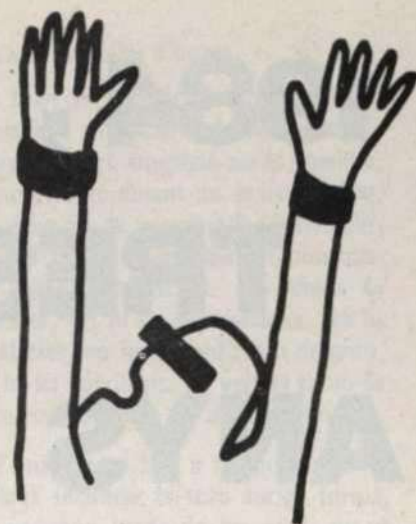
ÚLTIMA HORA:

Ja són tots al carrer. Ara, pensem en els que queden

AMNISTIA TOTAL !!

MELIC

L'estat i la violència

NARRACIÓ

Era mitjanit, potser més tard, algú devia estar intentant escriure un article sobre la violència d'Estat. Que inútil! Ell no podia fer res, no podia escriure res, no podia dormir.

La cara li feia mal, se la sentia tibant i els braços adolorits en les articulacions....

No tenia llum en aquella cel.la bruta i pudenta. Tampoc hi tenia mirall. Però es veia a ell mateix com si fos una altra persona, destrossada, deformada, monstruosa.

Sentia aquella fortor escandalosa, barrejada de pixums, vòmits i sang seca i no aconseguia saber si venia d'ell o de la cel.la...

No recordava ja quant de temps portava allà dins. L'havien detingut un dia de sol preciós...l'havien detingut i ja li importava ben poc el perquè...

Intentava recordar com havia estat tot. Però en la seva ment sols apareixia aquella cara brutal i crispada, aquells ulls,...aquells crits que quasi no podia entendre...

Se sentia esgotat però no podia dormir. Pensava que mai més no podria dormir. Ara eren els testicles els que li feien un dolor agut, escaixador. Quantes puntades de peu li havien donat? Li semblava que moltes, moltíssimes, havia estat una eternitat de puntades.

Esguardà el seu voltant i malgrat la foscor intuï aquelles parets. S'esforçà en volar a l'altra banda, a fora, però, realment hi havia alguna cosa fora? Podia existir alguna cosa que no fossin aquelles parets gruixudes i brutes, aquella pudor, aquell dolor...

Intentà recordar els amics i les amigues. No era capaç. Li semblaven éssers irreals, fantasmes vinguts d'un somni llunyà. Ara només existia una realitat, aquella cara sàdica, aquells ulls plens d'ira que el colpejaven, que l'escridassaven, aquells ulls segurs, contundents, terribles,...

Sentí passes en el corredor i el cor li féu un salt: "ells!"; estava aterroritzat. Per la seva ment passaren milers d'imatges viscudes, no recordava des de quant temps.

Recordà les hores que havia passat llegint llibres...(quant temps feia?), des d'Engels fins a Foucault s'ho havia llegit tot. Aquest era un dels seus temes preferits: la violència de l'Estat.

En el seu rostre inflat, aparegué un lleu somriure: fins i tot n'havia fet algun treball maco!. Estigué pensant una vegada que ho entenia i estava lluny d'entendre-ho. Ara podia recordar aquella teoria perfectament articulada que li havia fet guanyar l'admiració i el respecte dels seus companys...

Ara ja no pensava sobre el poder; el tenia damunt, era una gran llosa inamovible, inqüestionable,...que l'aixafava inevitablement.

Era un Déu totpoderós que jugava impunement amb la seva vida i contra el qual no podia fer absolutament res.

Aquelles passes resonaven dintre el seu cervell cada cop més fortes, cada cop més properes. Després, entre un gran sospir s'anaren fent més llunyanes. Però tornarien. Ell ho sabia. Tornarien i ell estaria allà recargolant-se de por, aterroritzat...

Sentí desigs d'acabar d'una vegada per totes, d'estavellar-se de cap contra la paret i fugir d'aquell martiri. Però ni tan sols això li estava permès, no li quedaven forces...

Les hores se li feien llargues, inacabables, se li omplien de fantasmes brutals de records macabres...l'aquells ulls, aquells ulls gravats amb sang dins la seva testa. Els fantasmes l'envoltaven: estava rodejat de llum blaves llampegants, que li ferien la vista, de ciris terribles ("te vamos a matar, hijo de de puta"), de cops.

Ara pensava que aquí no hi tenia lloc la teoria, aquella teoria clara, rodona, quasi acabada. No aconseguia ni tan sols recordar el nom del seu treball que l'havia fet guanyador de la confiança i l'admiració dels seus companys....

La realitat d'aquella violència era molt pitjor del que havia pogut intuir: brutal, omnipresent,...

La teoria, que l'havia fet comprendre, no el podia però ajudar. Es trobava absolutament sol enfront d'aquella única realitat, d'aquells murs pudents, d'aquelles passes pel corredor, de l'esglai al cor, d'aquella porta que s'obria, ...dels tres homes que el contemplaven cruelment allà en un recó recargolat de terror.

QUIM PAÑART

1984, TRES ANYS ABANS

II

JOAN VILA I TRIADÚ

1984. 35 anys abans d'aquesta data l'escriptor George Orwell (en realitat pseudònim d'Eric Blair) escrivia una de les seves millors novel·les, intitolada senzillament "1984". En ella Orwell reflectí com creia ell que podia ser el món del futur, un món deshumanitzat, controlat per tres superestats polítics i totalitaris, permanentment en guerra entre ells, un món esborronador i angustiant.

Però ens acostem a l'any 84. Llegint l'obra ens adonem que hi ha massa similituds amb els nostres dies. Amenaçador ens volta pel cap un dubte: potser no anava tan mal encaminat, Orwell. Potser sí que estem abocats de forma suïcida cap a l'estat totalitzant, cap a l'estat policia. Què en podem dir del 1984, tres anys abans?

Els mitjans de comunicació assolien progressiva perfecció. El so, la imatge, el color, la simultaneïtat, la televisió, invent suprem de la ideologia consumista i idiotitzant. D'ella depèn bona part del poder, bona part del control ideològic dels ciutadans. Es parla de la unidireccionalitat dels canals de comunicació. Això és insuficient. Cal comunicar en les dues direccions. Cal rebre i emetre alhora. L'avenc, el progrés de la humanitat no es detura.

"La telepantalla rebia i transmetia simultàniament. Qualsevol so que fes

Winston superior a un murmurí era captat per l'aparell. A més, mentre ell romangués dins del radi d'emissió de la placa de metall podia ser vist i sentit alhora. Per descomptat, no hi havia forma de saber si el contemplaven en un moment donat o altre... L'instrument podia ser esmorteït, però no hi havia manera de tancar-lo del tot.

El perfeccionament dels mètodes polítics, l'impalcable funcionament dels tribunals, la facultat innata d'exterminar-se els uns als altres, desaparicions de gent, morts inexplicables, silencis oficials: el Poder mai no en sap res. Només executa. Ah, què us sembla si suprimim l'administració de justícia? Quin estat s'hi!

"Les detencions s'esdevenien invariablement per la nit, un es despertava esglaiat perquè una mà li tocava l'esquena, una llanterna li enfocava els ulls i un cercle de rostres foscos el rodejava. La majoria de les vegades no existia procés ni es donava compte oficial de la detenció... El nom de l'individu en qüestió desapareixia dels registres, s'esborrava de tot arreu qualsevol referència a allò que havia fet i el seu pas per la vida quedava totalment anul·lat com si mai no hagués existit. S'utilitzava la paraula "vaporitzar".

Sempre han existit màrtirs de les idees i del pensament. Des de l'antiguitat. No sols actuar és un crim, també ho és

pensar. Pensar diferent del que hom pensa. Anar contracorrent. No és possible heretgia alguna. El bé general no pot permetre's bojos que atemptin contra la col·lectivitat, contra els bons costums, contra la recta moral. Sempre hi ha hagut màrtirs de les idees i del pensament. Però mai no s'havia inventat un nom per a descriure aquest nou tipus de "crim": el crimental.

"...A un membre del partit no se li podia tolerar ni la més mínima desviació ideològica. Tot membre del partit viu, des del naixement fins a la mort, vigilat per la policia del pensament... qualsevol petita excentricitat, qualsevol canvi de costums, qualsevol gest nerviós que pugui ser símptoma d'una lluita interna, serà estudiat amb tot l'interès... A Oceania no existeixen, ...les inacabables purgues, tortures i vaporitzacions no són aplicades com a càstig per crims comesos, sinó que són senzillament la neteja de persones que potser algun dia poguessin cometre un crim polític."

L'agressivitat infantil, per fi ha estat canalitzada cap un bon fi. Cap a la victòria del bé sobre el mal. Cap al bé comú. Violència, destrucció, integrar allò més difícil d'integrar: el jovent, els infants. El sistema no dubta. No s'entreté en petitesse. Si convé, es fa enfrontar un ésser amb uns altres. Organitzacions juvenils! Habitació a l'individualisme a pujar aixafant els altres, a trair els amics, els pares. Els millors policies som nosaltres mateixos.

"Quasi tots els nois de llavors eren horribles. Organitzacions com la dels Espies els convertien sistemàticament en

petits salvatges ingovernables i no obstant això, aquest salvatgisme no els impulsava a revoltar-se contra la disciplina del partit. Al contrari, les can-

çons, les desfilades, les pancartes, les excursions col·lectives, la instrucció militar infantil amb fusells de joguina, els eslògans, l'adoració del Gran Germà, ... tot això era per als nens un joc meravellós. Tota llur ferotgita és dirigida cap a fora, contra els enemics de l'Estat, contra els estrangers, els traidors, sabotejadors i criminals del pensament."

La destrucció sistemàtica de la memòria col·lectiva, la introducció de tòpics, idees prefixades, fer una mentada de cervell. Confusió entre veritat i menti-

da. Esbarrament total dels orígens, de l'evolució. Impedir la comparació. Ja des de l'escola: llibres de text tendenciosos, imposició de la història. 'El passat és únicament allò que diguin els testimonis escrits i la memòria. Però com que el partit controla completament els documents i també la ment de tots els seus membres resulta que el passat serà allò que el Partit vulgui que sigui... En tot moment el Partit posseeix la veritat absoluta i, naturalment, allò absolut no pot haver estat diferent del que és ara."

Sofisticació dels mitjans repressius. Tortura total. Tortura neta, tortura infalible. Tortura eterna. Monolisme fins a l'infinit. Impossible sortir-se'n. No hi ha mort. Abans de la mort cal abandonar. El sadisme de qui es creu en la raó universal.

"No destruïm els heretges perquè se'n resisteixen. Mentre se'n resisteixen no els destruïm. Els convertim. Captem llurs ments, els deformem. Del

detingut, en fem un dels nostres abans de matar-lo. Ens resulta intolerable que un pensament erroni existeixi en alguna part del món per molt secret i inocu que sigui. Ni tan sols en el moment de la mort podrem permetre cap desviació."

Tortura total, infalible. La que existeix. La d'aquí. La d'ara. La que no deixa senyals en el cos, la que humilia. Escrúpols d'home ennovulats en uns vidres negres. Botxins a sou del propi despotisme. Tenebres profundes dels sentiments humans. Animals. Tortura quotidiana, tortura freda, calculada. Ara, aquí, sempre.

"La consigna de tots els despotismes era 'no faràs això o allò altra'. La veu d'ordre dels totalitaris era 'faràs allò o allò altra'. La nostra ordre és: 'ets'. Cap dels que portem aquí pot tornar-se contra nosaltres. Els netegem el cervell... Els vaig veure cedir paulatinament, gemegant, plorant a llàgrima viva... Quan vam acabar amb ells no eren

més que colfolles d'home.

El final és pessimista. L'evolució de la història s'ha acabat. La dialèctica ha desaparegut. L'oposició no és possible, la minoria dominant no és hereditària. El poder no és personal ni institucional. El final és terriblement pessimista, immobilitzador. L'estructura és perfecta, no hi ha cap escletxa. No hi ha classes, no hi ha sentiment de grup, no hi ha privilegis. La veritat ja no és la veritat. L'home ha dominat l'home.

"T' aixafarem fins a tal punt que no podràs recobrar la teva antiga forma. Et passaran coses de les quals no et recobraràs encara que visquis mil anys. Mai més no podràs experimentar un sentiment humà. Tot haurà mort dintre teu. Mai més seràs capaç d'estimar, d'amistat, de gaudir de la vida, de riure, de sentir curiositat per alguna cosa... estaràs buit. Et buidarem i t'omplirem de...nosaltres".

III SOBRE LA REPRESSIÓ

Parlen els advocats

Marc Palmés i J.M. Loperena

La Puça.-Vosaltres creieu que després del període de relativa permissivitat dels anys 77 i 78 hi ha hagut un reforçament de la repressió política? Marc Palmés(M.P.).-Si parlem de repressió política sí que és cert que en la transició, amb l'alliberament penal i les amnisties es va reduir molt la repressió en aquells anys i se centrava només en les activitats de tipus violent. Si en canvi, parlem de repressió a nivell general, aquesta ha augmentat molt a partir de la reforma dels articles 503 i 504 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal, que dona els criteris al jutge per la llibertat provisional o la presó i això es va aprovar al Parlament i amb els vots dels partits d'esquerra l'octubre del 78. A nivell judicial sí que s'ha notat un increment de la repressió. Un cas molt clar és el de la presó Model de Barcelona en la qual hi ha actualment 2.300 presos, quan l'estiu del 79 n'hi havia entre 800 i 900, que era el normal fins i tot durant el franquisme.No és tanç doncs, a nivell policial com a nivell judicial on s'ha incrementat la repressió. Sí que és cert, d'altra banda, que hi va haver un augment de la delinqüència, fenomen normal en d'altres països però que aquí, a causa de la situació política, es va notar més.

L.P.-Heu notat un ascens de la repressió a partir del 23-F?

Loperena.-No, no ho crec. Almenys no l'he vist. No tenim ni estadístiques

ni prous elements de judici per afirmar que existeixi un canvi des del 23-F.

L.P.- Es podria establir un paral·lelisme amb la situació de Portugal després de la caiguda del règim de Caetano i amb la posterior pèrdua de la força de l'esquerra a Portugal?

M.P.-Sí, és evident que sí. No totalment igual perquè allà hi hagué trencament, ruptura i aquí no. Això implicava més expectatives de transformació social. En canvi aquí les expectatives s'han anat perdent a base d'anar dient: NO correm-i, no ens "PASSEM" i així l'esquerra ha arribat a aquesta situació de dretanització evident en què ja no hi ha res a fer.

L.P.- Seguint amb les comparacions, tant en l'aspecte policial com el judicial o el penitenciari, quines semblances podrien establir-se amb altres estats d'Europa, com ara Alemanya, Itàlia o França?

L.- El que passa aquí en aquest país és únic i és la força que té l'extrema dreta. Els "demòcrates" de l'UCD i l'extrema dreta no s'entenen encara que es-

TIGUIN JUGANT EN EL MATEIX CAMP. CASOS COM ELS D'ALHERIA O ARREGUI SON EXECUCIONS PER PART DE LA GENT QUE PASSEN DE LA MATEIXA CONSTITUCIÓ DE LA DRETINA. Hem d'entendre que són casos aïllats que a la mateixa UCD se li en van de les mans, si no no s'explica.

Ara, pel que fa a la comparació, dades molt exactes tampoc en tenim. De

l'Alemanya et podem dir que estem copiant el seu sistema repressiu.

L.-El que passa és que allà es coordinen bé, però aquí ni el mateix aparell repressiu és unitari. Passen coses impensables a Europa. Allà ho tenen més regulat, més científic, hi ha unes lleis clares i fixades. Però per exemple a l'Audiència Nacional ja tenim una sala de seguretat que és acollidora i està copiada de la RFA. I tant és així que no es respecta la situació reglamentària que diu la Ley de Enjuiciamiento Criminal o la Ley del Poder Judicial de les taules tal com han d'estar distribuïdes en un procés. Està tot copiat, àdhuc arquitectònicament: el processat es troba en una gàbia de vidre aïllada per complet. El públic està en una altra gàbia.

M.P.- El que és una còpia també són els GEO. La idea la portà en Martín Villa en un dels seus viatges a l'Alemanya. Igual que el carnet d'identitat en banda magnètica que volen posar ara en funcionament. A més aquí a l'Estat espanyol es barreja la sofisticació de la repressió a l'estil alemany amb la brutalitat típica hispànica. A Herrera de la Mancha es donen ambdues coses. Hi ha els mò-

duls aquells separats, portes electrificades que s'obren i es tanquen per un botonet central, pantalles de televisió a tot arreu; els presos pateixen un aïllament i un control total: però és que endemés els pal·lisen contínuament. A la RFA, a part dels que se suiciden de tant en tant, en el tracte normal no existeixen les pallises, ja en tenen prou amb la sofisticació d'aquells indrets, la soledat impressionant i el control que porten les 24 hores del dia: saber que facis el que facis t'estan mirant sempre.

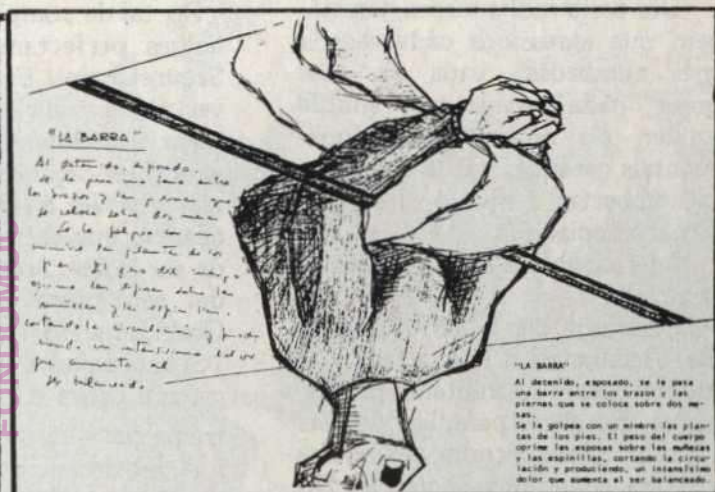
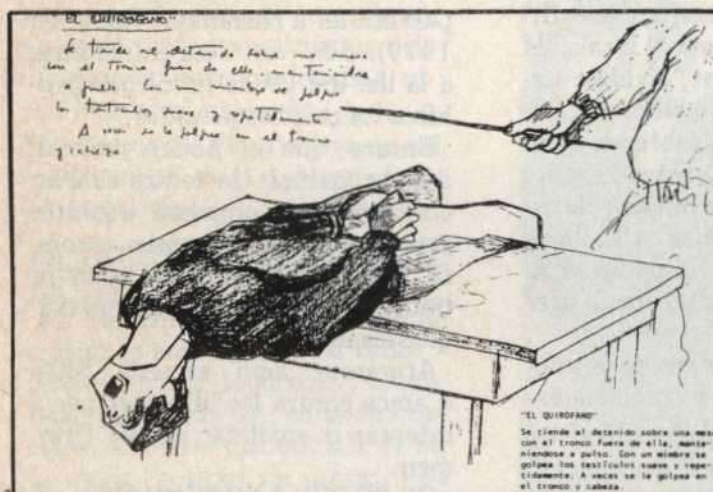
L.P.- Sobre aquest enfrontament entre l'extrema dreta i la dreta dintre els aparells policíac i judicial, creieu que és un enfrontament real o més

en les acadèmies, que almenys a llarg termini permeten adaptar aquest personal e les exigències de l'UCD, no de res més, és clar. Però ni això es fa, per què? És que no volen o no poden, tornem a repetir?

L.- No, és que no es pot ni tampoc es vol, perquè perillén interessos polítics.

M.P.- Si fessin una depuració hi hauria un merder! Els plantarien cara. Per exemple; si fessin depuració en el cos de funcionaris de presons, sortiria l'esperit de còs i es declararien en vaga. Igual per la policia. Si volguessin fer-ho els seria molt difícil. Però ni ho intenten perquè no ho volen.

M.P.- Es tracta d'un agrupament de persones i de grups preocupats per aquest tema. El de la tortura entesa en el sentit més ampli i genèric. Inclou, per conseqüent, el cas de gent ingressada a manicomis i que rebí el sofriment de l'electroshock, utilitzat per a destruir la seva personalitat i reduir-los. Inclouen també les pallises de la policia al carrer quan carrega. Es a dir, l'ús de la violència, no solament per a treure confessions i sincerar la gent. Perquè tothom ho sap que es tortura. No crec que ningú no tingui la barra d'afirmar públicament que no es practica la tortura. Però el cas és que ningú no fa res per evitar-la. La gent pensa que és una cosa que afecta solament als qui han triat un camí de llui-

aviat es tracta d'una tolerància i una permisió: vitat ja que de fet a favoreix l'UCD en acollir més la gent?

M.P.- Tots defensen els mateixos interessos. Es un problema de forma més que de fons. En això darrer tots hi estan d'acord, però sí que hi ha alguns que els agradaria guardar una mica més les aparences. Es allò de "la tortura però que no quedin senyals!". Què és això d'executar d'aquesta manera?

L.P.- I llavors per què no hi ha una mínima depuració ja que de fet ens trobem amb el mateix cas que l'exèrcit, oi?

L.- Oh, i per què no ha existit una mínima depuració a l'exèrcit? Pel mateix, perquè no poden. Que s'han de depurar ells mateixos?

L.P.- Bé, d'acord. Però existeixen una sèrie de mecanismes, que hi són a l'exèrcit però que també deuen existir en el poder judicial o la policia com ara cessacions, jubilacions anticipades, renovació del contingut que s'ensenya

L.- L'oportunitat de depuració està perduda. Ja és massa tard. Després de la mort de Franco n'hi havia que s'ho esperaven, i la prova és la poca gent que hi havia a la plaça d'Orient el 20 de novembre de l'any següent. Ara, han anat agafant confiança i ja veurem qui els fot fora.

L.P.- Expliqueu-nos una mica com funciona això de l'espai judicial europeu i la col·laboració antiterrorista a nivell internacional.

M.P.- Fins avui, els únics convenis concrets fan referència al segrestament d'avions i similars. A d'altres nivells, no hi ha res firmat, encara que en casos concrets sí que funciona. Es potser per aquesta raó que no necessiten de cap conveni. S'han donat molts casos on l'extradició no ha calgut ja que la policia francesa ha agafat els "terroristes" i els ha deixat a l'altra banda de la frontera, on esperava la policia espanyola.

L.P.- Expliquem-nos per acabar, què és el Front de Lluita contra la Tortura.

ta violenta i creu que ells s'ho han buscat almenys una miqueta. Existeix una insensibilitat popular enorme sobre el tema. Llevat quan es donen casos bruts com ara el d'Arregui o el d'Almeria. En canvi, la tortura és una pràctica quotidiana a tot arreu.

A nivell intern el Front intenta estendre's amb la creació de comitès als barris i comarques, que difonguin el tema. A nivell públic s'ha creat el Tribunal Popular contra la Tortura i surt al carrer una publicació de denúncia. Pensem també muntar un servei de recollida de dades per anar controlant i poder fer fins i tot estadístiques sobre el problema i al mateix temps oferir serveis assistencials a les persones afectades. I en base a això també, evitar que es donin sentències condemnatòries en base a declaracions extretes sota tortura; intentar, si fos possible, la revisió de causes en les quals se sap que la sentència ha estat basada en declaracions fetes sota tortura.

i IV

L'espai judicial europeu

D.G.
(Bèlgica)

Des de fa molts mesos, constatem que agressions cada vegada més nombroses, cada dia més greus, cada vegada més subtils anulen els nostres drets fonamentals garantits per la Constitució: llibertat d'opinió, d'expressió, d'associació...

Heus ací alguns exemples, entre d'altres:

- el fitxatge per la BSR -Brigada de Vigilància i d'Investigació, de sindicalistes i de militants progressistes. En altres paraules, de tots aquells que contesten el nostre sistema econòmic-social, les fitxes alimenten el gran ordinador central de la Gendarmeria.

- les "microfitxes B(1) realitzades per la policia judicial, que n'estableix fins i tot la legitimació "moral"... persones que no són pas objecte d'investigacions o d'enquestes però que, pel seu passat judicial o per la seva conducta, justifiquen l'atenció particular de la policia..."(2). Es necessari precisar que els criteris d'avaluació de la moralitat són determinats solament per la mateixa policia judicial. En fi, "...les microfitxes B rúbrica moral" són solament un mitjà d'informació intern entre el comisariat general i els serveis de la policia. Conseqüentment, els processos verbals on s'esmenten aquestes informacions no poden pas tornar a les microfitxes B sinó només a la documentació del secretariat general....".

Per tal de completar aquests fitxatges perfectament il·legals, la Seguretat de l'Estat, un altre servei de la policia, elabora igualment uns dossiers sobre els individus i les organitzacions d'esquerra, a través d'uns mitjans de vigilància que es troben molt lluny de ser legals. Se'n ha parlat prou del seu paper ocult en l'afer Graindorge. (3).

Si tots aquests serveis de la policia són prova d'una vigilància extrema pel que fa als progressistes i al moviment obrer en general, aquella manifesta, per contra, un escepticisme excepcional quan es tracta d'investigar sobre les agitats, les infraccions diverses perpetrades pels organitzacions d'extrema dreta, neofeixistes, etc.

Si el terrorisme d'extrema esquerra gairebé no existeix en el nostre país, no passa el mateix amb el terrorisme d'extrema dreta que es manifesta regularment: nombrosos atemptats del Front de la Juventut, del TAK, del VMO, en locals i organitzacions progressistes, en manifestacions racistes i violències en els "Fourens",.... on s'hi cometran malstractes i tortures infligides pel Front de la Joventut a persones que tornaven de la Festa del "Drapeau Rouge"(Bandera Roja). D'altra banda l'Organització per al VMO i el Partit Europeu, disposen d'un camp d'entrenament

paramilitar a Nisramont (juny del 1979). Entra en les infraccions a la llei del 29 de juliol que prohibia les milícies privades.

Encara que el poder judicial, des de fa molt de temps està en condicions de conèixer aquestes accions i molts dels seus autors, fa gala d'una calma quan es tracta de perseguir els autors d'aquestes infraccions.

Aturarem aquí aquesta llista d'atacs contra les llibertats per a intentar d'analitzar aquest fenomen.

EL PODER LLIBERTICIDA

Bèlgica és un "estat de dret" (per oposició a un "estat policia") perquè solament la llei determina les infraccions dins uns límits estrets i objectius. En principi la llibertat és la regla i la prohibició l'excepció.

Avui dia, hi ha una contradicció entre l'afirmació oficial de les nostres llibertats (declarades en els textos legals) i llur aplicació efectiva). Més encara, aquestes llibertats són violades per aquells que les haurien de defensar. Aquestes pràctiques irregulars i il·legals del poder policia poden finalment imposar-se sobre al sistema legal i ser consagrades en les lleis lliberticides. La història recent ens ensenya que cada vegada que el consens social ha estat amenaçat per la greu crisi econòmica i social del món que coneixem les llibertats han estat

ultratjades pels que detenten el poder.

A Bèlgica com a les altres democràcies occidentals, les llibertats estan abans que res fonamentades sobre les llibertats econòmiques que permeten el joc de la llei del benefici i consagren les desigualtats socials. Les llibertats polítiques, els drets de l'home -concedides com a corolari a les llibertats econòmiques- resten sota el control del poder, que es reserva la facultat de suspendre-les quan posen traves als mecanismes del benefici.

Una de les funcions socials de l'espai judicial europeu consisteix en la coordinació de tots els arsenals de mètodes repressius dels diferents governs nacionals a nivell legislatiu, executiu i judicial. A l'ensem cal dir que juga un rol d'instrument de la contrarrevolució preventiva."

LA DOCTRINA DE LA SEGURETAT

Es retallen les llibertats democràtiques amb el nom "d'ordre públic" i de la "seguretat"; consisteix, abans que tot, en la dels qui tenen el poder: (industrials de tota mena, polítics de dretes) i de llurs servidors (forces armades, policia, gendarmeria).

La utilitat d'aquesta doctrina de la "seguretat" radica en fer acceptar per la majoria de la població el nostre tipus de societat com el millor de tots.

Des d'aquell moment, tot el qui pertorbi, contesti, aquest mode de vida suposadament perfecte, és presentat com a l'enemic mortal, no solament de la societat sinó també de la seguretat individual de cada ciutadà. Aquests són els arguments de la Seguretat que s'invoquen per a justificar els fitxatges concentrats en l'ordinador, l'augment dels efectius i dels arsenals de l'exèrcit, dels policies i de la gendarmeria, l'aplicació progressiva d'un pla de defensa global del territori,...

ESPAI JUDICIAL EUROPEU

El mode de vida "perfecte" és el de l'Europa Occidental i com

hem vist engendra la doctrina de la "Seguretat". Aquesta, doncs, ha de ser protegida a nivell europeu, d'aquí ve la concepció d'Espai Judicial Europeu per a protegir les relacions de producció i de propietat existents.

L'espai judicial europeu és un perllongament de la Convenció Europea contra el Terrorisme, signada el gener del '77 per 17 dels 19 estats membres del Consell d'Europa (Malta i Irlanda no l'han signat) i aplicat d'encà de llavors.

Convenció molt perillosa perquè fa una definició extremadament àmplia dels actes de terrorisme. És practicament tot acte violent i comprén també la complicitat i la incitació envers els esmentats actes. Aquesta definició i el contingut de la Convenció es troben en franca contradicció amb les normes elementals de les democràcies i amb la Declaració dels Drets de l'Home, que diuen que un home no pot ser perseguit per raons polítiques.

L'Europa dels Nou pretén també dotar-se d'un instrument jurídic que obrirà un espai repressiu comú a tots els seus l'Espai Judicial Europeu.

Entre els múltiples aspectes lliberticides retindrem els evocats per Stephen Baier, advocat de la RFA (4): "L'eixamplament del terreny on la repressió d'un estat es pot exercir com la sufocació de tota oposició que precinitzi la ruptura... amb un règim, amb un sistema conòmico-social sigui quin sigui. Seran reprimits no solament els actes violents sinó també la temptativa o la complicitat."

CONCLUSIONS

Les nostres llibertats són en perill, estan a l'abast dels constants atacs organitzats pels que monopolitzen el poder, al servei d'una burgesia nacional i internacional.

La defensa de les llibertats democràtiques s'inscriu dins d'un vast context, el de la crisi econòmica i la crisi de la societat on vivim. Una llarga lluita cal desenvolupar en el pla nacional i internacional a fi de transformar la nostra societat, buscar unes altres relacions econòmiques, polítiques i socials que permetin l'adveniment d'una societat autogestionària.

ATHYPICAL PNEUMONY

"Si extractés d'un procés alèrgic els nens petits estarien més immunes, ja que aquestes malalties són molt rares en la primera infantesa perquè el sistema immunitari de l'organisme és molt feble i, a part d'això, cal una acumulació d'exposicions en el temps davant el mateix ésser estrany per a sensibilitzar fortes reaccions...Encara és aviat, nogensmenys, per a aportar més dades que confirmin aquesta hipòtesi" (Gaceta Ilustrada, 14.06.1981, Es una alergia? Los misterios de la neumonía atípica)

Mentre s'escrivia això moria una altra víctima de l'epidèmia, concretament un nen de 22 mesos de la província de León. La misteriosa malaltia, malgrat haver produït ja més de 25 morts i quatre mils ingressats encara a hores d'ara no es té o no s'ha volgut donar una hipòtesi mínimament seriosa sobre l'agent que la provoca i la via per la qual es transmet. Així s'ha arribat a parlar de gairebé tot: la legionella, una alèrgia, un micoplasma; a través dels ocells, de l'aire, les fruites i verdures, l'aigua contaminada...o de l'oli venut per les cases (el que no porta marca que l'altre sembla que és molt bo i és cent per cent d'oli).

I malgrat que diaris i portaveus oficials han tractat de treure importància al tema i a dir-nos que ja està remitent o que la policia, comandada no per Roson sinó per Sancho Rof, jasha esbrinat el nom del "terrorista" i ara l'està interrogant perquè canti el cognom, la malaltia es va estenent i res no autoritza a imaginar-se que els seus efectes estiguin declinant.

Què s'amaga llavors rera el contradictori nom de "neumonia atípica"?

I què hi tenim a veure els antimilitaristes amb els orígens d'una epidèmia?

He de reconèixer que en un bon començament el problema no m'apassionava gens ni mica. L'hipòtesi popular que fixava la seva procedència de la base ianqui de Torrejon em semblava descabellada. "Aquestes coses no es poden afirmar a la lleugera, i a més què pinten els nord-americans amb la transmissió d'una pulmonia?", pensava. Uns dies després, arran d'una escapada de "negocis" a Madrid tinguerem l'ocasió de xerrar amb un company de Torrejon. La suposició llavors ja no em paregué tan inconsistent com abans. Ens explicava com la mateixa malaltia també havia sorgit a Filadèlfia l'any 1076 i que es tractava d'una arma bacteriològica; també ens relatava com hi havia hi ha molts més malalts dels que oficialment diuen i que l'epidèmia havia afectat 3 soldats nord-americans de la base, un quar. era a Saragossa (l'únic públicament reconegut) i d'altres dos els quals serien immediatament traslladats a l'Alemanya Federal. A més també l'havien agafat, segons el company de Torrejon, 9 oficials espanyols de la base que romanien ingressats a partir de llavors a l'hospital militar. Finalment ens assegurà que existien armes bacteriològiques en el polvorí nord-americà de la base, fortament custodiat dia i nit a diferència de l'espanyol) i que la mateixa aviació espanyola havia estat a punt d'emprar armes bacteriològiques sobre Casablanca cap als anys 72 o 73. Amb aquestes informacions unes més creïbles que altres, totes elles difícils de comprovar, malgrat que enc constés la sinceritat i la bona

TELE-EXPRES 27.10.79

La mayoría de color

El Ejército USA utilizó «cobayas humanas»

Filadèlfia. — Durante la última década, cientos de humanos sirvieron de conejillos de indias al Ejército norteamericano en experimentos destinados a la guerra química.

El diario "Philadelphia Inquirer" publicó ayer un informe descubriendo que el Ejército de los Estados Unidos, en colaboración con universidades del país, utilizó a unos 320 presos y gastó alrededor de los 5.000 millones de pesetas en un programa secreto con el fin de experimentar diversas drogas sobre el organismo humano.

Más de las dos terceras partes de los "cobayas humanos" eran gente de color y fueron varios los que durante el tratamiento sufrieron trastornos.

El rotativo de Filadèlfia también descubre que el fin perseguido con estos experimentos era lograr desajustes mentales, al menos, en un 50 por ciento de una población dada.

La fuente original de este descubrimiento es un informe del Ejército norteamericano, de 1.800 páginas, obtenido por reporteros del periódico amparados por la Ley de Libertad de Información que rige en el país.

El País 23.12.76

USA ha probado armas bacteriológicas en su territorio

EFE. Washington

El ejército norteamericano estuvo experimentando en ocho de las ciudades de su propio país armas bacteriológicas, algunas de ellas mortales durante dieciséis años. Se sabe ahora que incluso después de que una de las bacterias provocase un brote de infección en San Francisco, que mató por lo menos a un hombre, el Ejército continuó experimentando en otras ciudades.

Las informaciones disponibles son muy limitadas y emanan del propio ejército norteamericano, que dio algunos detalles al diario neoyorquino *Newsday*.

El período de dieciséis años de pruebas terminó con la diseminación de la bacteria *Serratia Marcescens* en el sistema del *Metro* de Nueva York, en 1966. Esta misma bacteria fue diseminada en el aire y controlada por personal militar en las poblaciones de Key West y Panamá City, en Florida, en San Francisco y Nueva York, en instalaciones militares en Point Nugu y Port Hueneme, en la zona de Los Angeles, en una instalación naval en Mechanicsburg, Pensilvania, y hasta en el propio Pentágono, en Washington.

El número de casos de pulmonía se multiplicó más que por dos cuando, en 1952, el Ejército llevó a cabo un experimento en Fort McLellan. En ese año, la zona contigua a la base militar, a pesar de contar con menos del 3% de la población del Estado de Alabama, conoció más del 12% de todos los casos de pulmonía del Estado.

En la zona de Key West se produjo también, después de la diseminación de la bacteria, un aumento de diez veces en los casos de pulmonía y las muertes por esta causa se multiplicaron por siete, según reconoció el propio Ejército.

Esta lista de casos puede resultar incompleta y la información mínima proporcionada no dice nada acerca de los métodos utilizados en los experimentos.

El Ejército ha informado que los experimentos cesaron en 1966, después de la prohibición de los jefes del Ejército sobre la guerra biológica ofensiva y el almacenamiento de armas de este tipo.

informació del nostre amic i el clima de la ciutat (comentaris jocosos sobre l'atípic, una dona vella portant naftalina a les butxaques perquè sortia una notícia a 'El País' on s'afirmava que els nens de la base en portaven després comprovariem que la naftalina és bronco-dilatadora, paliant per tant una de les manifestacions de la malaltia, etc.) m'havien, si nosset variat d'opinió, si interessar-me per fotre-li el nas.

Ja a Barcelona la gent del COP vam començar a investigar pel nostre compte partint de la hipòtesi que l'epidèmia provenia des de la base i intentant pulir-la i de mostrar-la. Tal com us podreu imaginar encara li estem seguint la pista a la bactèria, virus o el que siga.

Però a hores d'ara ja podem concretar més els nostres pressupostos de treball i donar algunes dades que afiancen aquella suposició com UNA HIPOTESI SERIOSA PER TREBALLAR (i no per silenciar com fan ells).

Així doncs en l'actualitat aquell punt de partida inicial ha pres cos en l'assagint hipòtesi: la famosa neumonia atípica no és altra cosa que el resultat d'una prova amb un arma bacteriològica feta dintre la base o bé a fora, sobre la població i transmesa inicialment bé a través de l'aire (recordem que a Torrejón plovia durant aquells dies), bé a través dels soldats ianquis o mitjançant els falcons (els ianquis empen pesticides contra ells perquè no els deixen volar els avionets; si aquest producte, ja de per si tòxic, fos acompanyat amb una determinada quantitat de microbis neumònics s'estendria fàcilment sobre la població de Torrejón...).

Esdevé curiós constatar com les autoritats mèdiques i les no mèdiques despatxen la hipòtesi: "desestabilitzadora" dient: "vaja arma bacteriològica que produeix tan pocs efectes! S'obliden que una cosa és una bomba bacteriològica com diuen ells ingenuament, i un altre un assaig amb un tipus de microbi o d'unes condicions de transmissió determinades per a fer-lo servir algun dia ja concentrat. I és que a més si repassem les activitats d'investigació militars nord-americanes ens adon-

narem que estan PLAGADES d'experiments curiosament molt similars al que podria estar succeint: fa ja més d'un mes a Madrid i rodalies. Jutgeu, si no, vosaltres mateixos/es, llegint els retalls que us adjuntem en aquestes pàgines.

De fet la neumonia és una de les malalties TIPIQUES emprades pels militars dels EUA en els seus experiments juntament amb d'altres com ara l'àntrax, la brucel·losi, la tularemia, el botulisme o el còlera. I tampoc no ha d'estranyar-nos si ens expliquen que es tracta d'una neumonia especial i fins avui desconeguda. Tals com explica Y. Le Henaffsen "Les armes de destruction massive et leurs développements en France": Es busquen les partícules que resisteixen millor les condicions més dures pel que fa a temperatura, llum, aerolització, etc... Entre milers d'elles s'arriben a seleccionar els microbis que millor resisteixen i la malaltia llavors no es torna guarible malgrat els símptomes més o menys "clàssics" d'aquesta forma s'espera obtenir malalties completament noves (pg.36).

Per ara poca cosa més podem dir-vos que n'estiguem segurs. En breu possiblement publicarem un ampli i detallat informe sobre aquesta hipòtesi. I és que mentre no ens demostrin el contrari, pensar que es tracta d'un experiment controlat o incontrolat amb armes bacteriològiques de la base de Torrejón no resulta gens descabellat en la mesura que quadra amb les poques dades que ens donen a la gent del carrer.

JORDI GARCIA I JANÉ

LLIBRES

LOS PACTOS SECRETOS DE FRANCO CON LOS ESTADOS UNIDOS és un llibre que cal llegir, i més en aquests dies, quan en el més absolut mutisme es negocien els nous convenis militars amb la potència colosal, tal com qualificava "Arriba" el 29 de setembre de 1953 als EUA.

Angel Viñas, l'autor del llibre, basant-se en els arxius secrets del règim franquista inclòs una part (la que queda) del de El Pardo, fa una anàlisi exhaustiva tant del desenvolupament de les negociacions com dels pactes, acords i disposicions que mai no arribaren a l'opinió pública per allò de poder dir als quatre vents coses tan divertides com "somos ante el mundo como no lo hemos sido desde hace siglos. Somos un pueblo amo de nuestros destinos" o "hoy nos hemos transformado en el eje decisivo de la política mundial". Formamos en la primera linea del mundo."

Entre les resolucions secretes destaca la "Nota adicional al párrafo segundo del artículo 3 del Convenio Defensivo entre los gobiernos de España y los Estados Unidos". En ella s'arribava a permetre l'ús "de las zonas e instalaciones situadas en territorio español, como bases de acción contra objetivos militares, en la forma que fuera necesario para la defensa de Occidente, a condición de que, cuando surja tal situación, ambos países se comuniquen con la máxima urgencia, su información y propósitos en cas "de evidente agresión comunista que amenaza la seguridad de Occidente". O altrament dit, mentre que el govern nord-americà informés simplement de les seves intencions podia utilitzar les bases pel que vulgués amb la qual cosa ens haguéssim trobat amb tota seguretat enmig d'una guerra entre els dos blocs.

La lectura de "LOS PACTOS SECRETOS..." sovint es torna difícil i aspre però no pas per culpa de l'autor sinó per l'enrevesament de la matèria amb tantes clàusules, i afegits

com té. Potser allò que més criticaria fóra l'actitud d'Angel Viñas -que ben poc afecta la seva obra- de voler treure ferro a allò mateix que està denunciant. Així per exemple afirmarà: "hoy la situación ha cambiado: la transformación política registrada en nuestro país permite ya hacer reflexiones documentadas sobre una parte de la trayectoria histórica del franquismo. Es mi convicción profunda que ni la Corona ni la joven democracia española tiene por qué temer a los resultados de la investigación sobre la política económica y la política exterior del pasado régimen." A part d'aquesta circumstància, "LOS PACTOS SECRETOS..." ens ha de ser de gran utilitat. Útil per a comprendre millor les claus de l'Antic Règim; i útil també i sobretot, per afiançar-nos més sòlidament en una de les nostres tesis: en la impossibilitat d'un tractat EUA-Estat espanyol que beneficiï ambdós països ja que mentre que els EUA són l'estat capitalista hegemònic, l'Estat espanyol es configura com un país capitalista desenvolupat de tercer ordre, fortament dependent de l'exterior, i precisament sobretot dels EUA. Ens enganyaran amb qualsevol cosa com diu en Raimon: quines garanties tenim per pensar que al tractat que s'està negociant no s'afegiran clàusules secretes que ens acabin de vendre a l'escorxador de l'imperialisme ianqui per molt que al mateix temps ens vulguin convèncer per la premsa que aquesta vegada els tractats són millors que els anteriors? Per als qui em contestin que si abans el règim hagué de vendre la Península era perquè necessitava ser internacionalment reconegut, convé recordar-los que des de la mateixa òptica avui s'imposa continuar amb l'esclavatge car la dependència econòmica, tecnològica i política envers els EUA és actualment més gran que mai.

JORDI GARCIA I JANÉ

PUÇA EXTRA D'ESTIU

Us anunciem que la propera Puça correspondrà a l'extra d'estiu (agost i setembre) i que serà un número monogràfic dedicat a l'exèrcit espanyol-Déu el tingui en sa glòria. Alguns dels títols i autors de la revista que ve, de 56 pàgines són:

- L'exèrcit espanyol des del 1808 al 1936. Pere Vilanova.
- Les experiències llibertàries en la Defensa en el període 1936-1939.
- El poder de l'exèrcit en el franquisme

- i el postfranquisme. Jordi Garcia
- L'antimilitarisme popular als Països Catalans. Francesc Porret.
- La ideologia política de les FAS. Mario Vila.
- L'economia política del militarisme a l'Estat espanyol. Quim Pañart.
- La mili, habitualment de la classe obrera. Jordi Garcia i Jané.
- La política exterior militar. GANVA.
- La Doctrina de la Seguretat Nacional i les FAS. Juanjo Fernández.

- La jurisdicció militar. Pere Solà.
- Els disidents des de dins. Entrevista amb Otero de l'UMD.
- Els disidents des de dins. Entrevista amb companys de la UDS.
- L'exèrcit espanyol contra l'alliberament nacional. Josep Ferrer.
- Taula rodona sobre la lluita antimilitarista amb gent del GANVA, COP, MOC, Subirats,....
- No us el perdeu pas!

Notícies

L'última setmana del mes d'agost se celebrarà a Biscaia una setmana internacional contra l'energia nuclear que constarà d'un camping en les Campas de Azcorria properes al mar, un festival monstre de música (s'han establert contactes per a portar Pink Floyd i els Rolling Stones). Igualment constarà de grans conferències-debat sobre les alternatives a la societat actual.

En aquests moments s'estan establint contactes amb les següents persones i organismes: Ivan Illich, Noam Chomsky, Simone de Beauvoir, Cousteau, un premi nobel austríac que deu ser antinuclear, irlandesos, bretons, corsos, indis americans, feministes, gais, antimilitaristes, antipsiquiatria, antieducació, maig del 68, "Cohn-Bendit", comunes, etcètera....

A més dels debats, hi haurà cinema, teatre, etc.etc. I EL DISSABTE UNA MANIFESTACIÓ MULTITUDINÀRIA contra Lemoiz en la qual us necessitem a tots/es.

Els actes se celebraran a Bilbao, marge dreta i esquerra de la ria, igualment hi haurà un festival de música de les nacionalitats.

També s'abocaran greus problemes de l'Estat espanyol com l'atur i les seves alternatives i vindrà gent del SOC, CNT, d'Andalusia.

L'ombra de les Jornades Llibertàries recorre la ment de molts dels organitzadors i això, per a la situació actual d'Euskadi, és molt important.

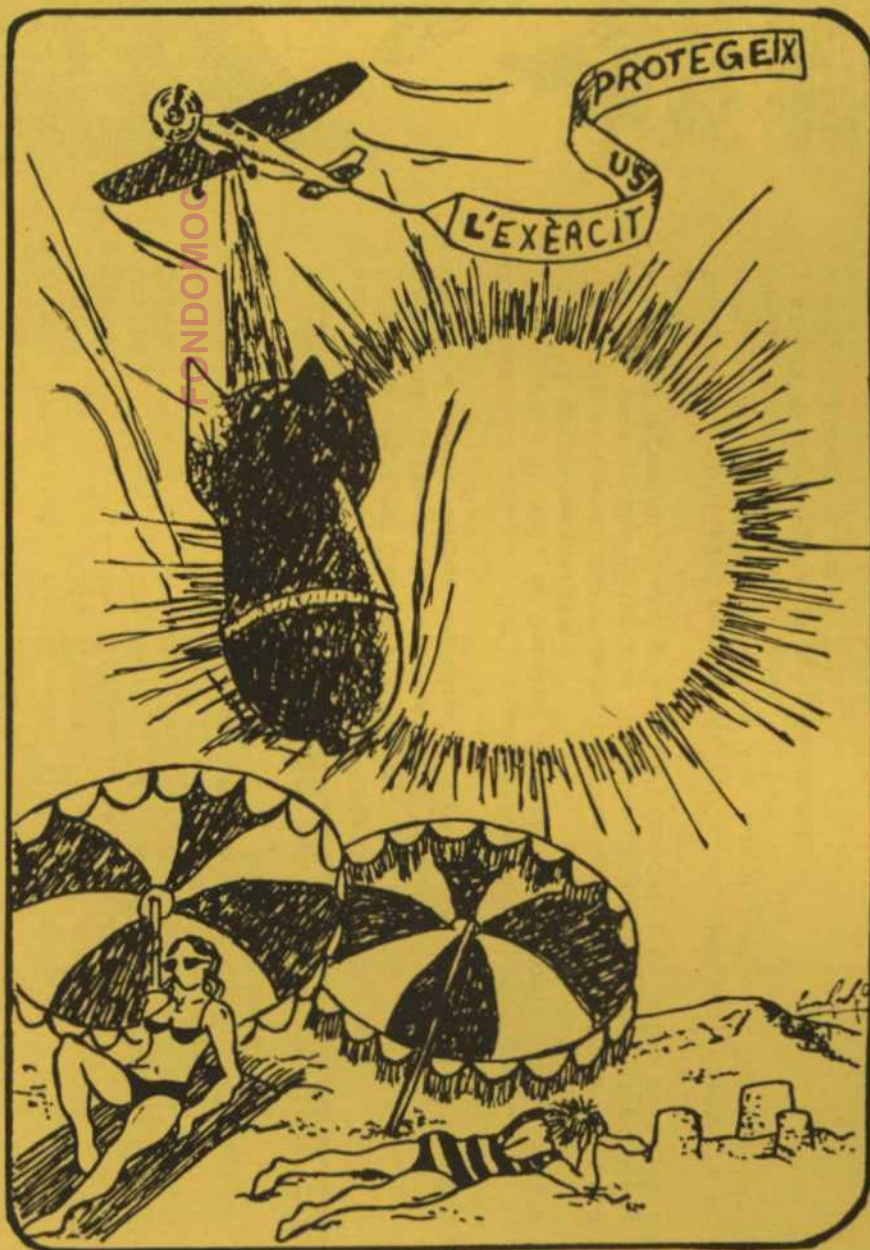
Les Jornades anti-OTAN es van celebrar els dies 9 als 12 de juny a la sala Pompeia-grups. Cal assenyalar que l'assistència fou molt més migrada del que esperàvem i aquest fet també succeí en els actes al Dia Mundial contra l'Energia Nuclear, que se celebraren durant el següent cap de setmana. El dissabte 13 per la tarda, a la plaça del Sol, en un acte convocat per la Coordinadora antinuclear contra pujades de les tarifes es cremà una central nuclear davant d'unes cent persones. L'endemà al matí hi hagué una manifestació antinuclear i antiOTAN convocada per GANVA i CANC, amb l'assistència d'alguns milers de persones. Al final, hi hagueren corredisses, càrregues de les "bofia" i algun detingut.

Breus

Dues engrunes: les despeses en armament a tot el món durant l'any 1980 pugen la petita xifra de 30 bilions de pessetes, segons informa l'Institut per a la Investigació de la Pausa Estocolm.

L'altra: la desfilada militar de Barcelona el passat dia 31 (dies desles FAS) és la segona en el món en armament, homes, mitjans i tot el que vulgueu, després de la de la placa roja de Moscou. En això els "espanyols" ens hem ben lluit.

Darreres declaracions d'Oliart, ministre de Defensa, sobre el camp de tir de las Bardenas: "hay que asumir los riesgos que el campo supone." (El País, 11 de juny del 1981). Proposem obrir una subscripció popular per tal de construir-li al senyor Oliart una casa ben a prop de las Bardenas, a veure si realment "asume los riesgos" d'una vegada per totes.

¡ SI NO TIENES MIEDO AL SALTO Y AMAS LA AVENTURA, PODRAS ALISTARTE EN LAS FUERZAS PARACAIDISTAS DEL E.T.¡

¡¡RECTUTA!!

Un Equipo Paracaidista de Captación y Alistamiento estará este año de 1.980 en los C.I.R.s, Nºs 1, 3, 7, 11 y 12 durante los ocho llamamientos y en los C.I.R.s, Nºs 4, 5, 8, 9, 10, 13, 14 y 15, durante los llamamientos primero, tercero, quinto y séptimo, en las siguientes fechas:

- Primer llamamiento:	los días 16, 17 y 18 de Enero
- Segundo "	: los días 4, 5 y 6 de Marzo
- Tercer "	: los días 16, 17 y 18 de Abril
- Cuarto "	: los días 2, 3 y 4 de Junio
- Quinto "	: los días 16, 17 y 18 de Julio
- Séptimo "	: los días 3, 4 y 5 de Septiembre
- Séptimo "	: los días 16, 17 y 18 de Octubre
- Octavo "	: los días 3, 4 y 5 de Diciembre

ADEMÁS DE LAS VENTAJAS DE TODO SOLDADO PODRAS

- Servir a la Patria en Fuerzas Especiales.
- Vestir un uniforme cómodo y elegante.
- Cobrar una prima de enganche de 4.000 pesetas.
- Cobrar una paga mensual en mano de 3.013 pesetas. (Está en estudio una subida.)
- Disponer de 5 pesetas diarias para reposición de vestuario.
- Disfrutar de 45 días de permiso durante tu compromiso, más 15 días al finalizar el curso paracaidista.
- Conservar el puesto de trabajo que tengas antes de llegar al C.I.R.
- Hacerte Cabo o Cabo 1º en los 20 meses de duración del compromiso.
- Practicar deportes, lucha y defensa personal y el salto en caída libre si lo deseas.
- Tendrás la posibilidad de visitar algún país europeo, cuando la Brigada Paracaidista realice maniobras con los paracaidistas de otras naciones.
- Cumplir tu Servicio Militar en:
 - . Alcalá de Henares (a 30 Kms. de MADRID)
 - . Murcia (Javalí Nuevo)

